SİNAN YAĞMUR

DESTEK
yayınevi

BİYOGRAFİK ROMAN

BİRİNCİ
BASKI
100.000
ADET

Aşk'a Yolculuk

VEYSEL KARÂNİ

"Allah, Annesini Mutlu Edene Peygamber'in Hırkasını Giydirir."

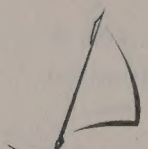

Hırka-î Şerif

Hz. Muhammed miraca çıkarken üzerinde bulunan hırkadır. Hz. Muhammed'in vasiyeti üzerine Hz. Ali ve Hz. Ömer tarafından Veysel Karani'ye verilmiştir.

Sinan Yağmur'dan

DESTEK
yayınevi

DESTEK YAYINEVİ: **207**
EDEBİYAT: **65**

AŞK'A YOLCULUK / SİNAN YAĞMUR

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Devrim Yalkut
Menajer: Nural Çiftçi
Kapak ve Sayfa Tasarım: İlknur Muştu

Destek Yayınları: Şubat 2012
Yayıncı Sertifika No: 13226

ISBN 978-605-4607-06-8

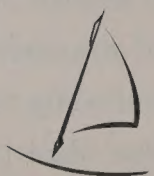
© Destek Yayınevi
İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul
Tel : (0212) 252 22 42
Fax : (0212) 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/ DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari

İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri
Matbaa Sertifika No: 10614
Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8
Yenibosna – Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 496 11 11

SİNAN YAĞMUR

Aşk'a Yolculuk

VEYSEL KARÂNİ

DESTEK
yayınevi

Aşkın Yolculuk

Sinan Yağmur: 1965/Kırşehir. Yaprakları hayatın köhne elleriyle yırtılmış takvimlerde isminin ve cisminin tarif edilmediği, çıktığı tasavvuf yolunda zorlukları ihlasın ihyası sayarak kıyamda durmaya çalışan ve esen yelden şöhret tozu yutmadan, "Yolcuya santim santim düşeceği yar değil, bulduğunda bunamayacağı yol gerek," kavliyle yürüyen yorgun yolcu... Kimi zaman şehrin kalabalık yabancılığında mezarlardaki sükûta demir atan, kimi zaman bir sufinin sessizliğiyle iç âlemine çekilerek et-tırnak dirisi ölgün ruhlara, "Yine sizin derdinizdeyim," terennümlerini boşluğa fısıldayan bir ses. Kaleminin ucunu, "Birbirimize bir güneş olsak, açıp ellerimizi semaya ümit yağmurlarının duasına çıksak," diye safran kâğıtlara döken yürek. Nereden geldiğini umursamadan ama hayatın nimet sökümlerine karşı inatla, "Ballar balını buldum, kovanım yağma olsun," kavlince nereye gittiğini unutmayan bir kayıp.

En çok da tasavvufa bulaşmış ruhunun eteklerinden insanlığa ışığını dökerkenki cömertliğinde, fukara gölgelerin gözlerini kapatan bir yangın oldu o. Bozkırın duvağında bir seyyahın şartsız adımlarını doğuran cesareti, yaşamın inanç asasındaki tılsımını sürdü kırık aynalara. Yüreğinin imbiğinden süzülen her bir kelime aşk yolculuğunda şekillendi. Aslında o, azade ruhunun onu tutsak korkulara sürüklerkenki anlamında buldu aslolan cevabın manasını. Gariplik tüten gecelerin gözlerinde çoğalan ıslak kirpikleriyle süpürdü ömür defterindeki tozlu sayfaları. Süpürdüğü her tozlu

sayfadan bir gönül kubbesi inşa etti. Ve vuslatını bir karıncanın ayak izinde saklı olan membada buldu!

O, soluğuna bağdaş kuran alfabeleri yüreğine akıtırken, yaşamın fersiz kundağına aşk zikrinin tespihini dizen bir seyrüsefer. Bazen muhabbetinin zılgıtını zemzem suyuyla yıkayacak kadar kalabalık, bazen de suskunluğunun görkeminde arşa yüreğini teslim edecek kadar kimsesizliğin sırrı. Aslında o, yazdıklarının aynasında yazacaklarının resmini çizen fırçası manevi topraklara nikâhlı bir aşk-ı har... O, kirpiklerindeki beş damlayla çıktı yolculuğunun arşı özleyen mevsimine. Harami inleyişlerin zelzelelerinden bir semazen sabrıyla sığındı ney sesindeki umuda. Ve haydi dedi umudunu arayanların genzinde biriken hıçkırıklarına. Haydi!...

Teşekkür

Bu kitabın yazılması esnasında sözün donduğu, yazının durduğu her demde mana ilhamına ermek amacıyla dinlediğim, kıymetdar Halil Necipoğlu beyefendinin *Büyük Zırh Cevşen ül-Kebir* albümü ve kıymetdar Mustafa Demirci beyefendinin *Ey Benim Mevlam* albümü kelimelerin kuytularındaki dolaşık hallerinde yüreğimin, "Ah aşkın elinden!" diye inlediğinde, "Ah aşka ulaşmak!" münacaatına erdiğim muştu sesleri oldular. Halil Necipoğlu ve Mustafa Demirci beyefendilere teşekkürlerimle...

Allah, annesini mutlu edene
Peygamber'in hırkasını giydirir.

ÖNSÖZ

Geçmişin paha biçilmez hazinelerinin dehlizlerinde bekler bizi, bazı yaşam hikâyeleri...

Kutsal bir emanet gibi, hak eden sahiplerini bekler, karanlıktan bitap düşmüş yüreklere bir nur aydınlığı sunabilmek için. Peygamberler, sahabeler ve velilerdir inancın ruhumuzu arındıran güzergâhlarında bizi karşılayacak olan asıl hikâyeler. Yaratılışın sır makamını döşeyen her değerli taş, bu öykülerden alacağımız feyzle işlenir ruhumuzun göğüne. İşlenen ruh, yüreğin aşk dergâhında harmanlanır. Hamdır bu yolculuğun seferindeki iç sesimiz... Ve pişmeye hazırım diyenindir; ölüm ile yaşam arasındaki aynanın yoldaşlığına hemhal olmak!

Bir aşk yolcusuydu o. İslam dünyasında anne sevgisinin büyüklüğüyle anlamlandırılmış bir büyük veliydi. Yemen'in Karen köyünde doğan Veysel Karani... İlk adıyla Üveys ül-Karani...

Peygamber efendimize duyduğu aşk onu Allah yolunda yâr yapan teslimiyetti. Aşkının kundağında ateşten gemiler yüzdüren bir *"sırat-ı müstakim"* yolcusuydu. Hasta ve yaşlı annesine hayır-

lı bir evlat olabilme çabası en sevgiliyi görememenin bedeliydi. Anne sevgisinin kutsallığını soluğunda taşıyan tevekkül sahibi bir garip âşıktı.

Aşk; onu görmeden gözlerine coşkunun darağacını kurup, sessizliğe cennet büyütmekti.

Aşk; genzinde bir hasreti, çiğneye çiğneye açlığın dergâhına, tok hıçkırıklarla biriktirmekti.

Aşk; teslimiyetin çengeline közünden iğneler batıran huzura, sadakat beslemekti...

Veysel Karani hazretleri, Yemen'de deve güderek geçimini sürdürür, annesi ve kendinin rızkını çobanlıkla karşılardı. Güttüğü develer için ücret konuşmaz, ne verirlerse onu alırdı... Ki aldığı paranın çoğunu sadaka olarak fakirlere verir ve annesinin ihtiyaçları için harcardı. Bu tok tavrı, onun yüreğindeki kubbeyi arşla buluşturacak menzildi aslında. Peki, kendi ihtiyaçları?

İhtiyacı yoktu ki!

Tek ihtiyacı ibadet için sağlıktı. Tek ihtiyacı Allah yolunda sükûtunun perçemine sürdüğü inancıyla o büyük güne eksiksiz hazırlıktı...

Allah'a kulluğunda öyle bir dereceye yükseldi ki, ibret kalesini oluşturan adımların sahibi oldu. Yalnızlığın kalabalık gizemine karışıp kabuğundaki yaratılış manasında çoğalttı, Peygamber'e olan o deruni aşkını. Peygamber efendimizi defalarca görmek istese de annesinin kendisine bakacak kimse olmadığı için ona izin verememesi, en sevgiliyi görememesine neden olmuştu. Ömrü boyunca onun nur yüzüne yüreğiyle bakmayı arzularken anne hakkının verdiği hesapla karşı karşıya olması, onun için en büyük imtihanlardan biriydi belki de. Veysel Karani'nin bizlere kadar gelen en önemli kişilik özelliği, peygamber efendimize olan aşkı, Yaradan'a

karşı ibadetlerinin her şart ve ortamda devamlılığı ve elbette ki annesine karşı gösterdiği şartsız saygı ve sevgidir.

Alnını yıkayan güneşin gözlerinde Allah zikrini dudaklarından eksik etmeyen ruhu, çöl sıcağında gönlüne ırmak olup akardı. Tevazu taşkını hayatına kimsenin düşünemeyeceği aşkın zenginliğini katmıştı o. Adına şükür denilen ve yaratılırken herkese verilip çoğu insanca unutulan bir duyguydu. Şükrün asaletine vasıl olan yüreği, yaşamını sadeliğin inanç perdesinde devam ettirmesine vesile oluyordu. İnsanların gölgeli, kıraç bakışlarına aldırmadan nefesinin tohumlarını ekiyordu Peygamber aşkına. Aslında yalnızlığı gönüllü seçen ruhunun pencerelerindeki asıl özet o denli coşkuluydu ki! Çölün tozunu şahlandıran rüzgâr bile Veysel Karani'nin secdedeki teslimiyetine bakar kırardı kendi kanatlarını usul usul!...

Allah-ü Teâlâ'dan her zaman agâh olan yüreği, yaşamı boyunca attığı her adımın pusulası oldu. Yıldızlar, onun Allah yoluna kapanan dizlerini öperdi her gece. Güneş, göğün yağmur bulutlarına fısıltılar yollayıp çöl sıcağının kıraç zülfünü ondan uzak tutmaya çalışırdı. Ay, kendine sakladığı ışığı onun gözlerine sağar, bu kutsal hizmetin elçisi olmak isterdi sessizce. Yer gök onun soluğuna vasıl olmuşken insanlar ona divane gözüyle bakarlardı!... Kendini halktan soyutlayan Veysel Karani, onların ona divane gözüyle bakmasına aldırmadan gece ve gündüzünü ibadetle geçirirdi. Seher vaktinin kâinatın sahibine zikirler çoğaltan anına dek ibadetini yapar, sonra uykunun kirpiğini hapseden mecburiyetine teslim olurdu sessizce.

Ey anne sevgisinin teslimiyetinde peygamberini göremeden yâr yolunda kimsesizliğini emziren veli!...

Sen zikrinin ışığında, derinliğinin kuyusunu aşkın kutsal rengiyle doldururken; geçmişte de şimdi de sığ düşüncelerini nefsine kurban edenler, çorak coğrafyalarında iman dağlarını yakıyorlar, tek tek!...

Aşk'a Doğmak

Ey dünya! Göz kırpma bana.
Hayatın cezbesiyle beni Rabb'imden alamazsın.
Ben ilahi aşka talibim. Sen neyin etrafında dönersen
dön, ben sahibime dönenim.

Adım Üveys...

Üveys Bin Amir ül-Kareni... Karenli Amir'in oğlu Üveys...

Sizler ise beni, benden çok uzun zaman sonra Veysel Karani olarak tanıyacak ve öyle anacaksınız...

Yemen'in ortasındaki bir çölde ve yine o çölün ortasında kurulmuş küçük Karen köyünde yaşayan Amir'in tek oğlu, tek çocuğu olarak miladi takvime göre 560 senesinde dünyaya gelmişim.

Babam Amir...

Keşke onunla, nefes alıp verdiğim bütün hayatım boyunca beraber olabilseydim. Fakat bu durum ancak, ben dört yaşıma gelene kadar mümkün oldu. Hayatımın ilk dört yılında benimle olan ve aklımın ermeye başlamasıyla, bir gün ansızın hayatımdan ölüm atına binerek uzaklaşan babam...

Ona hiçbir zaman doyamadığımdandır herhalde, ne zaman aklıma gelse gözlerimin dolması. Beni kucağına almasını, saçlarımı okşamasını, bazen bana kendi kaşığıyla yemek yedirmesini hayal meyal hatırlıyorum. O eve gelip de ona doğru koştuğumda ve beni kucağına alıp sarıldığı anda gür sesiyle, "Oğlum, Üveysim..." demesini o kadar çok özlüyorum ki...

Babasını, daha ona doyamadan kaybetmiş yetim olarak, başka babaların çocuklarını sevmesini her zaman içim acıyarak seyrederdim. Fakat onun bu dünyada yaşamasına o kadar izin verilmişti. Ve şimdi yanımda tek varlığım annem kalmıştı...

Nasıl ki anneler ve babalar evlatları arasında ayrım yapmaz, çocuklarının hakkı olan sevgiyi hepsine eşit paylaştırır, çocuklar da anne ve babasına vereceği sevgiyi eşit olarak pay ederler. İşte ben içimde taşıdığım ana baba sevgisinin tamamını bugün sadece anneme verebiliyordum.

Babam öldükten sonra hayattaki tek varlığım annem olmuştu. Bir ömrün tamamında bana hem anne hem baba şefkatini bütün varlığıyla yaşatmıştı. Hiçbir zaman bana yetim olduğumu hissettirmemiş, ruhundan akan sevgiyle beni her zaman koruyup gözetmişti. Baba sevgisinde yoksul kalmıştım ama annem, bana gösterdiği sevgiyle ruhumu zenginleştirmişti.

Küçük yaşlardan itibaren bana insanları sevmeyi, onların hatalarını hoş görmeyi ve birine yapacağım gönülden bir iyilikten dolayı hissedeceğim huzurun bir insan ömründe asla karşılığı olmayacağını bıkmadan usanmadan anlatırdı.

Yoklukla geçen çocukluğumda beni bir gün olsun aç yatırmadı. Hem yokluk neydi ki? İnsanlar ölüp gittiğinde aileleri ve malları burada kalıyordu. Oysaki insan yaşarken nasıl ise, öldükten sonra da öyle anılıyordu. İyilik yapanın ardından iyi sözler söylenirken, kötülük yapanlar öldükten sonra bile hakarete uğruyordu. Ben ise öldükten sonra ardımdan insanların beni hakaretle anmasını istemiyordum...

Ve annem...

Annelerin en vefakârı, annelerin en cefakârı ve annelerin en güzeli...

Babasız geçirdiğim onca yıl boyunca beni her zaman koruyan, gözeten eşsiz insan. Beni aylarca karnında taşıdıktan sonra bu dünyaya getirmiş ve bu yaşıma gelene kadar benim için saçını süpürge etmiş hayatımın en değerli varlığı...

Aslında onu bu dünyadaki hiçbir kelimeyle ifade bile edemem. Bu yaşıma gelene kadar, bana yaptığı bir saç teli kadar iyiliği hiçbir zaman ödeyemem.

Düşünün bir kez, gözlerinizin önüne getirin...

Desem ki, çöldeki bir kum tanesi kadar iyiliği ödeyebilmem için, bütün bir çöldeki kumlar kadar karşılık göstersem, yine de o küçücük kumun yarısını bile karşılamaz. Onun evimizde aldığı her nefes, benim âciz ruhumun her an huzur bulması demektir...

Çok uzun bir zaman önceydi...

Güzel, kapkara gözlerinin önüne beyaz perdeler çekilmeye başlamıştı. Neler yaptıysam, kimlere gittiysem bunun bir çaresini bulamadım. Güzel gözlerinin rengi, günden güne, gözlerini esir alan beyaz perdelerin ardında yok oluyordu.

İlk zamanlar, uzaktaki cisimleri, insanları zor seçiyordu. Ne olduklarını anlayabilmesi için iyice yakına gelmeleri ya da onun yakından bakması gerekiyordu. Annem için her gün, bir önceki günden daha da karanlık demekti. Bu duruma alışamıyordu da. Gözleri gören bir insan için, günden güne aydınlıktan karanlığa doğru alınan yol, dağların geçitleri kadar sarp, çölün kavurucu sıcağı kadar acımasız ve kılavuzu olmayan bir yolcu kadar çetrefilli olmaktaydı. İşte annemin durumu da böyleydi...

Güzel gözlerindeki hastalık ilerlemeye başlayınca, artık hiçbir işini tam anlamıyla göremez olmuştu. Gündüz vakitlerinde, güneşin ışığı sayesinde gördüklerine az çok bir anlam yükleyebiliyordu ama güneş batıp da gün geceye dönünce, hiçbir yeri ve hiçbir şeyi seçemez duruma geliyordu. Bazı geceler, oturduğu yerden kalkıp bir yere gitmek istediğinde evimizdeki eşyalara ayağı takılıyor, sendeleyip düşüyor ve kendine zarar veriyordu. Hastalığı iyice ilerledikçe, o da bir yerden bir yere gitmek için kendine göre yöntemler

buluyordu. Bunların en belirgini, duvarlara tutuna tutuna gitmek oluyordu.

Yaşlı bedeni bu duruma daha fazla dayanamıyordu, orası kesindi. Gözleri tamamen kapanmadan önce ona ardıç ağacından bir baston yaptım. Bastonunun ucunu yürüyeceği yerin bir adım önünü kontrol ederek kullandığından artık duvarlara tutunarak yürümekten kurtulmuştu. Gariban annem, bu baston için nasıl da sevinmişti. Oysa ben gözleri için kahrolmaktaydım...

Yaşlı bedeni demiştim...

Evet, o yaşlı beden hayatın bu kadar yükünü kaldıramadı...

Serin bir geceydi...

Gözleri artık tamamen kapanmış ve artık hiçbir şeyi göremez duruma gelmişti. İşte o gece annemin artık görmeyen gözlerine bir başka hastalık daha eklenmişti.

Serin bir gecenin orta yerinde iniltilerini, sayıklamalarını fark ettim.

Titreyen bedeni, soğuk soğuk terliyordu. Annem üşüyor gibiydi. Aslında tam olarak üşümek de değildi bu. İhtiyar bedeni sanki amansız bir zelzeleye esir düşmüş ağaçlar gibi sarsılıyordu. Uyandırmak için çabalamam da boşunaydı, ihtiyar annem kendinden geçmiş bir durumdaydı.

Elimi, yılların izlerini çizgi çizgi taşıyan kırışmış alnına götürdüm. Alnı adeta, tepesindeki güneşten kavrulan çöl sıcağı gibiydi. Annem neredeyse yanıyordu.

Arada sırada dudaklarının arasından belli belirsiz sözleri mırıldanmaya devam ediyordu. Babamın adını tekrarlıyor, kısık ve hırıltılı seslerle, "Amir!" diyordu.

Birkaç kez de benim adımı sayıklamıştı.

"Üveys!" diyordu. "Gitme. Sakın gitme!"

Nereye gidebilirdim ki? Onu bu halde bırakacağım nereden aklına gelmişti?

Ellerini tutuyordum, bana her seslenişinde, "Annem, buradayım! Üveys'in yanında annem!" diyordum. "Senin Üveys'inim ben, buradayım!"

Annem beni duymuyordu. Korkudan ve üzüntümden ne yapacağımı şaşırmış bir haldeydim. Ne kadar aklıma getirmesem de, öleceği fikri kafamın tam ortasına yerleşmişti. Bir yandan, yerlerin ve göklerin efendisine yakarıyordum, bir yandan da gözyaşlarımı siliyordum.

Bu karanlık çöl gecesi, dört yaşımda babamı elimden aldığı gibi, şimdi annemi de elimden alırsa ne yapacaktım? Onsuz bir hayata nasıl tutunacaktım? Onun ihtiyar bedenine sarılmak varken, mezarındaki toprağa mı sarılacaktım? O beni bırakıp babamın gittiği yere giderse eğer, bir daha kim bana, "Üveysim! Tek dikili ağacım! Canımın parçası!" diyecekti?

İhtiyar bedenini esir alan titremeleri ara ara hafiflese de yeniden ve öncekinden daha şiddetli gelip gidiyordu. Titremelerinin arasında ayakları, kolları kaskatı kesiliyor, bedeni bir anda sanki taşa dönüşüyordu...

Bu sıtmalı halin ne kadar sürdüğünü hatırlamıyordum. Onunla beraber aynı acıyı sanki bedenimin her noktasında ben de yaşıyordum...

Bir an geldi ve bütün sıtmalı hali yok olup gitti. Kendinden geçmişti. İhtiyar bedeni bu sarsıntılara daha fazla dayanamamıştı. Kesik kesik nefes alıyordu artık. Fakat kırışmış alnı hâlâ yanıyordu. Temiz bir bez parçasını, kapının yanındaki küpte iyice ıslatıp, alnına koydum. Annem, ben küçük bir çocukken hastalandığımda, bana böyle yapardı. Islak bez onu serinletiyordu ama bezi alnından

çektiğim her seferde ıslak bez annemin alnının ateşiyle ısınıyor gibi oluyordu. Sabahın ilk ışıkları çölün üzerine vurmaya başladığı ana kadar buna devam ettim...

Daha sonra annemin hastalığı dört gün devam etti. Yanından bir adım olsun ayrılamıyordum. İlk gün sürüyü almadığımı gören köyün sakinleri merak edip evimize gelmişler ve bu durumu yakından görmüşlerdi. Köyün bütün kadınları annemin hastalığına şifa bulmak için çok uğraştılarsa da onu iyileştirmeyi başaramadılar.

Köydekilerin bazıları, bunun tanrıların bir laneti olduğunu aralarında konuşuyorlarmış.

Ben, onların kendi elleriyle yaptıkları o biçimsiz putlara tapmadığım için, bu lanetle benim yerime, bu dünyadaki tek varlığım olan annemin cezalandırıldığına inanmaktalarmış. Şimdi böyle safsatalara ayıracak vaktim yoktu. Annem yeni yeni kendine gelirken benim o insanlardan hesap sormam onu şimdikinden daha fazla üzecekti. Duyduklarımı içime attım.

O gece ve daha sonra yaşananlardan bize kalan en acı şey tabii ki söylenenler değildi. Bunlardan daha acı bir şey vardı ve bu acıyı annem yorgun ve soldun bedeninde tek başına yaşayacaktı...

Artık ayakları tutmuyordu...

O gece bedenini esir alan ateş, ayaklarının dermanını alıp götürmüştü.

O gece yattığı yatak, şimdi onu kendine esir etmiş ve sanki onu zincirlerle kendine bağlamıştı...

Çocukluk Dönemim

Aşk ve güzellik ezelde birbirleriyle sözleşmiştir.
Meçhul kalmak ise insan ruhunun en derin acısıdır.
Bir ruh ne kadar güzel, ne kadar zenginse o ölçüde
"bir tanıdık" aramalıdır.

Çocukluğum, gençliğim ve aşka yolculuğuma kadar köyümde, uçsuz bucaksız çöllerde yaşadım. Doğduğum köy Karen, Yemen'de, uçsuz bucaksız çölün ortasında bir yerdeydi. Bir çölün tam ortasıydı. Arada sırada kuşlar da uçardı, kervanlar da geçerdi. O kervanlar ve Karenlilerin yetiştirip sattıkları develer de olmasa halkım, dünyanın nimetlerinden başka yerlerde faydalanacaktı kuşkusuz...

Köyümün ortasında bulunan üç tane kuyu sayesinde, buradan geçen kervanlar Karen'de dinlenir, uçsuz bucaksız çölü geçmek için hem kendilerinin, hem de hayvanlarının su ihtiyaçlarını buradan karşılardı. Kervanların ihtiyaçlarını karşılamak eski zamanlardan bu yana köyümün geçim kaynağı olmuştu. Kervanlar, Karen halkı için bir rızık kaynağıydı. Aslında sadece kervanların konaklamaları değildi elbet. Dedim ya, halkımın yetiştirdiği develer de bir nevi geçim kaynağıydı.

Çok kalabalık bir köy sayılmazdı burası. Halkı o kadar da zengin olmadığı için, eşkıyanın gözdesi değildi. Kıt kanaat geçinen insanların tek derdi, akşam sıcak bir tas çorba içebilmek için günün ilk ışıklarıyla başlayan koşturmacaydı.

Konaklamak için gelen kervanların develeri, her zaman bu uzun yola dayanamazdı. Yolda hastalanan, yaşlılıktan devam edemeyecek olan ya da yolculuğu tamamlayamadan ölen develerin yerini her zaman yenileri alırdı. İşte Karen'de, çölün ortasında ye-

tiştirilen sağlıklı develer, her seferinde yaşanan uzun pazarlıklar sonucunda, yeni sahiplerinin yolcularını, mallarını ve kendilerini taşımak için o kervanların bir parçası olurlardı.

Develer...

Beni her zaman sessizce ve can kulağıyla dinleyen dostlarım. İlerdeki dağlarda onlara çobanlık yaptığım, otlattığım cefakâr mahlukat...

Benim işim de buydu: Karen'in develerine çobanlık yapmak...

Deve sahiplerine göre ben her zaman güvenilen, işinin ehli ve hakkından fazla ücret almayan biriydim. Köylülerin benim hakkımda düşündükleri bunlardı. Bunlar insan olarak benim duymaktan memnum olduğum sözlerdi. Onlar, aslında bana güzel payeler verdiklerini sanıyorlardı. İşin aslı ise, bunlar bana has özellikler değildi. Ben her zaman olmam gerektiği gibi davranıyordum. Bütün bu iyi huylar, bir insanın meziyeti değil, karakteri olmalıydı.

İnsan her zaman sözüne sadık, güven sahibi, kendine emanet edileni canı pahasına koruyan, düşküne yardım eden ve herkesin namusunu kendi namusu gibi görüp kollayan, gözeten olmalıydı. Dediğim gibi, bunlar hiçbir zaman meziyet olarak görülmemeli, kendine insanım diyen herkesin taşıması gereken huylar olarak hayatında yer almalıydı.

Benim insan olarak yaptıklarım, halkımın gözüne meziyet olarak göründüğünden, köye ait sürülerin çobanlığını da bana uygun görmüşlerdi. Sahip oldukları en önemli geçim kaynağını bana emanet ettiklerinden, akılları hiçbir zaman hayvanlarında kalmıyordu. Benim, onlara kendi malım gibi bakacağımdan, onları koruyup kollayacağımdan en ufak bir şüpheleri yoktu. Beni çoban olarak tutmalarının bir başka nedeni ise, herkesin aldığından daha az bir ücrete kanaat etmemdi. Onların bana bu iş için ödedikleri

miktar hem bana, hem ihtiyar anneme yetiyordu. Hatta bunu, çoğu zaman yoksullarla da paylaşıyordum. Elinde bir tek devesi olanlardan ise para bile almıyordum. Birine gönülden inanarak yaptığınız bir iyiliğin, size verdiği huzurdan daha güzel bir karşılığı yoktur. Yeryüzünde bu huzuru size satın alabilecek bir para yoktur...

Develer nazlı mahlûklardır. Nazlı dedimse, öyle çıtkırıldım da değildir. Güçlüdür ve oldukça dayanıklıdır. Sırtındaki o kadar yükle, dayanılmaz sıcakların yaşandığı çöllerde, bir yudum su içmeden, bir tutam ot yemeden günlerce yol alır. Cefakâr olduğu kadar vefakârdır da. Kendine yapılan hiçbir iyiliği unutmaz. İsterse üzerinden yıllar geçsin. İyilik kadar kendine yapılan kötülüğü de unutmaz. Günü geldiğinde kendine yapılan iyiliğin de, kötülüğün de karşılığını mutlaka verir...

İşte, benim her günüm bu mahlukatla geçerdi. Günün ilk ışıklarıyla köyümün develerini toplar, sabahın serin zamanlarında yol alarak, köye çok da yakın olmayan dağlara götürür, güneş batmaya yakın bir zamana kadar onlarla vakit geçirirdim.

Ve çobanlık ettiğim develerle beraber köyüme döndüğümde, benim hiçbir işaretim olmaksızın, ilk evden itibaren birer ikişer sürüden ayrılanlar, ait oldukları evlerin bahçelerine girerdi. Sürümdeki son deveyi de sahibine teslim ettikten sonra, akşama kadar hasretini taşıdığım annemim yanına koşardım...

Annem...

Annelerin en güzeli...

Annemden sonra kendisine hayran kaldığım ve hayatımda çok önemli bir yeri olan bir kahramanım daha vardı: Samir.

Tarih bilgisi, geçmiş dinlere ait bilgileri, Yemen'in başşehri Sana'da uzun süre kalması ve diyar diyar birçok memleketi gezmiş olması

Samir'i bir bilge yapmıştı. Geçmiş dinleri bilen, Tevrat ve İncil'i okumuş ancak onların bozulduğunu ve Allah'ın kitaplarının tahrif edildiğini söyleyen, kendi halinde bir bilge, hikmet dolu bir insandı.

Artık onu işe yaramaz bir ihtiyar görüp saraydan kovmaları sonrası gelip köyümüze yerleşmişti. Köylüler onu bir büyücü, kâhin veya deli olarak görürlerdi. Köylüler onu hakir görürlerdi. Kibirli zenginler, onunla alay ederlerdi. Tıpkı benimle alay edip, "Deve çobanı!" diyerek küçümsedikleri gibi...

Herkesle konuşmazdı. Çok sert ve asabi bir adamdı. Çabucak alevlenirdi. Sözlerinde sadece bilgisi değil ruhu da göze çarpardı sesinin tonundan ve renginden, temiz ve iyi bir insan olduğunu anlamıştım. Konuşurken sözlerinde derinlik ve güzellik iç içe geçiyordu. Tevrat ve İncil'i ezberlemişti. Merak ettiğim şeyleri ona sorardım. Beni bir talebesi gibi görür, mutlu bir iştahla bana bildiklerini öğretirdi. Ben develeri otlatırken yanıma geldi, elini omzuma koyup, "Delikanlı bugün bir sualin yok herhalde?" dedi. Hafifçe tebessüm ettim.

"Elbette merak ettiğim bir soru var, Allah'ta aşk ateşi var mıdır?"

"Vardır. Allah'ın aşk ateşi, bütün varlığın tecellisini bulduğu ateştir. Sıcak ve kızgın olmayan ateş, çünkü onda ihtiyaç yoktur. Kuşku, tereddüt, titreme, vesvese, kaygı yoktur. Bütün ateşlerden daha ateşlidir. Külünün, incecik azıcık bir parçası bütün Samanyolu'dur. Ateşinin gölgesi gökyüzü, tecellisi kâinattır. Kokusuz ve dumansız ateşler. 'Maricin min nâr.' Renksiz ateşler, ateşlerle yanmayan ateşler. İman ateşi. Allah ateşi."

"Allah'taki aşk ateşine talibim. Beni yakan ateşe hasretim. Öyle ateşlerim olsun ki beni yakarken ben daha çok yanmaya âşık olayım. Aşk ateşine talip olmak için keşif mi yapmalıyım?"

"Hayır. Gönlünde bir kor oluştu mu iman o ateşi körükler. Çünkü gönülde bir aklın farkında olmadığı deliller vardır. Nice gönüller vardır ki iyilik onlarda çirkin ve iğrenç görünür. Nice aşk duyan gönüller vardır ki günah ve hata onlarda güzeldir, tertemiz ve duru görünür."

Çocukluğumda köylülerin ve köyümüzden geçen kervancıların, irili ufaklı taşlardan yapılmış, adına ilah dedikleri putlara tapınmaları, eğilip secde etmeleri tuhafıma gitmişti. Kendileri güçlü ve yıkılmaz gören koca adamlar, çakıl parçalarının karşısında bükülüp yere kapanıyordu. Ellerine aldıkları okları ufak taşın önüne atıp kaderlerinin yönünü göstermesini bir taştan bekliyorlardı. Öptükleri de taştı, defihacet için vücutlarına sürdükleri de yine o taşlardı. Hurmadan şekil vererek yaptıklarını, az sonra yiyorlardı. İlahlarını yiyen insanlar, ne tuhaf!

Hidayete Doğru Adım Adım

Belalar ve afetler imanı ortaya çıkarır. Rıza halinde değil, hoşnutsuzluk halinde seven ile sevmeyen belli olur... İslam nedir ve Müslümanlar kimlerdir? İslam kitaplarda, Müslümanlar ise türbelerde...

Çöl, deniz gibidir. Su, yağmur, inci, mercan denizi değil. Toprak, toz, çakıl, kum, yılan, çıyan, kertenkele ve akrep denizidir. Yuvasız kalmış kuşların kavurucu yuvasıdır çöl. Bense çölümde bir ılgın ağacı gibiyim.

Çöl... Bakmayın un ufak kumlar denizi olduğuna. Çöl benim hem yuvam, hem tarihim, hem yüreğim, hem de hikâyemdir. İman yolunda, yalnızlığımı uçsuz bucaksız boşluğuna sığdırmaya çalıştığım susuz, sessiz ve yakıcı dert ortağımdır. Çocukluğum. Gençliğim. Yaşlılığım. Umutlarım. Kaçışlarım. Gözyaşlarım. Susmalarım. Susuşlarım. Annem. Köyüm. Develer. Günlümün gökyüzü. Bedenimin kum kuytuları... Yusuf'un kuyuları. Süleyman'ın mührü. Münevverlik müjdem. Çölümdedir...

Çöl, umutsuz ve suskun bir halde, kendisini teslim ederek kumların üzerine yayan sonsuz ve esrarengiz bir azamettir. Çölde en güzel yetişen şey, hayaldir. Hayal, umutta yatar. Umut, hayal kırıklığına çıkar. Olsun, yine de çöl hayaller doğurur. Çöl, benim hayalhanemdi. Çocukluğumun masum hayalleri... Neler hayal etmezdim ki! Babamın yaşıyor olmasını mesela. Annemin sağlığına kavuşmasını. Zenginlerin, fakirleri hor görmemesini... Erkeklerin, eşeklerini döver gibi hanımlarını dövmemelerini. Kız çocuklarının diri diri toprağa gömülmemesini. Yetimlerin göğün damarını çatlatan ve çınlatan çığlıklarının yerine çölün çocuk gülüşleriyle dolmasını...

Çöl, yeryüzünün son noktası, hayat ülkesinin sonudur. Çöldeyken, sanki başka bir dünyanın sınırlarına yakın gibiyizdir. İşte bu yüzden, peygamberler hep çölden çıkmış, şehirlere ve ülkelere medeniyet inşa etmişlerdir.

Çölde, gece tasvir edilemez. Çöl, bir esrarlı hiçlik makamı. Orada dünya ve ahiret karşı karşıya... Yer cehennem, göğü cennet; halkı ise bu ikisinin arasında berzahta...

Çocukluğumdan bu yana tek Rab inancına sahip Hanif inancındaydım. İnsanların bezden, taştan ve tahtadan kendi elleriyle yaptıkları saçma sapan şekillere tapınıp medet beklemeleri ve buna yürekten inanmalarını bir türlü anlayamıyordum. Batan şeylerden, bozulan ve yıkılıp darmadağın olan bir sürü tuhaflıktan ilah diye söz etmeleri oldum olası hem tuhafıma gidiyordu, hem de tahammül edemiyordum.

Salihçe yaşayan birkaç bilgeden dinlediklerim ve çocukluğumda yaşadığım Ebrehe olayı içimde bir umudu yeşertiyordu:

"Hakk'ın seslendiricisi mutlaka gelecek."

İçimden bir yandan da şeytanın evhamlarını deviriyordum. Şeytanın sözcüleri sürekli şunları diyordu:

"Bu uçsuz bucaksız çölde ne yaşarsan o kalır seninle. Biz mustarip bir hayatı tatmak için doğmuşuz, yok ilahmış, yok bir olan yaratıcı varmış... Aklını bunlarla meşgul etme!"

Herkesin yaşamış olmak için yaşadığı bu dünyada olmamızın bir hikmeti, hikmetin binlerce himmeti olmalıydı. İşte bu düşüncelerle sürekli dua ediyordum. Kendi kendime sürekli, "Allahım biliyorum ve inanıyorum, varsın, teksin, eşin ve benzerin yok. Ne olur beni hidayetinle müşerref kıl. Seni anlatan nebiler geldi. Ben hiçbirine yetişemedim. Biliyorum ki son nebiye yetişeceğim. Beni onunla müşerref kıl," diye dualar ederek, Allah'ın bana bir gün yo-

luna girmem için göndereceği haberi bekliyordum. Evet, belki o yoldaydım ama bir liderin varlığına ihtiyacım vardı... Ve o lider bana Allah'ın yolunu gösterecekti.

İçimdeki bu istekle dolu gecenin ardından, yeni günün ilk ışıklarında, dışarıdan gelen çığlıklarla uyandım.

"Kaçın! Sığınacak bir yer arayın, Ebrehe, ordusuyla köyümüze geliyor!"

Çığırtkan bir sesle uyandığımda baktım ki herkes bir telaş içerisinde oraya buraya koşturuyor, yüzlerindeki korku ve telaş köyde acı bir paniğin yeşermesine sebep oluyordu... Panik, her geçen an daha da şiddetini artırmaktaydı.

Dışarıda karşılaştığım ihtiyarı kolundan tutarak, "Amca neler oluyor? Bu telaş niye? Kim bu Ebrehe? Ne istiyor biz garip köylülerden?" diye sorduğumda, gözlerini saran korkunun, ihtiyarın titrek sesini de sarmış olduğunu anladım. Korkudan titriyordu.

"Evlat!" dedi. "Bildiğim kadarıyla burnundan öfke soluyan, ağzından ateş püsküren birisiymiş bu Ebrehe. Geçtiği yerleri talan ediyor, bütün yiyecekleri ve gençleri topluyormuş."

"Derdi neymiş ki bunları yapıyor?"

"Şimdi bunları anlatarak vakit kaybetmeyelim Üveys. Anneni ve develerini al, yukarıdaki mağaraya sığınalım. Orada sana hepsini anlatırım."

Apar topar eve koştum. Ebrehe'nin kim olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama köyü teslim alan panik benim de içime hızla işliyordu. Annem ocağı yeni yakmış çorba kaynatmaya başlamıştı. Anneme çabucak hazırlanmasını, yukarı dağdaki mağaraya bütün köy halkı çıkacağımızı söyledim. Zavallı kadıncağız yüzüme şaşkın şaşkın bakarak, "Üveysim başına güneş mi geçti? Ne mağarası ne sığınması? Bütün köy durup dururken neden dağa çıkacakmışız?"

diyebildi. Olanlardan haberinin olmamasına şaşırmıştım ama ona bunları anlatacak zamanımızın olmadığını anlattım.

"Anne ben de tam olarak anlamadım. Ancak sabredersen sen de öğreneceksin. Lütfen haydi toparlan. Ben develeri çözüp geliyorum."

Büyük bir toz bulutunu arkamızda bırakarak dağa doğru bütün köy halkı yola koyulmuştuk. Akşam havanın kararmasına yakın bir zamanda mağaraya ulaştık. Develer bağlandı. Halk mağarada sığınacak kuytu yerlere yerleşti. Annemi mağaranın dip köşesinde serin bir yere götürdüm. Döşeği serip dinlenmesini istedim. Bir bardak su verdim. Soluklandım. Bana bu olanların ne anlama geldiğini anlatacak olan ihtiyarı mağaranın girişinde bağdaş kurmuş, bir elini alnına götürmüş uzakları seyrederken buldum. Yanına gittiğimde, ilkin başını çevirip baktı. Biraz daha sakinleşmişti. Elini, oturduğu yerin yanına koyarak, "Gel bakalım evlat," dedi. "Otur yanıma yarım kalan sualinin cevabını vereyim... Mekke'yi hiç duydun mu?"

"Hayır."

"O zaman Kâbe'yi de bilmezsin?"

"Kâbe'yi duymuştum. Bilgelerin sohbetinde Hz. Musa'nın ve Hz. İsa'nın getirdiği dinler hakkında bazı bilgileri öğrenmiştim. Hz. İbrahim efendimizin yaptığı Beyt'i de biliyorum. Kutsal bir mabet değil mi?"

"Evet... Ancak anlatacaklarımın bu peygamberlerle ilgisi yok. Allah ve ona karşı ukalalaşan Ebrehe'nin olayıdır. Kâbe'yi yıkma niyetiyle yola çıkan Ebrehe çıldırmış ve akıbetini hesap etmeyen bir adamda insaf merhamet gezmez. Dağa onun için sığındık."

Şaşırmıştım. Kâbe kutsaldı. Bu deli, ondan ne istiyor olabilirdi ki?

"Ebrehe, Kâbe'den ne istiyor?"

İhtiyar derin bir nefes aldı önce. Bir süre bekledi. İleride bir noktaya bakarak anlatmayı sürdürdü.

"Her insanın iki musibeti onun da yakasında, onunla birlikte yürüyor... İntikam ve şöhret! Kâbe bahane aslında... Sadece bahane. Haddini bilmeyen, şımaran, helakini tamamlamak için kutsala çatar, çarpılır gider. Ebrehe de Mekke'ye giden hacıları Sana'ya çekmek istedi. Kâbe'yi kıskandı. İlahlık yolunda giden insan, ekâbirliğinden dolayı en ufak bir kum tanesinde boğulacağını göremez."

"Kâbe'ye bütün diyarlardan gelen hacıları mı çekemedi?"

"Hem öyle, hem de zulmünden bıkan halkına güya ilahlığını göstermek için gövde gösterine girişiyor. Fillerine güveniyor. Bu Ebrehe durup düşündü, 'Neden herkes, her yıl onca kalabalık bir halde, Mekke'ye Kâbe'ye gidip, oranın ticaretini zenginleştiriyor? Öyle bir mabet yapayım ki Kâbe'yi gölgede bıraksın da herkes buraya akın etsin,' diye. Kulleys isminde görkemli, şatafatlı bir bina yaptırdı. Sandı ki bu gösterişli, süslü binaya bütün Arap halkı koşa koşa gelecek."

"Gelen olmadı mı?"

"Hayır evlat... Kimse gelmediği gibi, Mekkeli bir bedevi bir gece Kulleys'in içine gizlice girip defihacetini yapıp gitmiş. Ebrehe de zaten bahane aramakta. Bu olayı öğrenince, öfkesinden kudurmuş ve Mekke'yi kuşatıp Kâbe'yi yerle bir etmek için ordusunu hazırlayıp yola düşmüş... İşte gelişinin hikâyesi budur. Mekke'ye giderken yolunun üzerindeki şehir ve köylerden erzak topluyormuş. Bu yetmezmiş gibi, o sapkın ordusuna da zorla asker toplamaktaymış. Benim tek dileğim odur ki, köyümüzü yakıp yıkmadan geçse. İşin bir başka sıkıntılı yanı da var... Bir de zafer kazanıp Kâbe'yi yıkıp

dönerse işte o zalimden sen o zaman kork! Artık tut tutabilirsen onu. Dönüşte köyümüzü bu sefer zafer sarhoşluğundan altüst eder. Onun gazabından bizleri hiçbir kimse koruyamaz!"

"Üzülme... Allah evini de, kullarını da elbette korur."

Allah'ın adını zikretmeme çok şaşırmıştı. Uzun uzun yüzüme baktı. Gözlerinde şaşkınlığın getirdiği bir merak vardı şimdi.

"Sen Allah'a inanıyor musun evlat?"

Sağ elimi kalbimin üzerine koyup, başımı önüme eğdim.

"Amenna!"

"O zaman inandığın Allah'a dua et de evini de bizleri de korusun, işimiz ona kaldı."

Ebrehe'nin ordusu yakın köylerden birini daha yakıp yıkarak geçmişti. Fakat Karen'e uğramayıp, doğruca yoluna devam etmişti. Gelen bu haberle, bütün halk rahat bir nefes almıştı. Tekrar köyümüze indik.

Aradan birkaç ay geçti ki işin aslı esası da ortaya çıktı. Yemen valilerinden Zunefer, Ebrehe'nin bu harekâtını durdurmak için hem kendi kuvvetlerini, hem de diğer Arapları savaşa çağırmış. Ancak toplanan güç, Ebrehe'yi Mekke'den önce durdurmak istese de bunu başaramayıp yenik düşmüş. Planının ilk aşamasında başarılı olduktan sonra Mekke'ye doğru yoluna devam eden Ebrehe, Mekke yakınlarında karargâh kurup Mekkelilere ait deve sürülerini yağmalamış. Yolculuğun devamında hiçbir güçle karşılaşmayan Ebrehe, Kureyş kabilesine elçisini göndererek Mekke Emiri Abdülmuttalib'le görüşmek istediğini belirtmiş.

Abdülmuttalib, elçinin teklifini dinledikten sonra ona, "Allah'a ant olsun ki, sizinle savaşmayı düşünmüyoruz. Zira böyle güçlü bir orduyla savaşacak güç ve imkânımız yoktur. İşte şu gördü-

ğün Allah'a ibadet edilen Beytülharam'dır, aynı zamanda İbrahim Peygamber'in Cenab-ı Allah'a ibadet ettiği kutsal bir yerdir. Bizim size karşı engel olacak bir ordumuz yoktur, ama Beyt'in sahibi gelenlere engel olur ve evini korur!" diye cevap vermiş.

Ebrehe, ordusuna saldırı emri verdiğinde yeryüzünün daha önce şahit olmadığı bir musibetle karşılaşmış. Gökyüzünde binlerce kuş birden peyda olup havayı kararttıktan sonra, ardından taşıdıkları küçük taşları Ebrehe'nin ordusunun üzerine bırakmışlar. Ebrehe ve askerleri helak olmuş. Geride ibretlik olayı gelecek nesillere anlatabilmesi için bir tek asker sağ kalmış.

Köyümüze gelen bu haberle Allah'ın azametine inancım gittikçe artmıştı. Biliyordum, Rabb'imin kim neye layıksa o şekilde muamele edeceğini. Bu olaydan sonra köy halkından bazıları evlerindeki putları kırıp sokağa atmış ve Allah'a inanmaya başlamıştı.

Çocukluğumda bu yaşadığım Fil hadisesi beni derinden etkilemişti. Bu olayı hiç unutamamıştım. Aradan çok uzun yıllar geçecekti. Tam kırk beş yıl sonra. Yaşım elli beşe gelmişti. Gördüğüm bir rüyada yine çocukluk hatıram canlanacaktı.

Bir gece elinde bir derinin üzerine yazılmış yazıları okuyan birisini rüyamda görecektim. Yazıyı bana bakarak okuyacaktı:

"Bismillahirrahmanirrahim. Elemtera keyfe feale Rabbüke bi eshabil fil. Elem yecal keydehüm fi tadlil ve ersele aleyhim tayran ebabil. Termiyhim bi hicaratin min siccil. Fecealehüm ke asfim mekûl." [Habibim! Rabb'inin fil sahiplerine nasıl (muamele) ettiğini görmedin mi? O, bunların planlarını boşa çıkarmadı mı? O, bunların üzerine sürü sürü kuşlar gönderdi ki, bunlar onlara pişkin tuğladan (yapılmış) taşlar atıyorlardı. Derken Allah onları yenik ekin yaprağı gibi yapıverdi.]

Ona doğru yürüyecektim.

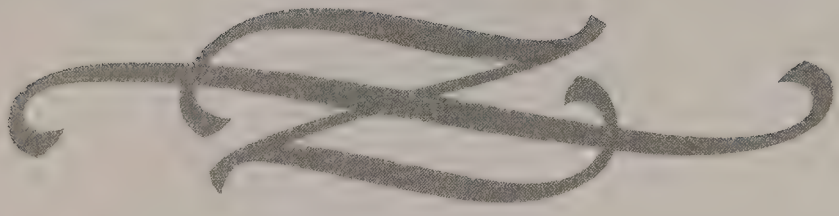
"Yoksa sen?" diye sorduğumda bana, "Evet. Allah'a dua ederek beklediğin son peygamberim. Ben Abdullah oğlu Muhammed... Selam olsun sana kardeşim Üveys," dedi.

Yanacaktım. Alnım, boynum kan ter içinde sırılsıklam olacaktı. İçimde derin bir rahatlama, gözlerimden yanağıma akan serin gözyaşlarıyla doğrulacaktım döşekten...

Tevhit,
Tek Aşk Allah'tır Demekti

Aşkı olmayanın imanı olmaz.
İmanı olmayanın dini olmaz.
Dini olmayanın ameli olmaz.
Namaz dinin direğidir.
İmanın direği ne? Aşk'tır!

Çocukluğumda yalnızlığımla baş başa develeri seyreder, yedikleri dikenlerden nasıl süt verdiklerini merak ederdim. O dikenlere ben dokununca parmaklarım kanarken, neden devenin boğazı dikenden yırtılıp kanamıyordu? Sırtındaki hörgüçlerde aylarca yetecek suyu nasıl taşıyabiliyorlardı? Bazı insanlar iffetsizlik ve namussuzluktan çekinmeden edepsizce eşleriyle uluorta birleşip öpüşürken, neden develer en yakında bir canlı olduğunu anladıkları zaman hayâ edip, utanıp birleşmiyordu?... İşte böyle sorular beni bu kâinata bir ahenk veren yüce bir yaratıcının varlığına inanmaya doğru götürüyordu.

"Yalnızlık ve hüzün müminin ganimetleridir!"

Her şey upuzun bir çölde, sessizliğin çöle koca bir örtü gibi yıkıldığı o anda başladı. Yırttım içimdeki sesi. Arayış... Ama neyi? Anlam vermeye çalıştığım neydi? Anlamın kendisi neredeydi? Bir kum tanesiyle konuşmak. Kumlara boylu boyunca uzanıp, göğün tavanını seyre dalmak. Ben kimdim? Kimlik, kimin verdiği yüktü? Bir çocuktum. Babasını iki yaşındayken kaybetmiş bir yetim. Dünyada varlığım diye sarıldığım annem, hasta. Köydekilerin tabiriyle çoban bir çocuk. Elimde eğri büğrü bir değnek, develerin peşinde çölde yuvarlanan bir kum tanesiyim. İçimden kıvrılan ses, yankısını çölde buluyordu:

"Boşu boşuna yaratılmış olamazsın. Bak ağaca. Kökü toprakta

olmasına rağmen, gözleri göklerde. Karıncaya bak. Benim ayağımı yakan kumların üzerinde sanki bir deniz serinliğinde yürüyor, rızkı ağzında. Şikâyeti yok. Ezilme korkusu yok. Kime güveniyor? Niye bu kadar rahat? Teslim ve tevekkülü, ince sırtında vakarla taşıyor."

Bir ses arıyorum. Beni bana getirecek bir ses. Şeytana kapalı yüreğime, muştu gibi akacak bir ses. Duydum. Durdum. İşte o ses: "Allah vardır ve birdir."

Yüzüm, içimdeki acıyla tutuşan yangından kıpkırmızı. Elim ayağım bitimsiz, ruhumda kopan depremden titrer bir halde seslendim: "Ey insanlar! Putlarınızı kırın! Bu pis, dertli ve aşağı gündelik hayatın bataklığından çıkın, kanatlanın. Ben, kendimi çölün kalbindeki yalnızlıkta ibadet ve tefekkürün sığınağında biriktirdim. Uzun gecelerin koynunda, hepiniz rahat yataklarınızda uyurken, ben uyanıktım."

Hayat kavgasının ortasında, fıtratımın derinlerinden bir ses amansız bir şekilde bana sesleniyor. Ben bana konuşuyorum. Ben bana konuşuyorum: "Dinleme! Hiçbir arzuya kulak verme!"

Bu dünyanın sayısız aldatıcı renkleri arasından, gökyüzünün temiz mavisi dışında hiçbir renge göz dikmedim. Hayatın ördüğü her şeyi gördüm, ölçtüm, tarttım, bitirdim ve geçtim.

Ellerim boş, eteğim boş; çölde kuru başını rüzgâr gibi savuran bir avareyim. Dünyanın benim için artık hiçbir şeyi yoktu. Ben cesur, mağrur ve müstağniydim. Cesaretten, gururdan ve müstağnilikten değil, "sahip olmamak" tan ve "istememek" ten cesur, mağrur ve müstağni oluşum. Hayat, beni incitmeyecek kadar küçük, kalbimi titretmeyecek kadar cılızdı. Ben "elden kaçırmanın" beni hayıflandırmayacağı kadar "eli boş"um. Hiç kimse bir başkasının anladığı kadar olmamalı. Başkalarının anlamlandırmasından kurtulamadıkça kendiniz olmanız hayaldir...

Allah'ın ismini, zikrini Hanif dinine mensup birkaç köy büyüğümüzden ve annemden sıkça duymuştum. Görülmeyen Allah ile görülen ama ayak basılınca ufalanan, tozlaşan putlar arasında neye inanacağını bilmeyen ufak bir çocukken Hanif inancında, tek ve bir Allah'a iman eden annemin güzel huylarıyla kalbim Hanif inancına ısınıyordu. Nasıl bir Allah? Kızar mı? Döver mi? Yoksa kızdı da bu put denen taşlar, önce etten kemikten insandı da Allah onları taş mı yaptı? Sorular... Sancılar...

Sorularımın cevaplarını ya tabiattan alıyordum, ya da Samir'den.

Bir keresinde geceydi. Evimizin damına çıkmış gökyüzünü seyrediyordum. Annem uykusundaydı. Çöl, geceleri karanlığını hem göğe hem yere serer. Tek parlak ışık, yıldızlardı. Ay yoktu. Tarık yıldızı kaybolmak üzereydi. Sessizdi yeryüzü. Nefesimi duyacak kadar derin bir sessizliğin içinde gökyüzünü seyrederken önce aniden develer böğürmeye başladı. Ardından köpekler havlamaya... Yer sarsıldı. Dam bir sağa, bir sola gitti. Hemen atladım. Doğruca anneme koştum. O hâlâ uyuyordu. Korktum. Neydi bu olanlar? Çöl sarsılır mıydı hiç böylesine?

Ertesi sabah develeri alıp çöle doğru giderken, kuyunun başında Kerhizci ile Samir'in sohbet ettiklerini gördüm. Yanlarına vardım. Merhabalaştım. Hallerini, hatırlarını sordum. Sevindiler. Gençlerin, yaşlılara hürmet göstermemesinden yana şikâyetçiydiler. Kerhizci (yeraltından su kanalı açan kişi) hararetli bir şekilde, "Tanrıları kızdırdık. Gece, yerin altını üstüne getireceklerdi sanki," dedi.

Samir, Kerhizci'ye ters ters bakarak, "Ne tanrıları? Taşa, tahtaya tanrı diye tapıyorsunuz. Ufak çakıltaşları olan tanrılarınız nasıl oluyor da koskoca çölü yaprak gibi sallayabiliyor? Putlarınızın, paçavralarınızın kendilerine hayırları mı var? Allah'a sarıl, dünya onun hükmü altındadır," diye karşılık verdi.

Onlar tartışırken ben merak içinde sordum:

"Peki, Allah kızar mı? Çölü kızdığı için mi salladı?"

"Hayır evladım. Allah aşktır. Sevgidir o. Bizleri ve bütün yarattıklarını sever. Kâinatın ahengi, işleyişi için mevsimler, ay, gece, gündüz onun emrindedir. Sarsıntı, Allah'ın bir cezası değil, bizlere bir uyarısıdır."

"Neyin uyarısı?"

"Her şey fıtratı üzerine hareket etsin uyarısı. Rüzgâr rüzgârlığını bilip esecek, kuş kuşluğunu bilip uçacak, ağaç meyvesini verecek ve insan kulluğunu bilip yaşayacak. Nizamı koruyacak. Boşu boşuna yaratılmadıysak, boşu boşuna da yaşamayacağız. Dün geceki olay bir müjdenin işaretleri olabilir. Kutsal kitaplarda okumuştum. Son peygamber dünyaya geldiğinde harikulade olaylar insanların dikkatini celp edecek."

"Ne gibi olaylar?"

"Daha önce olmamış, olağanın dışında bir mesaj verecektir tabiat. Afet, ateş, zelzele, gök, yıldız, ay âlemlerin yaratılma sebebi olan son peygamberin gelişine hazırlık yapacaklar."

"Peki, söylenen peygamber bize ulaşana, ya da biz ona ulaşana kadar hangi doğru inançta olmamız gerekiyor?"

"Hz. İbrahim Peygamber'in getirdiği Hanif inancına inanıp ona göre yaşamak zorundayız. Son peygamber dinini tebliğ ettiğinde ondan önceki bütün inanç ve hayat tarzları silinecektir."

Samir'in geçmiş dinlerle ilgili verdiği bilgiler, yüreğimdeki inanç boşluğunu dolduruyordu.

"Peki, Hanif dinine girmek için ne yapmalıyım?"

"La ilahe illallah, demelisin... En kalbi yerinden..."

Durdum. Durakladım. Samir'e baktım. Sağ elimi havaya kaldırdım:

"La ilahe illallah!"

Bu güzel, bu tesirli sözü söylediğim an, içimde tarifi zor bir ferahlama oldu. Kendimi bir tüy gibi hissettim.

Ertesi hafta her seneki gibi ticaret panayırı kurmak için gelen kervancılar pazaryerinde tezgâhlarını açarken, bir yandan da olup bitenlere şaşırmışçasına kendi aralarında konuşup, köylüleri son olaylar hakkında bilgilendiriyorlardı. Merak saikiyle ben de onların sohbetini dinlemeye başladım.

"Duydun mu? Mecusilerin tapındığı bin yıldır yanmakta olan ateş geçenlerde bir gece aniden durup dururken sönmüş."

"Duydum. Aynı gece İran hükümdarı Kisra'nın sarayı sallanmış ve on dört tane sütunu yıkılıp un ufak olmuş. Üstelik havada en ufak esen bir rüzgâr olmadan."

"Mekke'den gelen bir pazarcı söyledi. O gecenin sabahında arkadaşlarıyla tapınmak için Kâbe'nin içerisine girdiklerinde bir de ne görsünler, Kâbe'de bulunan putlar yüzüstü yere yıkılmış. Korkup kendilerini dışarıya atmışlar."

"Buraya gelirken görmediniz mi? Koskoca ucu bucağı görülmeyen o meşhur Sava Gölü kurumuş."

"Sadece o mu! Asırlardır akan o berrak suyuyla şiirlere ilham kaynağı olan Semave Deresi de taşmış, etrafındaki köyler sular altında kalmış."

Anladım. İnandım. O doğmuştu. Hoş geldin ey insanlığın kurtarıcısı. Hoş geldin. Panayır yerinden mutlu ve huzur içerisinde develerimin otlandığı araziye doğru giderken Rabb'ime teşekkürler ediyor ve niyazda bulunuyor, "Ey ilahi, resulün âleme ve bizlere müjdedir. Hangi topraklarda büyüyüp insanlığa rahmet olacaktır ah bir bilseydim! Keşke ona yetişenlerden olsaydım. O yeni teşrif

etti, benimse yaşım, memleketim ona ulaşır mı bilinmez. Yalvarırım beni habibinle tanışık kıl..." diye dua okuyordum.

Akşam eve döndüğümde annemin yanına vardım. Her akşamki gibi elini öptüm, yanağını okşadım. Gülümsedi yattığı yatağında. Sonra, "Veyselim, bugün sende bambaşka bir hal var," dedi.

"Nasıl bir hal annem?"

"Mutlu. Huzurlu. Ve huşu dolu."

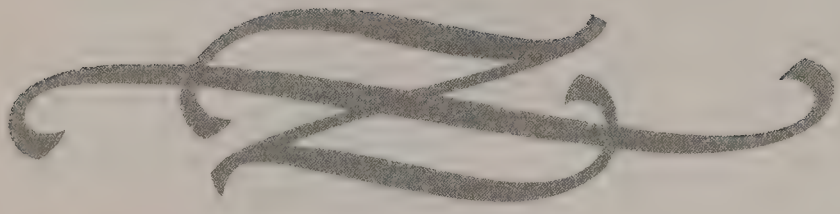
"Evet anne. Ben de Hanif dinine girdim. Allah'a inanıyorum ve O'ndan başka ilah yoktur."

"Evladım! Çok sevindim. Hayırlı mübarek olsun..."

Çölde Müjde Bulunmaz Bir Hediyedir

Dil ile istiğfar, yalancıların işidir. Arif kişi odur ki, Hakk'tan gönül ister. Hak dileğini bağışlayınca da onu tövbeyle doldurup hemen Hakk'a iade eder... Haydi gel! Allah'ın bizim hakkımızdaki hükmüne ağlayalım. Nasibimize ya sevinç düşer, ya hüzün...

Sürümle beraber buraya gelişimin üzerinden çok zaman geçmişti. Bu zaman içerisinde yine her zaman yaptığım gibi, etrafımda ne varsa onlara bakıyor ve etrafımdaki hayatın devam edişi hakkında düşüncelerle zihnimi meşgul ediyordum. Aklımda beliren her sorunun cevabını bulamıyordum elbet. Fakat benim asıl aradığım her sorunun cevabı da değildi. Tek bir sorunun cevabı bana fazlasıyla yetecekti. Soru sorma konusunda ne kadar açgözlüysem, cevap alma konusunda da o kadar kanaatkârdım. Aklımın ve hayatımın tek bir sorunun cevabına ihtiyacı vardı:

"Nasıl?"

Her sorduğum sorunun bitişinde ya da başlangıcında bu vardı...

"Nasıl?"

İnsan vücudunun bir parçası nasıl yeniden insana dönüşüyordu? Aslında bütün mahlukatın vücudunun bir parçası nasıl yeniden bir canlıyı ortaya çıkarıyordu? Tüy kadar hafif bir tohumdan nasıl koca koca ağaçlar peyda olmaktaydı? Güneşin yerini alan ay nasıl ortaya çıkmakta ve ayın ardından güneş nasıl her sabah eski yerini almaktaydı? Elimle tutamadığım havadan nasıl sular akmakta ve yağmurlar yağmaktaydı? Şu baktığım gökyüzü nasıl, bir mavi bir siyah olmaktaydı? Bir zerrecik olan kumlar nasıl bir araya gelip, şu koskoca çölü oluşturmaktaydı? Ve aynı toz zerrecikleri bu koskoca dağı oluşturmaktaydı?

Dedim ya, her sorunun özünde, "Nasıl?" vardı. Bütün bunları

meydana getiren, tek ve mutlak bir gücün sahibi olmalıydı ve bu güç halkımın yaptığı o uyduruk putlar asla olamazdı. Buna yürekten inanıyor ve adımın Üveys olduğu kadar iyi biliyordum...

Bir gün köyümde, sabahın ilk ışıklarıyla beraber, saçma sapan bir törene şahit olmuştum. Saçma olmasının sebebi, bana göre o törenin hiçbir anlam ifade etmemesiydi. Ama insanlar kendilerini o törene öylesine kaptırmışlardı ki, onların aralarında olmaktansa uzakta kalıp, adına tören dedikleri saçmalığı seyretmeyi uygun buldum.

Neye benzediğini tam olarak kestiremediğim bir put yapmışlardı yeniden. Pek öyle büyük bir şey değildi. Uzunluğu hemen hemen kolum kadardı. Ölmüş bir akbabanın kanatları takılı olduğundan bir kuşu andırıyordu ama baş yerine taktıkları kemik parçası bir köpeğin kafatasına benziyordu. En ilginç olanı ise, boynuna takılan bir avuç büyüklüğündeki topraktan bir çanaktı.

Bütün köyün ahalisi toplanmış, karşısında diz çökmüşlerdi. Kendine hekim diyen ama bugüne kadar kimseyi iyileştirme başarısı gösterememiş olan sözde hekim, bu tuhaf put için kestiği kuzunun kanından birazını tasa doldurup, tasın içine tükürdü. Daha sonra tası iyice dolduracak şekilde kan ve salyasından ibaret karışımın üzerine su doldurup, yeni yaptıkları putun boynuna astı. O tası boynuna asarken, diz çökmüş haldeki diğerleri putun önünde secdeye varıyorlardı. Durumları içler acısıydı...

Tören bitip, kalabalık dağılmaya başlayınca, içlerinden birinin yanına gittim. Beni görünce hesap soran bir edayla, "Üveys," dedi. "Neden törende yoktun?"

İçimden bu yaptıklarının yanlış olduğunu haykırmak geliyordu ama bu köyde annemle bir başımızaydık. Ters bir tepki vermem sonucunda annemin benim yüzünden huzuru kaçardı kuşkusuz. Sakince, "Geç kalmışım..." diye geçiştirdim. "Sahi, bu put neden?"

"Neden mi?" diyerek gülümsedi. Onların gözünde sıradan, cahil biriydim nasılsa. "Bunun sayesinde köyümüze yağmur yağacak!"

Anlamıştım. Demek bu ucube, köyümüze yağmur getirecekti. Yağmur için kendilerine yeni bir tanrı uydurmuşlardı. Fazla bir şey konuşmadan yanından ayrılıp eve gittim.

Eve girdiğimde kendi kendime gülüyordum. Annem bu durumumu merak edip, "Neyin var, ne oldu?" diye sordu.

"Bunlar akıllanmamakta ne kadar ısrarcı..." diyerek dışarıyı işaret ettim.

"Kimler?"

"Karenliler ya da Yemen'in hepsi. Belki de bütün insanlar!"

"Neden akıllanmıyorlarmış?"

"Tüylerden, kemiklerden ve daha bir sürü çöpten yeni bir tanrı yapmışlar kendilerine. Neymiş? Dediklerine göre, o tuhaf şey yüzünden köyümüze yağmur yağacakmış. Geçen sene yağmur yağmıştı oysa ve bu acayip şey yoktu. Bunlar yağmur yağdırabiliyorsa, önceki yağmurları kim yağdırdı?"

"Böyle konuşman ve bu şekilde davranman beni bazen çok korkutuyor oğlum. Senin için endişeleniyorum. Senin bu inançsız tavrın, bir gün sana zarar verecek ve ben kahrolacağım. Benim hatırım için, biraz daha sakin davran ne olursun."

Annemi üzmüştüm ve bunu asla istememiştim. Ellerine sarıldım, "Merak etme annem," dedim. "Beni zaten ciddiye almıyorlar. Ben onların gözünde delinin, meczubun tekiyim. Cahil bir çobandan başka bir şey değilim nasılsa..."

Evet, o gün bunlar yaşanmıştı. Aslında o putun yapıldığı zamandan bugüne kadar çok uzun bir zaman geçmişti ve köye tek damla yağmur düşmemişti. Sonra ne mi oldu? O putu bir gece ses-

sizce yok ettiler ve yerine daha yeni ve daha büyük bir put daha yaptılar. Onlar için bunun bir sınırı yoktu...

Asama tutunarak ayağa kalktım. Sürümü toparlamaya koyuldum. Gitme vaktiydi artık. Aslında bugün biraz daha erken gitmem gerekiyordu. Öğle vakitlerinde gelen bir kervan köyümde dinlenecekti. Bu develerin satışı ya da takası demekti. Bakalım yeni dostlarımın huyu nasıl olacaktı?

Sabahın ilk ışıklarıyla başlayan işim erken bir zaman olsa da artık bugünlük tamamlanmış gibiydi...

Köye geldiğim zaman kervanın çoktan yerleşmiş olduğunu gördüm. Develeri sahiplerine teslim ettikten sonra kervanın yanına gittim. Kervancıbaşını daha önceden tanıyordum. Sık sık gelip giden bir Arap'tı. Adı Üzeyfe'ydi. Medineli'ydi. İhtiyar görünüşüne rağmen, güçlü kuvvetli biriydi.

Beni görünce yerinden doğrulup, selam verdi. "Üveys!" diyerek, ellerini omuzlarıma koyup, biraz sıktı. Dost canlısı bir adamdı bu ihtiyar Arap. "Nasılsın bakalım Yemen'in en iyi deve çobanı?"

"İyiydim Üzeyfe. Şimdi seni gördüm ya, daha iyi oldum."

"Biliyor musun Üveys? Bu çöllerde senden daha kibar bir çoban daha görmedim ben. Seninle konuşurken, sanki bir çobanla değil de daha çok büyük bir kabilenin reisiyle konuşuyormuşum gibi geliyor. Senin içinin iyiliği, yüzüne yansıyor. Ne var ne yok bakalım?"

"Senin gibi kervancılar için deve yetiştirmekten başka ne olsun Üzeyfe?" diyerek gülümsedim. "Koca çölleri aşan sensin. Anlat bakalım, yeni havadislerin nelerdir? Medine'de neler olmakta?"

"Boş ver Medine'yi..." diyerek, devesinin yanına oturdu. Ben de yanına yerleştim. "Asıl havadis Mekke'de."

"Anlatsana?"

"Anlatacağım, merak etme..." diyerek, keçi derisinden yapılma

tuluğumdan bir yudum su içti. Islanan sakalını elinin tersiyle silip anlatmaya başladı:

"Mekke'de tanıdığım bir deve çobanı vardı. Aynen senin gibi hoşgörülü, kibar ve sözüne güvenilen birisi, senden biraz daha genç bir Arap... İsmi Muhammed. Mekke'de, Kureyş kabilesine mensup. Dağ gibi biri yani... O da senin gibi bütün vaktini dağlarda geçirir..." Eliyle kuyunun başındaki putları gösterdi. "O da insanlarına tıpkı senin gibi, kendi yaptığınız putlara neden tapmaktasınız diye sorar..."

Üzeyfe lafı uzattıkça uzatıyordu.

"Anlatacak mısın, yoksa lafı daha uzatacak mısın?" dedim.

"İşte o Arap, yeni bir dinin peygamberi olduğunu anlatmaktaymış. Peygamberi olduğu dinin adına İslam diyormuş. Önüne gelen herkesi bu dine davet etmekte. Ona inananlardan ziyade, inanmayanlar epeyce çoğunlukta. Mekke'nin ileri gelenleri ki, bunlardan birini çok iyi tanırım, Ebu Süfyan etrafındaki zenginlerle bir olup ona inananlara akıl almaz işkenceler çektirmekte. Ona inananlar kendilerine, inanan anlamına gelen mümin diyorlar. Onun dinine girenler Müslüman oluyormuş..."

"Neler anlatıyor peki Kureyşli Muhammed?"

"Yerlerin ve göklerin tek efendisi olduğunu anlatıyor. Adı Allah'mış. O her şeyi kontrol eden, gözle görülmeyen, elle tutulmayan, insanlardan çok farklı bir tanrıymış. Cebrail diye bir melek aracılığıyla, Muhammed'le konuşmakta ve ona peygamberi olduğu dinle ilgili sözler söylemekteymiş. Ayet dedikleri bu sözlerle Allah, Muhammed'e inanan müminlerden ne yapıp ne yapmayacaklarını istiyormuş. Allah'ın bu istekleri Mekkelilerin pek işine gelmiyor tabii..."

"Ne istekleri varmış Allah'ın?"

"Hiçbir insan, hiçbir insana kulluk edemez, diyor mesela. Tabii bu istek de Ebu Süfyan gibi zenginlerin işine gelmiyor..."

"Neden?"

"Nedenini anlamayacak ne var yahu Üveys? Düşünsene sana hizmet eden bir sürü köle var. Bunları dilediğin gibi alıp satıyorsun, cezalandırıyorsun, üretiyorsun. Şimdi onlara özgürsünüz denir mi?"

"Başka neler diyor?"

"Benden başka kimseye tapmayacaksınız, diyor mesela. Mekkeliler yaptıkları putları arada diğer kabilelere iyi fiyatlarla satan kişiler. Allah'ın dediği ne varsa, ticaretlerine engel olan sözler. O, kadınlarınıza iyi davranın diyor. Mekkeliler kız çocuklarını toprağa gömüyor. O şarap içmeyin diye yasak koyuyor, Mekkeliler şaraptan para kazanıyor. Yani uzun lafın kısası, Allah'ın dediği ne varsa hep Mekkelilerin zararına. Eğer ona inanırlarsa, cidden çok para kaybedecekler..." diyerek gülümsedi. "Şuna bak, bir deve çobanı, sözleriyle nasıl bir karmaşaya sebep oluyor?"

"Bilemezsin Üzeyfe. Belki de dedikleri doğrudur. Belki de onun Allah adına söyledikleri, büyük bir karmaşanın düzelmesi içindir."

"Ben onu bunu bilmem Üveys. Ben ticaretime bakarım. Bakmam gereken dört karım, on iki de çocuğum var. Zaten Mekkelileri de sevmem. Kendilerini ticaretin tanrısı olarak gören böbürlü yaratıklar. Akılları fikirleri ticaret adına yaptıkları düzenbazlık ama gel gör ki onlarla da iş yapmak mecburiyet. Ne halleri varsa görsünler..."

"Bir sürü düşmanı olmuştur Muhammed'in. Nasıl başa çıkıyor peki?"

"Muhammed de yabana atılacak bir yiğit değil Üveys. Mekkelilerin dişi geçmiyor ona. Amcaları mesela, onlar da Mekke'nin kuv-

vetli isimleri. Ebu Talib diye bir amcası var. Çok yaşlı bir ihtiyar ama hâlâ sözünü dinletebiliyor. Bir de Hamza var. Aslında ondan çok korkuyorlar..."

"Bir kişiden nasıl bu kadar korkar ki o kadar insan?"

"Hamza'yı görsen asla bunları diyemezsin Üveys. Hamza dediğin adam, çöllerde dağlarda tek başına aslan avlayan, dört irikıyım Arap'la tek başına güreşen bir adam... Tek eliyle bir deveyi, dizlerinin üzerine çökertebilecek birisi. Ve Hamza da yeğeninin tebliğlerine uymakta. Bu yüzden Mekkeli sünepeler seslerini ancak Hamza'nın olmadığı yerlerde çıkarabiliyorlar. Yoksa Hamza'nın kendi derilerini de tıpkı bir aslanın derisini yüzdüğü gibi yüzeceğini iyi biliyorlar. Can tatlı Üveys. Ölmekten herkes korkar..."

Anlattıklarıyla sanki büyüleniyordum. Üzeyfe'nin, Kureyşli Muhammed ve yaydığı İslam dini hakkında anlattıkları ömrümün tamamında hissettiklerimin karşılığıydı. Aradığım cevapları bana verebilecek yegâne insan Mekkeli bir deve çobanıydı. Laf arasında onun da benim gibi öksüz olduğunu öğrenmiştim. Birbirimize çok benziyorduk. O aklındaki sorulara cevabını bulmuştu nihayet. Ve benim aklımdaki sorulara cevap verecek tek kişiydi. Onu mutlaka bulmalı ve onunla mutlaka görüşmeliydim ama Mekke çok uzaktı. Mekke'nin uzak olması bir yana, annemi bırakıp da oralara nasıl giderdim? İhtiyar annem yatalaktı ve gözleri artık hiçbir şeyi görmüyordu. Benden başka da ona bakacak kimse yoktu üstelik. Annemi asla bırakamazdım ama Muhammed'i ve yaymaya çalıştığı dini de anlamam, öğrenmem şarttı.

"Nasıl Müslüman olunuyor Üzeyfe? Sen biliyor musun?"

"Ne o? Hayatında görmediğin, çölün öbür ucundaki bir Arap, seni de mi etkiledi yoksa?"

"Neden olmasın Üzeyfe? Söyle bakalım, nasıl Müslüman olunuyormuş?"

"O kadarını bilmiyorum. Dedim ya beni de fazla ilgilendirmiyor. Aslına bakarsan beni şu anda ilgilendiren tek şey, aç olan karnımı doyurup şarap içmek. Sonrasında da iyi bir uyku çekmek..." diyerek ayağa kalktı.

Hemen eve koştum. Anneme bugün duyduklarımı anlatmalıydım. Eminim, anlatacaklarım onun da ilgisini fazlasıyla çekecekti. Ben çölün öbür tarafındaki Arap'ın insanlarına anlattıklarına inanmıştım ve benim inandıklarımı annem de onaylayacaktı.

"Anne!" diyerek heyecanla eve girdim. Hemen yanına oturdum. Heyecandan içim içime sığmıyordu.

"Müjdeler olsun anne!" dedim.

"Üveys, oğlum. Nedir bu heyecanın? Sesin neden titriyor?"

"Ömrümce beklediğim o güzel havadis, çölün başka bir yerinden, Mekke'den geldi annem..." diyerek Üzeyfe'nin bana anlattıklarını bir bir anlattım. Beni sözümü kesmeden can kulağıyla dinledi. Benim anlattıklarımla onda oluşan heyecanı hissedebiliyordum.

İçimde yeşeren umuda ulaşmam için neredeyse bir adımlık yolum kalmıştı...

Rüyalardan Rüyalara İmanım Kanatlanıyor

İnsan dediğin nedir ki? Sadece bir nefes, var mıdır başka emaresi? Bir nefes aldım aşk pazarından. Ama kanımla aldım. Ateşin içinde yürüyerek aldım. Nefesimi, nefesin sahibinden başkasına satmam...

Kervancıbaşı Üzeyfe'yle yaptığımız sohbetin üzerinden bir hayli zaman geçmişti. Üzefye'nin bana anlattıklarını dinlediğimden bu yana, uyanık kaldığım her an aklımın bir yarısında artık, Mekkeli Abdullah'ın oğlu Muhammed vardı. Her zamanki gibi diğer yarısı anneme aitti. Ama Muhammed içimdeki boşluğu ve aklımın yarısını doldurur olmuş, özellikle nasıl birisi olduğu beni sürekli meşgul eder olmuştu.

Muhammed'den öte, anlattıklarıydı asıl beni meraklandıran. Adına İslam dediği din ve Allah diye seslendiği bu varlık nasıl bir şeydi? Beni asıl düşündüren bunlardı...

Allah mesela, neye benzemekteydi? Nasıl bir varlıktı ve bu kadar şeyi nasıl başarabiliyordu? Bir yumurtanın içindeki bir sıvıya ne yapıyordu da, o sıvı bir zaman sonra ete, kemiğe ve tüye bürünmüş bir kuş oluyordu ve o kuş göklerde kanat çırpıyordu? Küçük bir hurma çekirdeğini nasıl koskoca bir ağaca çeviriyordu? Un ufak olmuş tozlardan bir çöl, o tozların oluşturduğu kayalarla nasıl koskoca bir dağ yaratabiliyordu?

Aklım çok meşguldü...

Bir yandan günlük işlerim, bir yandan anneme ayırdığım zamanlar ve kalan zamanın tamamı Allah ve Mekkeli Abdullah'ın oğlu Muhammed'i düşünmek...

İşin başka bir tarafı da vardı...

Evet, Muhammed, "Allah bana, meleği Cebrail aracılığıyla ko-

nuşuyor. Ben onun bana tebliğ ettiği dinin peygamberiyim. Bu dini adı İslam'dır..." diyormuş. Bu dine inananlar da kendilerine Müslüman demekteymiş. İşte asıl sorun da burada başlıyordu...

Bir kere bu dini öğrenmenin yolu Mekke'ye gitmek ve Muhammed'i bularak onunla konuşmaktı. Nasıl Müslüman olunacağını bana şu anda ondan daha iyi anlatacak kimse yoktu. Benim aklımdaki soruların cevaplarını verebilecek tek kişi o iken, Mekke'ye, çölün öbür ucuna gitmek, hele de bu yolculuğun bir ay dönümünden daha fazla süreceği de hesaba katılınca, ilk sorun burada karşıma çıkıyordu. Neticede, Mekke'ye gitmem ve dönmem neredeyse üç ay dönümü bir zaman demekti. Bu zaman içerisinde benim gitmeme engel olan tek şey annemdi. Onu kimselere emanet edemezdim. Annem, ben dağda çobanlık yaptığım zamanlarda bile –ki bu bir günlük zamandı– bana olan hasretine dayanamıyordu. Aslında ben de bir gün boyunca ona olan hasretimi, sabaha kadar dizinin dibinde bekleyerek dindirebiliyordum. Şimdi, benim için onsuz, onun için ise bensiz geçecek üç aylık yolculuğu düşünmekteydim. Bunun nasıl mümkün olacağını bilmiyordum.

Bir diğer sorun ise, insanlardı...

Onların inandıkları şeylere inanmadığımı –bana pek belli etmeseler de– çok iyi biliyorlardı. Onlara göre ben inançsız bir çobandım...

Peki Muhammed?

Bütün inanışları Cebrail dediği bir meleğin, Allah adındaki varlıktan getirdiği sözlerle yıkıp, yerle bir etme çabasındaydı. Bir bakıma o da diğerlerine göre inançsızdı. Mutlaka Mekkeliler ve diğer Araplar kendi dinlerine ve kendi tanrılarına inanmadığı için onun hakkında iyi düşünmüyorlardı. Muhammed'in işi hiç de kolay değildi. Cahil aklımla, bunun çok iyi farkındaydım.

Din değiştirmek, memleket değiştirmeye benzemiyordu...

Ben zaten, bu ucube putlara hayatı boyunca inanmamış, onlara inananlara da dilim döndüğünce birtakım şeyler anlatmaya kalkmıştım. Cahil bir çoban olduğum için, beni pek hesaba almamışlar, bazen işi hiddetlenmeye kadar götürmüşlerdi.

Benim içimde bir boşluk vardı, ben o boşluğu Muhammed'in müjdelediği Allah'la doldurmaya hazırdım. Ama ya diğerleri?

Lanetlenme korkusuyla, buna asla yanaşmayacaklardı...

Üç ay dönümü zaman...

Aslında, düşündüğümde aklımı vermem gereken en önemli durum buydu. Annemi de yanımda götürsem mi diye aklımdan geçirmiştim ama annem gözleri görmeyen yatalak bir ihtiyardı. Bu yolculuğa dayanması mümkün değildi. Yolda onun başına gelecek en ufak bir şey, beni kahrımdan öldürmeye yeterdi de artardı bile.

Burada bırakmam ise bir başka sorundu...

Benim, o uzun yollarda geçirdiğim zaman zarfında, ya burada anneme bir şey olursa?

Birine emanet etsem?

Hayır, hayır! Bu mümkün değil... Kimse ona benim baktığım gibi bakamaz!

Bir tarafta annem, bir tarafta Muhammed...

Zaman beni bu dilemmanın içinden çıkaracaktı... Çıkarmalıydı...

Yattığım yerde bunları düşünerek, bir süre odanın diğer ucunda uyumakta olan annemi seyrettim. Gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı. Uykuya daldığımı anlamadım bile...

Ne kadar zamandır uyuduğumun farkında değildim. Gözlerimi açtığımda, kapının sanki bir asayla çalındığını duydum. Anneme baktım, uyuyordu. Dışarıda her kim varsa, elinde tuttuğu asayı, kapıya, çok sessiz olma gayretiyle tekrar iki defa daha vurdu. Sanki

sadece beni uyandırmak istiyor ve annemi rahatsız etmek istemiyor gibiydi...

Sessizce yattığım yerden kalktım. İçimi bir ürperti kaplamıştı. Her yer karanlıktı ve gecenin bu saatinde gelen her kimse, niyetini kestirmek çok güçtü. Fakat içimdeki heyecan, o kapıyı hemen açmamı söylüyordu.

Boğazımdaki düğümlenmeyi yutkunarak gidermeye çalışarak, kapının kolunu aşağı doğru çektim. Açıldığında, tahta menteşelerinden sesler çıkararak gıcırdayan kapı, sanki yeni yapılmışçasına sessiz bir şekilde açıldı. Kapı kanadının üst taraftaki tahtaya değen kısmı bile takılmamıştı. Bıraksam, neredeyse kendiliğinden açılacaktı. Bu eski kapıya ne olmuştu böyle?

Kapıyı ardına kadar açtığımda karşımda daha önce görmediğim biri dikiliyordu. Kapıyı çalmasından tahmin ettiğim gibi, elinde neredeyse boyu kadar, kalınlığı iki üç parmak kadar olan ve ucunda gövdesinin aksi yönüne göre, bir karış kıvrık bir asa tutuyordu. Siyah bir feracenin içindeydi. Feracesinin açık olan kısmından, açık yeşil bir içlik görünüyordu. Simsiyah feracesi ve hurma yaprakları rengindeki yeşil feracesi, çıplak ayaklarına kadar inmekteydi. Başındaki beyaz sarığı ilginçti. Evet, başında bir sarık vardı. Böyle bir sarığı birkaç kez, Mekke'den gelen kervanlardaki Arapların başında görmüştüm. Sanırım karşımda sessizce dikilen bu adam da oralardan bir yerdendi. Gecenin aysız ve yıldızlı karanlığında sarığı parlıyordu. Bir iki adım arkasında, sağında ve solunda iki tane parlayan duman benzeri bir şey vardı. Bunların ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Yüzü çok güzeldi. Karşımda duran bir Arap'tı. Bundan çok emindim. Ama yüzü diğer Araplara hiç mi hiç benzemiyordu. Pırıl pırıl, ışıl ışıldı. Çok uzun olmayan, gür ve kıvırcık sakalları vardı. Gülüm-

sediğinde inci gibi dişleri ortaya çıkmıştı. Zeytin karası simsiyah gözleriyle, gözlerimin içine bakıyordu. O an kalbimin bulunduğu yerden kurtulup, uçup gideceğini hissettim. Hissettiğim şey asla bir korku değildi. Bütün bedenimi kaplayan bir mutluluk kasırgasıydı bu...

"Buyurun..." dedim merakla. "Hoş geldiniz!"

Sessizdi. Sadece gözlerimin içine bakıyordu.

"Kimsiniz? Nereden gelip, nereye gidersiniz? Birini mi arıyorsunuz?" diye tekrar sordum.

Karşımdaki, dudaklarını oynatmıyordu ama kafamın içinde bir ses duyuyordum. Sorduklarıma o ses cevap veriyordu...

"Karenli Amir'in oğlu Üveys!" diye bir ses duydum.

"Evet, benim."

"İşte! Aradığın, merak ettiğin, hasretini çektiğin o!"

"O kim?" dediğim esnada, kapının önünde gözlerinin içine baktığım Arap, kocaman elleriyle omuzlarımdan kavrayarak, sıktı. Anlamıştım.

"Yoksa..." diyebildim, boğazımdaki düğümlenmenin bana verdiği konuşma fırsatından yararlanarak. "Mekkeli?"

"Evet!"

İçimde sert rüzgârlar esmeye başlamıştı. Azgın dalgalar zihnimi dövüyordu.

"Abdullah'ın oğlu Muhammed!" diyebildim. Ben onun hasretinden yanıp tutuşmaktayken, onun yanına gidebilmek için her gün türlü düşünceleri aklımda tartarken o, benim ona olan hasretimi duymuş ve gecenin bu karanlık saatinde onca yolu aşarak, köyüme, evimin kapısına gelmişti.

İki gözümden oluk oluk akan yaşlara artık hâkim olamıyordum. Ellerimi önümde birleştirip, başımı öne eğerek ağlamayı sürdürdüm.

Onunla karşılaşınca diyeceklerimi, soracaklarımı günün her anında düşünürken şimdi, dilim tutulmuş, aklım durmuş, hareketsiz öylece karşısında dikiliyordum.

"Bana mı geldin Muhammed!" diye birkaç sözcük döküldü ağzımdan. "Bana mı geldin?"

Sorduğuma cevap veren, sanki bir başkasıydı:

"Evet, Karenli Üveys, sana geldi... Senin için geldi!"

"Nefesin evime, köyüme sonsuz bir huzur taşıdı Muhammed!"

"O huzur senin içinde doğduğun zamandan bu yana zaten vardı Üveys. Sen ki, annene olan bağlılığınla bana olan bağlılığın arasında kaldın. İkisi arasında bir seçim yapamadın. Sen ki, evlatların en hayırlısı, annen ki, annelerin en bahtiyarıdır. Senin gözünün nuru anneni bırakamaman ve ona tarifi imkânsız bir muhabbetle bağlı olman, Allah katında cennetin müjdelenmesidir."

Duyduğum her sözle, içimdeki heyecan bir kat daha artmaktaydı. O, elini uzatıp, çenemi yukarı kaldırıp tekrar, ışık saçan gözleriyle gözlerimin içine baktı. Bütün cesaretimle, "Senin yoluna nasıl kurban olurum Muhammed?" diye sordum.

Asasını kenara bıraktı. Kapı eşiğinin diğer tarafına diz çöktü. Onunla beraber, eşiğin bu tarafına ben de diz çöküp, doğrudan birbirimizin gözlerine bakmaya başladık.

"Allah tektir ve bütün âlemin yaratıcısı O'dur. Yeryüzünde O'ndan başka tapılacak, itaat edilecek başka bir tanrı yoktur. Allah ki seni, beni ve bütün insanları bir kan pıhtısından yarattı. Her işin başlangıcında ve bitişinde ancak O'nun ismi vardır. O'na yürekten inanıyor musun?"

"Evet!"

"Allah bana, İslam'ı insanlara anlatmam için bir görev verdi. O'nun her dediğini insanlara anlatıp, onları mutlak kurtuluşa er-

direbilmem için bana Cebrail aracılığıyla ayetler yollamakta. Bu ayetler, Allah'ın bize bu dünyada yapmamızı istediği ve bazen de bizim yapmaktan men edildiğimiz konuları anlatan emirlerdir. Bu emirler, bizim tek kurtuluşumuz olacaktır...

Şimdi, Karenli Amir'in oğlu Üveys!

Allah'a, benim O'nun elçisi olduğuma, O'nun emirlerine hayatın boyunca uyacağına ve bunları dinimiz olan İslam'ın adına başka insanlara anlatacağına söz veriyor musun?"

Gözyaşlarım durmuştu. Derin bir nefes aldım.

"Mekkeli Abdullah'ın oğlu Muhammed!

Allah'a, senin Allah'ın peygamberi olduğuna, İslam'a ve O'nun ayetlerine bütün kalbimle inanıyorum. Hayatım boyunca Allah'a ve bize gönderdiği din olan İslam'a hizmet edeceğim. İslam'ı öğrenip, insanlara bu güzel dini anlatacağım... Bunun için yemin ediyorum.

La ilahe illallah, Muhammeden resulullah!"

Bunları dedikten sonra, ayağa kalktı. Onun ayağa kalkmasıyla, hızla ben de ayağa kalktım. Karşımdaydı. Aramızda bir kapı eşiği vardı. Kollarını iki yanına açtı. Sağ ayağımla, bir adım atarak eşikten geçip, yanına gittim. Beni öyle sıkı kucakladı ki, sanki ruhu benim ruhuma karıştı.

Gül kokulu Mekkeli dudaklarını hiç kıpırdatmamıştı. Ama bana seslenip, benimle konuşanın o olduğuna inanıyordum. Bir süre beni kucakladıktan sonra bıraktı. Elleriyle, omuzlarımı kavradı yeniden...

"Artık sen de İslam'ın bir neferisin Karenli Amir'in oğlu Üveys. Artık sen de bir Müslüman'sın! Sen ki bu dünyadaki evlatların en hayırlısısın. Sana ve annene, Allah katında cennet müjdelenmiştir!" diyerek beni bıraktıktan sonra, asasını eline aldı.

Başımı önüme eğdim. Ağlıyordum. Sevinçten, gözyaşlarım deliler gibi akıyordu...

İstediğim olmuştu. Aklımı kurcalayan tüm soruların cevabını, gecenin bir vakti kapımı çalan bu Mekkeli Arap, İslam'ın peygamberi, Allah'ın elçisi bir anda vermişti.

Başımı kaldırıp, güzel yüzünü tekrar görmek istedim. Gitmişti...

Geldiği gibi, sessizce gitmişti. Koşup aramak istedim ama ayaklarım oldukları yerde çakılıydı sanki. Hareket edemiyordum...

"Üveysim!" diyen bir sesle irkildim.

Gözlerimi açtığımda, yatağımdaydım. Annem bana sesleniyordu.

"Üveysim, oğlum! Uykunda neden ağlıyorsun? Seni üzen nedir?"

Uykuda mıydım? Bütün o gördüklerim rüya mıydı? Muhammed rüyama mı gelmişti?

Üzerimdeki şaşkınlığımdan kurtulduktan sonra, yerimden kalkıp, annemin yanına gittim. Ellerini ellerimin arasına alıp, yüzüme sürdüm.

"O geldi annem! O rüyama geldi! Bana geldi!"

"O kim?"

"Muhammed! Mekkeli Muhammed!"

"İyi ama nasıl?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum..." diyerek, gördüğüm rüyayı anlattım. Yüzünü tarif etmek istiyordum ama yapamıyordum. Aklımda kalanların tamamını anneme bir bir aktardım.

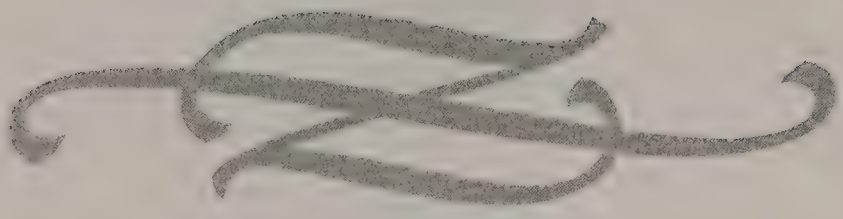
"Senin ona duyduğun hasrete, o da dayanamamış oğlum," diye cevapladı. "Sen ona kalpten inanmışken ve bütün bu olanları, görmeyi artık çoktan unutmuş gözlerimle görmüşken, ben de inanıyorum oğlum...

La ilahe illallah, Muhammeden resulullah!"

Dünya Aşkın Önünde Sadece Bir Kum Taneciğidir

Her güzellik Allah'ın güzelliğine bir delildir. Allah mutlak güzelliktir. O halde bu güzelliğin insanlardaki tecellisini küçük görmek günahtır. Allah'ı sevdiğini söyleyip de insanların kusur ve ayıplarını yerden yere vurarak küçük gören Allah'ın güzelliğini çirkinleştiriyor demektir. Böyle insanların bu dünyaya bir kum tanesi kadar yararı olmaz.

Yıllar yıllar sonra. Çöl üzerinden geçen onca yıllara rağmen hâlâ dinç ve genç. Bu çöl kumları onca kum fırtınası, bunca yakıcı güneşe rağmen hiç mi yaşlanmazlar, yıpranmazlar? Çocukluğumun şahidi kumların şimdi ellisine gelmiş bir deve çobanına söyleyeceği hiçbir şey yok mudur?

Her akşam mehtap yağmurları altında suskun yıldızlarla yaptığım gizli söyleşmelerde biriktirdim yalnızlığım, şimdi feryat etmek için göğsümün çeperlerini zorluyor. Ey insanlar! Canıma yeten ağır ve yakıcı yalnızlığın ağırlığını biraz olsun alacak kim var? Ben şimdi bütün bu susmaların, anlam arayış sancılarının, dertlerin, ihtiyaçların ve hissetmelerin baskısı altında, başı üzerine dağ devrilmiş, göğsüne çöl ve taş dökülmüş haldeyim. Yükümü birazcık hafifletecek olan kim var? Demiyorum ki hepsini; bari birazını alsanız...

İçinizden benim yanıma, yarama, yardımıma koşacak kimse yok mu?

Zaman durmuş bakıyor suratıma. Mekân donmuş. İçim kan revan. İçim bin telaş. İçim fırtına. İçim buzul. İçim kasırga. İçim çöl. Bir ses. Bir el. Bir, "Yettim!" sözü. Bir ilahi muştu. Bir dost. Bir sevgili. Bir elçi. Bir... Biriniz koşsun imdadıma!

Çölden dönmeliydim artık. Anneciğim yalnızdı. Karnı da acıkmıştır. "Hu!" diyerek, oturduğum kum tepesinden kalktım. Çölden dönüyordum.

"Nereden geliyorsun?" diye sordu bir köylü komşum.

"Çöle gittim. Aşk yağmış, yerler ıslanmıştı. İnsanın ayağı nasıl çamura batarsa, benim de ayağım aşka öyle batıyordu..." dedim.

"Ne aşkı? Yoksa bir kıza mı tutuldun?" diye sorunca, "Allah aşkı..." dedim. "O var ve gerisi yalan!"

İçimde yanan ateşin adını öğrenebilmiştim en sonunda. İçimde, O'nun varlığına dair uzun yıllardır yanan ateşe körük olan bir merak hâkimdi. Bütün hislerimin tek ortak noktası olan yüce yaratıcının adını, ona nasıl hitap edeceğimi artık öğrenmiştim. Bundan sonraki her anımda, evimden çıkarken, evime girerken, bir lokma ekmeği ağzıma atarken, bir yudum suyu bile kana kana içerken ve herhangi bir işe başlarken, uykumda ona teslim olurken ve uyandığım zamanlarda ona ibadet ederken, her zaman adını aşkla zikredeceğim yüce Yaradan'ın adını artık biliyordum.

Allah!...

Çölde, kızgın güneşin altında günler boyu, evde pırıl pırıl yıldızların altında geceler boyu düşündüğüm varlığından, birliğinden ve akla sığmayacak kadar büyük kudretinden zerre şüphe duymadığım Allah...

Ve ömrümün geri kalanına bir rüyayla giren, uykumda, rüyamın tam ortasında ömrümün tam ortasına yerleşen, gül kokulu, gül bakışlı, gül yüzlü Hz. Muhammed.

Yüce Allah'ın elçisi, bütün insanlığın kurtarıcısı, ümmetinden olmayı bana bir rüyayla müjdeleyen, efendim, liderim, peygamberim...

Gece rüyamda bana tekrarlattığı, dünyanın en güzel, en kıymetli ve en sadık olunası tek sözü:

"La ilahe illallah, Muhammeden resulullah!"

Dilimden hiçbir zaman düşmeyen, her defasında tekrar ettikçe

ruhuma huzur, işlerime güç ve soframa bereket getiren, Müslüman oluşumun nişanesi şahadetim...

Keşke buralarda olmasam, keşke senin yanında, dizinin dibinde, kapının eşiğinde olsam benim gül kokulu peygamberim.

Ayağındaki keçeye toz, sırtındaki hırkaya tüy, alnındaki tere tek bir damla olabilsem canım efendim...

Bu hasret beni nasıl da yakmaya başladı bir bilsen! Sana gelmek için nasıl da yandığımı bir görsen...

Seni bana uykumda da olsa getiren Allahım, bir gün senin o gül yüzünü görmeyi, gül kokulu nefesini hissetmeyi, kapının eşiğine yüzümü sürmeyi nasip edecek mi, bilmiyorum. Ama şundan zerre kadar şüphem yok, seni bana bir anlık rüyayla getiren yüce Allah, benim de sana koşarak gelmem için inayetini benden esirgemeyecektir.

Günlerdir bunları düşünmekteydim. Mekke'ye gitmenin bir yolu mutlaka olmalıydı. Kervanlar sürekli gelip gidiyordu. Benim de Mekke'ye gitmem, Hz. Muhammed'i görmem bir kervanın peşine takılıp gitmeme kalıyordu. Fakat Mekke'yi ve Hz. Muhammed'i ne zaman düşünmeye kalksam, gözümün önüne yatalak olan ve benden başka bakacak kimsesi olmayan, daha doğrusu kimselere emanet etmeye gönlümün razı olmadığı annem geliyordu. Annemi kimlere bırakırdım? Yanımda da götüremezdim. Uzun yola dayanacak yaşta ve sağlıkta değildi.

Şimdi bir geçidin tam ortasında gibiydim.

Çölün bir ucunda canımdan çok sevdiğim annem vardı, bir diğer ucunda canımı yoluna kurban edeceğim peygamberim Hz. Muhammed...

Annemin rızasını almadan o yola nasıl çıkacaktım?

Birkaç defa, anneme bu düşüncemden bahsettim. Benden ayrı

kalacağı için çok üzülmüştü. Benim bir gün akşama kadar yanında olmamam bile ona özlem yaşatırken, gidip geleceğim o uzun yol ve geçen uzun zaman anneme nasıl bir hasret yaşatacaktı kim bilir?

Akşam olmuş, hava iyice kararmıştı. Akşam yemeğini anneme ellerimle yedirdikten sonra, o uyuyana kadar başucunda oturmuştum. Annem uykuya daldıktan sonra, çıkıp kapının önündeki bir taşın üzerine oturdum.

Etrafımdaki evlerin küçük pencerelerinden dışarıya belli belirsiz yayılan, içeride yanan kandillerin ışığı vuruyordu. O evlerdeki çocukların gülüşleri, arada bir ağlamaları, insanların konuşmaları, pek anlaşılmasa da kulağıma belli belirsiz sesler olarak geliyordu. Derin bir nefes alıp, başımı yukarıya kaldırdım.

Yukarıda zifiri karanlık bir gökyüzü vardı. Bir tek yıldızlar görünüyordu. Pırıl pırıl parlayan yıldızlar...

Kuzeye çevirdim başımı. En parlak yıldıza bakıyordum. Diğer yıldızlar yanıp sönüyormuş gibiydi. Fakat kuzeydeki, diğer yıldızlardan daha büyük ve daha parlak olan o yıldızı seyre daldım.

Sanki bana, "Gel!" diyen bir duruşu vardı. Beni çağırıyordu. "Aradığın, özlediğin bu tarafta..."

Evet, aradığım, özlediğim, hasretiyle günlerdir yanıp tutuştuğum o taraftaydı. Mekke o taraftaydı. Benim gibi düşünenler o taraftaydı. Benim gibi düşünenlerin önderi, peygamberi Hz. Muhammed o taraftaydı. Kuzeydeydi. Çölün diğer tarafındaydı. Keşke bir kuş olup uçabilseydim ona doğru. Keşke, rüzgârlar kanatlarıma eşlik etseydi...

Şimdi bir rüzgâr çıkmıştı. Kuzeyden esiyordu. Serin, tatlı bir rüzgârdı. Çölün yakıcı sıcağından sonra kuzeyden gelen bu esintinin serinliği, içime bir ferahlık işliyordu.

Evet, bu rüzgâr da kuzeyden geliyordu...

Mekke'den, Peygamber'in ocağından geliyordu. Yanan ruhlara, Hz. Muhammed'in gül kokusunu taşıyordu. Sanki gül kokulu nefesiyle, sıcaktan bunalmış ruhlarımızı okşuyordu. Çöle düşen yağmur damlası gibi, can veriyordu.

Kuzeyden esen tatlı rüzgâr biraz daha hızlanınca oturduğum taşın üzerinden kalkarak, o yöne doğru kollarımı açtım. Gözlerimi yumarak, o gece gördüğüm rüyayı hatırlamaya çalışıyordum. Oysa hatırladığım tek şey, rüyamda Hz. Muhammed'in, Allah'ın varlığına, birliğine ve onun peygamberliğine şahadet edişimdi.

Esintisiyle kuzeyden tatlı bir ferahlık taşıyan rüzgâr, bana Mekke'den Hz. Muhammed'i taşıyordu. Yüzüme değişi, sanki Peygamber'in yüz sürülesi ellerinin yanağımı okşaması gibiydi.

"Nedir o vaziyetin Üveys?" diyen bir sesle gözlerimi açtım.

Sesin sahibini tanıyordum. Yanıma gelen ve bana seslenen Samir adında bir tanıdığımdı. Benden yaşça büyüktü. Sana valisinin hizmetindeyken, azgın bir atın çiğnemesiyle sol kolunu, dirseğinin bir karış üzerinden kaybedince, artık işe yaramadığı düşünülerek, saraydan gönderilmiş eski bir seyisti. Her ne kadar Sana valisi onun artık hiçbir işine yaramadığını düşünse de, bana göre Samir, bu haliyle bile hâlâ birçok seyisten daha bilgili ve becerikliydi. Hangi hayvan olduğuna bakmaksızın, hastalandıklarında onları maharetli tek eliyle eski sağlıklarına kavuşturabilecek bir yeteneği vardı. Kimi kimsesi yoktu. Yalnız bir ihtiyardı o kadar...

"Kuzeyden esiyor..." dedim. "Baksana Samir, şu sıcak havada nasıl da insanı rahatlatıyor."

"Haklısın," diyerek, az önce oturmakta olduğum taşın üzerine oturdu. Tek eliyle, feracesini kucağında topladı. Yanına oturdum. Sakalını sıvazlayıp, "İnsanı rahatlatıyor doğrusu..." dedi.

Samir gençliğinde birkaç kez Mekke'ye gitmişti. Valinin ker-

vanlarında, yolda rahatsızlanan hayvanlara bakıyormuş o zamanlar.

"Mekke tarafından esiyor," dedim.

"Evet. Mekke tarafından..."

"Sen daha önce Mekke'ye gitmiştin değil mi Samir?"

Mekke'ye çok kereler gittiğini biliyordum. Amacım, Mekke'yle ilgili sohbet başlatmaktı. O yolları iyi bildiğini biliyordum.

"Bilmiyormuş gibi soruyorsun," diyerek gülümsedi. "Oysa sana, birçok kez anlattığımı sanıyorum."

"Anlatmıştın aslında. Ama bir daha anlatsana, nasıl bir yer?"

"Bu merakın şaşırttı beni. Neden soruyorsun durup dururken?"

"Sormayayım mı?"

"Sorma! En azından bugünlerde kimseye Mekke'yle ilgili bir şey sorma..."

"Neden?" dedim. Bu tavrı beni meraklandırmıştı. Sesinde daha çok, tedbirli birinin endişesi vardı. "Mekke, seni neden endişelendiriyor?"

"Beni endişelendirdiğinden değil Üveys. Mesele senin merakın... Şu günlerde Mekke demek, bela demek..."

"Olur mu öyle şey? Hem sen anlatsana bakalım, neden bela demekmiş?"

"Duymadın mı?"

"Neyi?"

"Mekke'de kendini peygamber ilan eden adamı?"

"Duydum. İsimi Muhammed'miş..."

"Neler anlattığını da duymuşsundur o vakit."

"Uzun zaman önce kervancıbaşı Üzeyfe anlatmıştı. İslam dinini yaymaya çalışıyor ve insanları tek bir tanrının varlığına inandırarak, tek inanılması gerekenin Allah olduğunu anlatıyormuş..."

Samir, yüzüme şüpheyle bakıyordu. Dediklerim hoşuna gitmese, kaşlarını çatıp kızar ve kalkar giderdi. Oysa öyle yapmadı. Sadece şaşkınlıkla bakıyordu, o kadar.

"Sence dedikleri doğru olamaz mı?" diye üsteledim.

Cevap vermeden öylece yüzüme baktı bir süre. Eliyle yüzünü, daha sonra da sakalını sıvazlayıp, bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Bir süre daha sessiz ve hareketsiz kalarak, sadece gökyüzünü seyretti. Daha sonra başını kuzeye çevirdi. Derin bir nefes aldıktan sonra kuzeye bakarak, "Eğer dedikleri doğruysa..." diyerek, başını benden yana çevirdi. Gözlerimin içine baktı. "Bu şaşkınların taştan, tahtadan yaptıkları şu ucube putlardan yakın zamanda kurtulacağız demektir."

Samir'in dedikleri karşısında, bu kez şaşırma sırası bendeydi.

"Duyduğuma göre, insan insana artık kölelik yapmayacakmış..." diyerek, sağ elini, sol tarafında yarısı olmayan koluna götürdü. "Herkes, eşit olacakmış."

"Bakıyorum, onun dediklerine sen de inanıyorsun."

"Anlattıkları, aklı başında olan her insan için çok güzel şeyler. Bu yaşımdan sonra korkacak bir şeyim kalmadı zaten. Benim az önce seni uyarmam, annen içindi. Böyle sorularla ortalıkta gezersen, başına olmadık bir iş açılır ve olan zavallı ihtiyar annene olur."

"Mekke?" dedim yeniden.

"Tuhaf bir yer orası. Orada öyle bir halk var ki Üveys, ya çok fakir, ya çok zengin... İkisinin ortası yok. Mekke'yi yönetenlerin anladıkları tek şey, putların üzerinden kazandıkları paralar. Tanrılarını alıp satarak kazandıkları para ve o paralarla yaşadıkları sapıkça ve gün boyu sarhoşlukla dolu olan, şehvetin sarıp sarmaladığı pis bir hayat. Küçücük kız çocuklarını, oğlan çocuklarını dipsiz bir kuyu olan ve sapıklıkla örülü şehvet kuyularında eritmekten

başka akıllarında tek bir düşünce dahi olmayan bir sürü acımasız insandan başka bir şey değiller.

Kendi elleriyle yaptıkları putlardan önce isteklerde bulunup, daha sonra istedikleri olmayınca, uydurdukları türlü yalanlarla onları başka kabilelere para karşılığı satan tuhaf yöneticiler. İnsan hiç, tanrısını para karşılığı satar mı? Haydi o sattı diyelim, ya diğerleri? Para verip tanrı satın alınır mı?"

"Asla!"

"İşte Mekke böyle bir yer. Hz. İbrahim'in yaptığı Kâbe'yi bile o korkunç, lanetli putlarla doldurdular..."

"Kâbe mi?"

"Sana daha önce de anlattım ya Üveys. Unuttun mu yoksa?"

"..."

"Ah Üveys! Kâbe öylesine muazzam bir yapıdır ki, her taşı Hz. İbrahim'in emeğiyle, teriyle süslüdür. Allah, Hz. İbrahim'e, kendisi için bir ibadethane yapmasını emretmiş. O da, oğlu İsmail'le beraber Kâbe'yi yapmış. Orası Allah'ın emriyle yapılan bir yerdir. Oysa bugün, Mekkeliler içini bir sürü saçma sapan putla doldurdular. Putperestliklerine, güzelim Kâbe'yi de alet ettiler. Şimdi ise durum değişti tabii. Allah öyle bir yiğit çıkardı ki, kimseden korkmadan, kimseden çekinmeden karşılarına dikildi..."

"Sen de inanmışsın o yiğide."

"İnandım ya. İnanılmayacak gibi mi? Gençliğimde çok şeyler gördüm, çok şeyler yaşadım, çok yerler gezdim. Kudüs'e gittim. Şam'a gittim. Birçok insanla konuştum. Hz. Musa'nın halkından, Hz. İsa'nın halkından olan din adamlarıyla tanıştım. Onlar bir peygamberin geleceğini tahmin ediyorlardı. İşte o peygamber geldi Üveys. Yaşlı bedenim izin verirse yanına gidip, anlattıklarını dinleyeceğim."

"Bunu ben de çok istiyorum Samir. Ama annemi yanımda götürmem onun için tehlikeli olur. Burada bıraksam gözüm arkada kalacak. Birbirimize duyduğumuz sevgiyi az çok sen de biliyorsun. Yani ellerim kollarım bağlı. Ne yapacağımı, nasıl yapacağımı bilemez haldeyim. Bir yanda Hz. Muhammed, bir yanda annem... Onun rızasını almadan gitmiş olsam, bana çok kırılır. Kalp kırarak, hele de annemin kalbini kırarak Peygamber'in ocağına nasıl varırım?"

"Keşke elimden gelen bir şey olsa Üveys..." diyerek ayağa kalktı. "Geç oldu. Gideyim artık. Sonra bir zaman devam ederiz," diyerek eliyle omzumu sıvazladı.

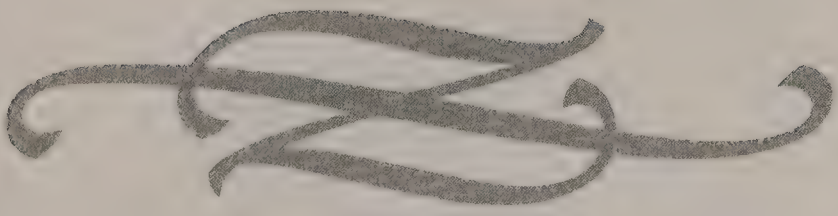
Eve girdiğimde annemin hâlâ uyumakta olduğunu gördüm. Sessizce, onu rahatsız etmeden ben de kıvrılıp yattım.

Samir'in anlattıklarını düşünüyordum. Aslında anlattıklarından çok, onun da İslam'a inanmış olmasını düşünüyordum. Bu beni fazlasıyla mutlu etmişti...

Aşk İçin Bir Adım Daha

Gök, yerin etrafında dönerek "insan"ı arar. Peki insan nerede? Ey bağcı, iki gözüm. Üzme beni, ezme beni bir üzüm gibi. Benden sana şarap olmaz. Ben aşkın gece ıslığıyım, boşluğa ses veren...

Samir hastaydı... Mağrur bir yalnızlığı vardı. Sanki bir kum tanesinin içinde yaşıyordu...

İhtiyar dostumun yorgun bedeni yaşlılığa daha fazla dayanamamıştı. Uzun zamandır onda gördüğüm bu durumun, ona getireceklerini az çok hissediyordum. Her ne kadar sağlığına dikkat ederse etsin şu hayatta bir başınaydı, yalnızdı ve yaşlanmıştı. Elimden geldiğince ona yardım etmeye çalışsam da, rahatsızlanıp hastalanmasına engel olamamıştım.

Genç bir devesi vardı. Her sabah kendisi kapının önüne çıkarır, benim sürümle beraber dağa gitmesi için beklerdi. Onun devesine çobanlık ettiğimde, Samir'den ücret almazdım. Fakirdi ve elinde bir tek devesi kalmıştı.

Hayatta paradan değerli çok şey vardır. Bazen, birine yapılan iyiliğin bedeli hayattaki hiçbir parayla, altınla, gümüşle karşılaştırılamaz. Yerine göre bir teşekkür dilemek ya da siz beklemesiniz de bir şükran belirtisi görmek, yaptığınız işten kazanacağınız ücretin çok çok önüne geçer...

İşte Samir'le aramızda böyle bir dostluk vardı. Ben onun devesine çobanlık ederdim, o da bana gezdiği gördüğü yerleri tekrar tekrar, bıkıp usanmadan, en ince ayrıntılarına kadar anlatırdı.

Samir çok memleket gezmiş, çok savaşlar görmüş ve bu dünyanın türlü yerlerinde bazen ahlaki, bazen de ahlakdışı birçok olaya şahit olmuştu. Neleri doğru gördüğünüz, vicdanınızın size söyle-

dikleriyle çok alakalıdır. Kötülüğü, haksızlığı ve ahlaksızlığı sessizce kabul ederseniz ve bunların karşısında vicdanınızın sesine göre davranmazsanız, bütün o pislikleri yapanlardan ne farkınız kalır? Sanıyor musunuz ki, bir gün o pislikler sizin kapınızı çalmaz? Sustuğunuz sürece, başınıza gelecek olanlara da hazırlıklı olmanız lazım...

İşte, Samir de yıllarca haksızlıklara, ahlaksızlıklar ve kötülüklere elinden geldiğince meydan okuyan ve yeri geldiğinde sesini yükseltmekten çekinmeyen biriydi. En azından anlattıkları böyleydi ve ben ona dostum olduğu için inanıyordum. Zaten bugün içinde yaşadığı fakirlik de bu davranışının eseri değil miydi?

Kolu kopunca, işe yaramaz diye onu kapının önüne koyan Sana valisine de çıkışmamış mıydı? Başkası olsa belki vali onun kellesini uçurturdu ama Samir, bir kolu olmadığından idamdan kurtulmuştu. Bir valinin, bir uzvu eksik birini idam ettirmesi, iktidarı için kimseye izah edilemeyecek bir durum oluştururdu...

Samir çok hastaydı...

Artık eskisi gibi benimle sohbet edemiyordu. Rahatsızlığı onun nefes almasına engel oluyordu. Ancak bir ihtiyacı olduğunda hırıltılı seslerle ve tek eliyle yaptığı işaretlerle derdini anlatabiliyordu.

İşlerimi bitirip, annemin uyumasının ardından hemen eski dostumun yanına gidiyordum. Elimden pek fazla bir şey gelmiyordu. Yine de yanında olmak, ona bir bardak su vermek bile hem ona iyi geliyordu, hem de kendimi iyi hissettiriyordu. Belki de dostumun yarasına ancak böyle merhem olabiliyordum.

Artık eskisi gibi Mekke'yi anlatmıyordu. Kâbe'yi anlatmıyordu. Mekke'yle ilgili hikâyeler dinleyemiyordum.

Oysa hastalanmadan önce, eski dostumdan öyle güzel şeyler dinliyordum ki, neredeyse gitmediğim, görmediğim yerler hak-

kında birçok bilgim oluyordu. Mekke gözümde canlanıyordu, Kâbe gözümde canlanıyordu...

Bir tek Hz. Muhammed gözümde canlanmıyordu. Rüyamda bile olsa onun gül yüzüne bakamamıştım. Sanki rüyamda, kör olmaktan korkmuştum. Öylesine muhteşem bir insanın yüzüne, doğrudan nasıl bakılabilirdi ki? Ve o gül yüze bakan, eskiden baktıklarına nasıl güzel diyebilirdi? Onu gören gözlerim, etrafımda yaşanan kötülükleri gördüğünde, bana sormazlar mıydı?

"Biz bir çift göz, bir güzel gördük. Yüzündeki nurla yıkandık. Şimdi bunlara da bakmamızı bizden nasıl istersin ya Üveys!"

Mekke'yi görebiliyordum... Kâbe'yi görebiliyordum... Bir de Hz. Muhammed'i hayattayken görebilseydim. Çok uzunca bir zamandır Allah'a ettiğim dua buydu...

"Ey Allahım! Ey varlığımın sahibi yüce efendim! Benim canım sana kurbandır. Bu can zaten sana aittir. Bana vermiş olduğun bu emaneti geri almadan, bir kez resulünü, peygamberimi, Hz. Muhammed'i görmeyi bana nasip eyle!"

Dilimden düşürmediğim tek duam bu olmuştu...

Samir çok hastaydı...

Yanına ancak annem uyuduktan sonra gidebiliyordum. Annemin bana olan sevgisinin beslediği hasreti, o uyanık olduğu zamanlarda yanından ayrılmama izin vermiyordu.

Bir gece yine Samir'in yanına gittim. Evinin küçük ve tek penceresinin yanındaki hasta yatağında tek başına yatıyordu. Pencereden içeriye bir göz attım. Gözleri açıktı. Besbelli uyumuyordu. İçeri geçtim. Geldiğimi görünce, yatağında biraz kıpırdanmak istedi ama bunu yapmaya dermanının olmadığını görebiliyordum. Sadece yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözlerini kırptı. Bana sessizce, "Hoş geldin!" diyordu ihtiyar dostum. Yanına oturdum.

"Bugün nasılsın Samir?" dedim.

Sessizce, "İyiyim," diyebildi. "Ama biliyorum ki Üveys, pek vaktim kalmadı."

"İyileşeceksin eski dostum. Sen çok badireler atlattın. Merak etme yeniden iyileşeceksin. Eski günlerdeki gibi seninle yeniden dağlara gideceğiz. Ben develere çobanlık yaparken, sen bana yârenlik edeceksin. Akşamları yine eskisi gibi seninle sohbet edeceğiz. Sen yine bana Mekke'yi anlatacaksın. Kâbe'yi anlatacaksın. Ben sana yeniden, her zaman anlattığın eski hikâyeleri soracağım, sen bana, daha geçen gün anlatmıştım, diyeceksin. Sonra, ben sana yeniden anlatman için ısrar edeceğim... Ve sen, beni kırmayıp, en başından yeniden anlatacaksın."

Söylediklerime sadece gülümsüyordu. Hoşuna gitmişti.

"Bana ihtiyar diyorsun ama sen de artık eskisi kadar genç değilsin," dedi.

"Sen öyle diyorsan, öyledir eski dostum," diyerek, saçları iyice dökülmüş başını okşadım. "Benim çok eski ve ihtiyar dostum."

"Mekke," diye bir kelime döküldü kurumuş dudaklarının arasından.

"Evet Samir. Mekke."

"Git Üyeys! Git ve peygamberimizi bul!"

"İçim ne vakittir bu hasretle yanıp tutuşur bilmez misin Samir? Mekke denilince, Kâbe denilince, Hz. Muhammed denilince yüreğimi nasıl bir ateş sarar bilmez misin? Gel gör ki, nasıl gideceğim bir türlü bilemiyorum. Seninle çok kereler bunları konuşmadık mı? Annemi yanımda götürmeye kalksam, o uzun yola dayanamaz. Burada bırakmaya kalksam ne o benim hasretime dayanabilir ne de ben onun hasretinden ayakta kalabilirim. Onu kimlere, nasıl emanet ederim? Kim ona benim baktığım gibi bakar? Yani anlayacağın, ne gidebiliyorum ne de kalabiliyorum."

Uzunca bir sessizlik oldu Samir'le aramızda.

"Üveys..." dedi bu kez. Sesi şimdi daha az çıkıyordu. Kulağımı dudaklarına yakınlaştırdım.

"Evet Samir?"

"Ben ölüyorum... Devemi sen al. Bırakacak kimsem yok zaten. O seni, o yollarda taşır!"

Söylediklerine şaşırmıştım.

"Ne demek ölmek Samir?" derken sözümü kesti.

"Sana dediğimi yap Üveys! Mekke'ye yürüyerek ulaşman çok zor... Devem seni tez vakitte menziline ulaştırır."

Samir'in devesi çok genç ve çok sağlıklı bir erkekti. Üstelik bana da çok sadık bir hayvandı. Çobanlığını yaptığım diğer develerden daha sağlıklı ve daha uysal bir yapısı vardı. Samir'in tek geçim kaynağıydı. İyi cins bir deve olduğu için, diğer deve sahipleri damızlık deve olarak Samir'in devesine gelirlerdi.

"Ölmeden miras mı olur Samir?"

"Bu sana vasiyetimdir Üveys!" diyebildi. Zar zor aldığı nefes iyice kesikleşmeye başlamıştı. Hırıldıyordu. Sanki boğuluyordu. Hemen koşturup, su yetiştirdim. Bir yudum ancak içebildi.

"Söylediklerimi unutma!" diyebildi. Gözleri ağır ağır kapanırken ben uyuduğunu sanıyordum. Yanından sessizce ayrıldım. Kapıdan çıkarken son bir kez eski dostuma baktım. Evet, uyuyordu...

Oysa bilmiyordum ki, o anın Samir'i hayattayken son görüşüm olduğunu. Sesini son kez duyduğumu bilmiyordum. Sabah gittiğimde, artık nefes almıyordu. Bedenindeki canı, Samir'i ben gittikten sonra terk etmişti.

Ah eski dostum. İhtiyar yârenim...

Gitmişti...

Günler birbirini kovalıyordu. Samir'in ölümünün üzerinden

çok uzun bir zaman geçmişti. Benim günlerim, dostumun gidişinden beri pek kimseyle sohbet etmeden geçmekteydi. Arada sırada gelen kervanlar olmasa, Karen'in dışındaki dünyadan haberim olmayacaktı. Aslında kervanlardan öğrenmek istediğim tek şey, Mekke'de olup bitenler ve Mekke'ye kadar olan yol hakkında edineceğim bilgilerdi.

Deveyle iki ay dönümü kadar gidildiğini biliyordum. Bu kadar zamanda çöllerden ve dağlardan oluşan uzun bir yoldu. Bir kervanla hareket etmek en güvenlisiydi. Yollarda beni neyin beklediğini bilmiyordum ama en azından anlatılanlardan tahmin edebiliyordum. Haydutlardan çokça bahsediliyordu mesela. Aslında haydutlardan o kadar da çekinmiyordum. Fakir bir çobanın nesini alacaklardı ki?

Ben bütün bunları düşünürken gelen kervanın getirdiği bir haber yolumun on ya da on beş gün daha uzun süreceğini söylüyordu...

Gelen Üzeyfe'nin kervanıydı. Onun haricinde gelen kervanların sahipleriyle Mekke hakkında konuşamıyordum.

Akşam vakti, hava iyice kararınca konuşmak için yanına gittim. Koluma girip, sessizce ikimizin rahatça konuşabileceği sakin bir yere götürdü beni.

"Mekke'de işler iyice karıştı Üveys!"

Şaşırmamıştım. Sonuçta Hz. Muhammed'e duyulan öfkeden az çok haberdardım.

"Yoksa!" dedim endişeyle. " Hz. Muhammed'e bir kötülük mü yaptılar?"

"Ellerine geçirselerdi yapacaklardı ama bunu başaramadılar."

"Nasıl yani?"

"Mekkeliler aralarından çok yaman kılıç ustaları seçmişler. Bir gece, el ayak çekilince evine saldırıp, onu öldürmeyi amaçlıyorlar-

mış. Dediklerine göre, onu öldürmek tüm sorunları kökünden halledecekmiş. Aptalların neyi sorun olarak gördüklerinden haberleri bile yok. Kiminle uğraştıkları hakkında en ufak bir fikir sahibi bile değiller. Onu koruyan, gözeten çok başka bir güç var..."

Şimdiye kadar Üzeyfe'nin anlattıklarından çıkardığım iki sonuç vardı. Birincisi, Hz. Muhammed'e yapmak istedikleri kötülük amacına ulaşmamıştı. İkincisi ise bu haber kadar sevindiriciydi. Üzeyfe'nin tavrı, Hz. Muhammed hakkında konuşurken sanki onun tarafındaymış hissi veriyordu.

"Sen de mi?" dedim.

"Evet Üveys. Hz. Muhammed'in anlattıkları benim de aklıma yatıyor. Olanları duyduktan sonra, bundan daha da emin olmaya başladım."

"Anlat o zaman Üzeyfe geri kalanını. Merakımdan kalbim duracak!"

"Acele etme Üveys. Anlatıyorum," diyerek bana daha da sokuldu. "Hz. Muhammed'in çok sadık bir dostu var. Adı Ebu Bekir... Can yoldaşı ve tek sırdaşı... Bir zaman önce Mekkeli Müslümanlar, baskılardan ve can güvenliklerinden dolayı, birer ikişer Mekke'nin kuzeyindeki Medine diye bir şehre göç etmeye başladılar. Toplu halde hareket edemiyorlardı. Gizlice Mekke'den kaçarcasına ayrılıyorlardı. Medineliler, Mekkelilere göre daha ılımlı yaklaşmış Müslümanlara. Zaten Medineliler, Mekkelileri pek sevmezler. Mekkeliler tüccar ya, Medineliler de toprakla uğraştıklarından onları hakir görürler. Küçümserler yani. Mekkelileri sevmediklerinden dolayı, Müslüman olanlara kucak açtılar. İşte Ebu Bekir, Mekkeli putperestlerin böyle bir planı olduğundan haberdar olmuş. Ama artık çok geçmiş. Çünkü düşmanları, evin etrafını çoktan sarmışlar. Sonra bir şey olmuş..."

"Nasıl bir şey?"

"Bilmiyorum. Bir şey işte... Hz. Muhammed ve Ebu Bekir o çemberin arasından öylece çıkıp gitmiş."

"Öylece mi?"

"Evet. Öylece..."

"Ama nasıl olur?"

"Olmuş işte Üveys... Onlar çıkarken, düşmanları ikisini görmemişler bile. Aralarından geçip gitmişler. Dediklerine göre Allah, evi kuşatanların gözlerine bir perde çekmiş... Hz. Muhammed'in evine de Peygamber'in yeğeni olan Ali adında yaman mı yaman, yiğit mi yiğit bir delikanlıyı bırakmışlar. Bunlar evde Ali'yi bulunca, anlamışlar ki, Hz. Muhammed çoktan Mekke'yi terk etmiş..."

Üzeyfe'nin bana fısıltıyla anlattıklarını büyük bir heyecanla, nefesimi tutmuş bir halde dinliyordum. Ağzından dökülen her kelime, kalbimin daha da hızlı çarpmasına meydan veriyordu. Heyecandan, ensemde bir alev topu varmış gibi hissediyordum. O alev topundan aşağıya, sırtıma sanki parça parça közler dökülüyordu.

"Hemen Hz. Muhammed ve Ebu Bekir'in peşlerine düşmüşler. Fakat koca çöl sanki ikisini yutmuş ve onlar gidene kadar korumuş, bağrına basmış. Mekkelilerin arasında benim de tanıdığım bir iz sürücü varmış. İsmi Sürekâ. Çölleri ve dağları ondan daha iyi tanıyan yoktur bu dünyada. Uçan kuşun kanadından, iz bulur çıkarır. Havayı bir aslan kadar iyi koklar. Bir yılan kadar sessizdir ve bir şahin kadar keskin gözlere sahiptir. İşte o Sürekâ bile bir toz zerresi kadar ize rastlayamamış. Bir iz bulduklarını sanmışlar bir ara. Hz. Muhammed'in ve yoldaşı Ebu Bekir'in bir mağaraya saklanmış olabileceklerini düşünmüşler. Bir umutla mağaranın bulunduğu tepeye tırmanmışlar. Sürekâ, ikisinin orada saklanmış olabileceğinden çok eminmiş. Mağaraya çıktıklarında, mağaranın

girişine yakın bir yerde yuvası olan bir güvercin görmüşler. Önce güvercinden şüphelenmemişler. İkisinin de içeride olacağına inanmışlar bir kere. Fakat mağaranın ağzına girince durumun hiç de umdukları gibi olmadığını görmüşler..."

"Nasıl?"

"Mağaranın ağzında bir örümcek ağı varmış. Sürekâ, yanındakilere buraya birinin gelmesi halinde güvercinin yerinde sessizce durmayacağını, kaçıp gideceğini ve örümcek ağının hiçbir şekilde bu kadar sağlam kalamayacağını, mutlaka bozulacağını anlatmış. Mağarayı kontrol ederek zaman kaybetmenin ise sadece Hz. Muhammed ve Ebu Bekir'le aralarındaki mesafenin açılmasını sağlayacağını düşünüp, hızla orayı terk ederek, tekrardan ikisini çölde aramanın daha uygun olacağına karar vermişler..."

"Ne yani?"

"Yanisi şu Karenli Üveys! Aslında ikisi de içerideymiş. Medine'deki Müslümanların anlattıklarından öğrendiğim kadarıyla Allah, ikisinin de orada belli olmamasını anlamaları için, güvercine bir yuva yaptırmış. Örümceğe de çabucak bir ağ örmesini emretmiş..."

"Allahüekber!" diye haykırmak istedim, ama kendimi tuttum. İçimden tekrar tekrar şahadetimi fısıldıyordum.

"İşte durum bundan ibaret Üveys. Hz. Muhammed, şimdi Medine'de... Onu artık Mekke'de bulamazsın."

"Medine tam olarak nerededir?"

Üzeyfe eğilip yerden bir çöp aldı. Sanki çizerek göstermek istermişçesine, önündeki toprağı eliyle hafifçe temizleyerek eğildi. Yanına çömelip, yere çizdiği şekle dikkatle bakmaya başladım.

"Bak şimdi," diyerek ilkin, bir noktayı belirginleştirdi. "Burası Karen," dedi. "Burası da Sana," diyerek ilk noktanın bir karış yanına

ikinci bir nokta koydu. Sonra üç dört karış kadar ara verip, bir başka noktayı, elindeki çöpün ucuyla işaretledi. "Burası da Mekke!"

Sana ile Mekke'nin yarısı kadar yaklaşık iki karışlık bir mesafeye, Mekke noktasının ilerisine bir nokta daha işaretledi.

"İşte burası da Medine..."

Çizdiği şekle bakarak, "Uzakmış," dedim.

"Evet. Uzak sayılır. Hızlı gidersen ve yolda çok duraklamazsan, yarım ay dönümü kadar bir zamanda, Mekke'den Medine'ye ulaşabilirsin..."

Yolum biraz daha uzamıştı uzamasına ama zaten gidemiyordum. Annemin müsaadesi çıkmıyor, hasretten dolayı gidişime rıza göstermiyordu...

Eğer gidemiyorsanız, bir karışlık bir yol bile çok uzundu.

Ve hasret, hele de Peygamber'e duyulan hasret, bu yolun uzaklığı kadar içinizi dağlamaya yetiyordu...

Üzeyfe'nin yanından ayrıldıktan sonra, eve geri döndüm. Bugün duyduklarım beni çok etkilemişti.

Allah istediği sürece, incecik bir örümcek ağı, en yaman savaşçının zırhından bile daha sağlam olabiliyordu. Küçücük bir örümcek, bir anda koskoca mağaranın ağzını kapatabiliyor, bir güvercin yapmaya günlerce emek harcadığı bir yuvayı bir anda bitirebiliyordu.

Çölün en iyi iz sürücüsü, bir anda körlerin en körü, sağırların en sağırı ve dilsizlerin en dilsizi olup çıkıyordu. Aklı bir anda duruveriyordu.

Ya evi kuşatanlara ne demeli?

Gözlerine çekilen perdeden habersiz, aralarından geçip giden Allah'ın resulünün hayatına kastetme planları yapıyorlardı. Gidenlerden habersiz.

Çöl bütün izleri bir çırpıda yok ederken, düşmanların atlarını birer birer kumlarıyla sarmalayıp yutuyordu...

Yattığım yerden uykulu bir halde fısıldadım:

"Allahım, varlığına ve birliğine şükürler olsun..."

Gece rüyamda peygamberimizi gördüm. Ona doğru yürüyordum. Elimde bir testi vardı.

"Ey gönüller sultanı, ey âlemler hayranı nebi! Bana namaz nasıl kılınır, öğret!"

"Önce güzelce abdest al. Dışını su, içini tövbeyle arıt. Kâbe'ye yönel. Kâbe'yi iki kaşının ortasında, Azrail'i arkanda, cenneti sağ yanında, cehennemi sol yanında, sırat köprüsünü ayağının altında farz et. Hepten gönlünü Allah'a yönelt. Allah'ı bil. Azametle tekbir al, huşuyla Kuran oku, tazarruyla rükû eyle, tevazuyla secdeye kapan, gözyaşıyla otur, edeple tahiyyat oku ve Rahman'a selam ver. Umulur ki namazın namaz olmuştur..."

Özlem Kumlarının Her Biri Bir Dağ Oluyor

Aşk yolculuğunun yakınlık ve uzaklık mesafesi olmaz. Aşk yolunda olanın, "Ya bulamazsam?" derdi olmaz. Sen yola düşmeden bir bak bakalım yüreğine, yol sana kısmet olup düşmüş mü?

Sabahın ilk ışıkları, çölün ortasındaki köyümün üzerine yavaş yavaş inmeye başlıyordu. Birazdan hava iyice ısınacak ve sıcak hava, çölü ısıtmaktan çok kavurmaya başlayacaktı. Çölde, geceleri insanı üşümekten titreten hava artık, yerini çoğu insanın ve hayvanın dayanamayacağı sıcaklığa bırakacaktı.

Yattığım yerden doğrulup, üzerimdeki örtüyü yavaşça kenara çekip, yataktan çıktım. Benim hareketliliğimi duyan annem de uyanmıştı. Oysa onu günün bu saatinde uyandırmamak için oldukça sessiz davranmıştım ama bu mümkün olmamıştı.

"Üveys..." dedi.

"Efendim annem?"

"Gidiyor musun?"

"Evet. Hava iyice ısınmadan, develeri her zamanki götürdüğüm yere ulaştırmam lazım. Fakat ondan önce seninle bir iki lokma bir şeyler atıştırmam lazım..."

"Geç kalırsın sonra. Güneş tepeye çıkar, sıcakta zorlanırsın oğlum..."

"Merak etme annem," dedim gülerek. Ne olursa olsun, annemin karnını doyurmadan evden çıkamazdım. "Daha havanın ısınması için zaman var," diyerek bir tas çorba ısıttım.

Annemle beraberce sabah yemeği yedikten sonra elini öpüp, yanıma bir parça ekmek alarak, dışarı çıktım. Akşamdan kalan serin havayı koklayıp, içime çektim. Artık, her gün yaptığım işime başlama zamanıydı...

Köydeki evleri tek tek dolaşarak kapılarını çaldım. Her çaldığım kapıdan bir ya da iki deve çıkıyordu. Bir zaman sonra köye ait sürü, otlatılmaya hazırdı. Hepsini bir araya getirdikten sonra sürüyü, köyün içindeki üç kuyudan bir tanesinin başında topladım. Yola çıkmadan önce bir güzel sulanmaları gerekmekteydi. Çünkü otlatmak için gittiğimiz dağda bazen yeterince su bulunmuyordu. Aslında develer, pek öyle sıklıkla suya ihtiyaç duyan hayvanlar da değillerdi. Sırtlarında taşıdıkları hörgüçler sayesinde su içmeden, çölün kavurucu sıcağında günlerce yol alabilirlerdi...

Sürünün sulanması bitince, ilerideki dağlara doğru yol almaya başladık. Köyü koruduğuna inanılan ve her dolunayda adına kuzuların kurban edildiği putun önünden geçerken, ona dikkatlice baktım. İnsanlar nasıl oluyor da buna inanabiliyordu, bir türlü anlam veremiyordum. Bir kere inanılacak bir şey gibi durmuyordu.

Boyu bir insan boyu kadar ya vardı ya da yoktu. Taşların çamurla birbirine tutturulmasıyla hazırlanmış bir kaidenin üzerindeydi. Bir devenin iskeletinden alınmış başı, doğuya bakıyordu. Ardıç ağacından yapılmış kısa bacakları ve neredeyse yere değen kolları vardı. Kolları bacaklarının iki katı uzunluğundaydı. Çamurdan bedenine, her yıl kesilen kuzuların postları örtülürdü. Sıcak çöl ortasında bu puttan etrafa yayılan kokular bazen dayanılmaz bir hal alırdı. Sıcağın etkisiyle kokan ve zaman zaman kurtlanan deri parçası, dolunayda kesilen kuzunun postuyla değiştirilir ve o kötü koku bir günlüğüne de olsa ortadan kalkardı. Köydekilerin inanışına göre, doğuya bakması güneşin doğmasını sağlamakmış. Aslında dediklerine göre güneş en büyük tanrılardan biriymiş. Bu putun yapılmasına da o yardımcı olmuş. Bu put, her sabah güneşten aldığı emirleri köydekilere aktarmakta ve bizim için güneşe dua etmekteymiş.

"Bunun kendine bir faydası yok!" diye söylendim. Onların inandığı tanrılara inanmadığım için Karenliler bana deli gözüyle bakarlardı. Deli olan ben miydim, yoksa kendi elleriyle yaptıkları çamurdan, tahtadan ya da hayvan iskeletlerinden yaptıkları tanrılara inanan Karenliler miydi, bunu zaman gösterecekti...

Köyden ayrılıp, çölün kumlarına çıktık. Yerden bir avuç kum aldım. Kum taneleri hâlâ, gecenin serin havasını minicik bedenlerinde taşıyorlardı. Birazdan bu kum taneleri, günün kavurucu sıcağını aynı küçük bedenlerinde taşıyacaklardı. Avucumdaki kum tanelerini ağır ağır yere bıraktım. Her bir kum tanesi, avucumdan aşağıya ait oldukları yere düşerken, sanki birbirlerine çarpmadan yerdeki kumların arasına doğru ilerliyorlardı.

Sürüm, ağır adımlarla beni takip ediyordu. Yularından tuttuğum sürünün başıyla sohbet etmeye başladım. Daha doğrusu ben konuşuyordum, o ise hem ağır adımlarla ilerleyerek ardından gelenlere liderlik ediyordu, hem de sessizce beni dinliyordu.

"İnsanlar ne garip... O kadar tuhaf şeylere inanıyorlar ki, bu beni eskiden hayrete düşürüyordu. Şimdi ise artık eskisi gibi hayret etmiyorum. Hakikaten gülünecek bir durum bu... Şuna bak! Kendi elleriyle günlerce emek sarf ederek hazırladıkları çamurdan, tahtadan ve hayvan kemiğinden hazırladıkları bir sürü tuhaflığa tanrı diyorlar... Bir de eskiyince yerine yenisini yapıp, eskisini yok ediyorlar... Tanrı diye inandıkları putlar da bunlara hiç ses çıkarmıyor, kendilerini koruyamıyorlar bile. Böyle iş olur mu hiç? Bu kadar şeyi yaratan bir tanrı, yenisiyle değiştirilirken, bu insanlara karşı çıkmaz mı?... Hadi neyse ben okuma yazma bilmiyorum. Ama okuma yazmayı bilenler de bunlara inanıyorlar... İnsan biraz olsun etrafına bakmaz mı?..."

Sorulacak o kadar çok soru ve alınacak o kadar çok cevap vardı ki, bazen buna kimsenin aklı yetmiyordu...

Sürünün otlayacağı dağın yamacına gelmiştik. Bir süre daha ilerledikten sonra onları daha rahat otlayabilmeleri için serbest bıraktım. Dağın yamacı, çöl kadar sıcak değildi. Bir meşe ağacının yanına oturdum. Sürüm, yakınımdaydı. Yaşlı olan develerden birkaçı çökmüş dinleniyordu. Daha genç olanlar ise, taze otlardan yemeye başlamışlardı. Her zaman oturduğum meşe ağacının altına oturdum ve etrafımı seyretmeye başladım...

Dağ, her ne kadar çöl kadar çıplak ve kurak olmasa da çok sık ağaçlarla da kaplı değildi. Yine de sürümün karnını doyurmaya yetecek kadar bitkiyle kaplıydı. Aşağıda doğru dürüst tek bir ağaç olmamasından dolayı kuşlar, yuvalarını buradaki ağaçlar üzerine yapmaktaydı. Bazen kuşlar, mevsimine göre buradan kuzeye doğru giderlerdi. Bir zaman sonra da geri gelirler, ya yeniden yuva yaparlar, ya da eski yuvalarını birkaç saman ya da dal parçasıyla onarıp tekrar kullanırlardı. Aslında kendine yeniden yuva yapan kuşlar, genellikle genç olanlardı. Kurdukları yuvalarda yeni yavrularının yumurtadan çıkmasını beklerlerdi.

Bir keresinde ağaçtan düşmüş bir yumurta görmüştüm. Bir hurmadan biraz daha küçüktü. Kahverengi benekleri olan kabuğunun içinden dışarıya sızan sıvının nasıl bir kuşa dönüştüğünü uzun zaman düşünmüştüm. Yumurtanın üzerinde günlerce hareket etmeden ve ona bedeninin ısısını veren annenin sabrı sonunda o küçücük yumurtanın içinden çıkan yavru, bu sümüksü sıvıdan nasıl öyle bir hale dönüşüyordu?

O gün kırılan yumurtaya yakından baktığımda, bir tüyün zerresini bile görmemiştim. Oysa yumurtanın içinden çıkan yavruların üzerinde biraz da olsa tüy bulunuyordu. Ya başka şeyler? Etrafımdaki birçok insan, hayvan, taş, toprak...

Her şey ne kadar büyük bir karmaşa içindeydi ve bu karmaşa hiçbir karışıklık olmadan her an sırasını takip eder nitelikteydi.

Bu dağlar nasıl oluşmuştu mesela? Ya da bu sırtımı dayadığım koskoca meşe?

Ağaçtan yere düşen kurumuş bir tohumu elime aldım...

Bu kadar küçük bir şey, toprağın altında bekledikten sonra önce bir fidan ve ardından nasıl böyle bir ağaca dönüşüyordu? Ya da bazen üzerine bastığımızda bile fark edemediğimiz bir hurmanın çekirdeğinden çıkan fidan, nasıl oluyor da on adam boyu kadar uzayarak her defasında bizim yememiz için taze hurmaları veriyordu?

Hiçbir şey o kadar basit değildi. Ektim oldu, yetişti, büyüdü demekle anlaşılacak bir durum değildi bütün bunlar.

Güneşin her defasında hep aynı yerden doğması ve sonra her zaman vakti geldiğinde hep aynı yerden batması... Doğduğu andan itibaren ortalığı ısıtması ve yok olduğunda başlayan soğuk. Sonra yerini ayın alması. Evet, ay da güneş gittikten sonra hep onun çıktığı yönden çıkıyordu ve her gün farklı şekillere bürünüyordu. Ay, güneş kadar parlak değildi ve onun gibi ısıtmıyordu. Hatta tam tersi, güneşin olduğu zamanlardan bile daha soğuk saatlerin yaşanmasına sebep oluyordu. Oysa ikisi de gökteydi. Fakat gökte bulundukları zamanlarda, yerdekilerin durumu gece ile gündüz kadar farklı oluyordu...

Yağmurlar vardı mesela...

Gökten üzerimize sular akıyordu. Bir dereyi anlamak belki çok basitti. Çünkü yerin altında onun çıktığı bir pınar vardı. Ya yağmurlar? Bu kadar suyun yere akmasını sağlayan pınarlar neredeydi? Evet... Onlar bulutlardan akıyordu ama o bulutlar nasıl ya da nereden, hangi pınardan doluyordu? Yerdeki sular, yukarılara nasıl çıkıyordu?

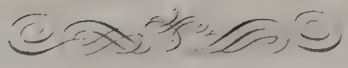
Aklımda birçok soru dönüp dolaşıyordu ve ben, sanki bütün cevapları anlayabiliyordum. Bütün bunların sebebi bizim çok çok

üzerimizde bir güç olmalıydı. Şunu çok iyi biliyordum ki bütün bunları yapan, insanların elleriyle yapıp, eskiyince yerine yenisini koydukları putlar değildi...

Bütün bunları yaratan, yaşatan ve her anını takip ederek düzenleyen farklı, yüce bir güç olmalıydı.

Tek ve bir olan büyük Allah...

Aşk Yolculuğuna İzin Nasip Oluyor

Hz. Muhammed muhabbettir. Muhabbet özlemdir, çünkü sadece sevgiliye özlem duyarsın...

Dağdaydım...
Otlayan develeri seyrediyordum...

Öğle vaktinin güneşi, çoktan ufuk çizgisine inmeye başlamıştı. Havanın kararmasına da daha çok vakit vardı. Samir'in ölümünün üzerinden çok uzun bir zaman geçmişti. Yaşlanmıştım ve artık eskisi kadar genç değildim. Aslında çoğu gencin yapmakta zorlanacağı işleri alnımı bile terletmeden yapacak güçteydim. Zaman, sanki bana verdiği vaadi yerine getirmek istercesine, benim için yılların yavaş geçmesini ister gibiydi. Her ne kadar saçım sakalım ağarmış olsa da, dışarıdan güçsüz bir ihtiyar gibi görünsem de, içimdeki Üveys, daha çok uzunca bir ömrü tek başına sırtlanacak bir güce sahipti.

Gitmeyi çok uzun bir zamandır arzu ettiğim yol ve rüyalarımda doya doya bakamadığım yüzün sahibi beni bekliyordu. Ona ulaşmak için her gün dua ediyordum. Bir de annemin rızası vardı elbette. Annemin rızası olmadan asla bu yola çıkamazdım.

Bir ağacın gölgesindeydim şimdi...

Aklımın bir yarısında annem, diğer yarısında peygamberim, önderim Hz. Muhammed vardı.

Bir zamanlar onun varlığından dolayı yanıp tutuştuğum Mekke'de değildi şimdi. On yıldan fazla bir zamandır, sahabesiyle birlikte Medine'yi mesken tutmuştu. Medine hakkında da gelip giden kervanlardan birtakım bilgiler edinmiştim. Ne var ki edindiğim

bilgiler, Medine hakkında iyi ya da kötü anlatılanlar beni ilgilendirmiyordu. Bazıları Medine'yi kötülüyordu. Dedim ya, bu beni hiçbir zaman ilgilendirmedi. Medine benim için çok mukaddes bir yerdi. Nedeni ise apaçıktı: Medine, Hz. Muhammed'e kucak açmış, bağrına basmıştı. Başkaca denilen ne varsa, bu gerçeği asla değiştiremezdi...

İslam dini, bu geçen uzun zaman içerisinde epeyce yol kat etmişti. Bu geçen zaman içinde Karen'e uğrayan kervanlardan sürekli bilgi ediniyordum. Artık eskisi gibi korkmadan inananlar İslam'ı ellerinden geldiğince anlatmaya, yaymaya ve insanları Allah sevgisine davet etmeye çalışıyorlardı...

Evet. Sevgi. Allah sevgisi...

Neydi sevgi? Neydi insanları artık bu kadar mest eden Allah sevgisi?

Şimdi düşünüyorum da, sevgi bir ışıktı. İnsanın yaşarken yolunu aydınlatan, dünyayı başka bir gözle daha güzel görmesini sağlayan temiz bir histi. İçinde sevgi olanın, artık kötülüğü barındırmayacağı bir duyguydu.

Sevgisizlik, karanlık demekti, cehalet demekti, zulüm demekti.

Sevginin kaynağı, hele de Allah sevgisinin kaynağı kalplere inen mukaddes nurdu. Evet, sevginin bir kaynağı vardı ve bu da yüce Allah'tı.

Ya karanlık?

Karanlık, hiçbir kaynağa sahip değildi. Işığın olmadığı bir zamandı o. Ve o ancak sevginin getirdiği ışıkla alt edilebilirdi.

Kaynaksız ışık olmazdı, kaynaksız sevgi de olamazdı.

Allah!

Bir gün, buralara yolu düşen, okumuş yazmış bir Müslüman'la sohbet etmiştim. Yakın bir zaman değildi belki, uzunca bir zaman da sayılmazdı. Dili döndüğünce İslam'ı anlatıyordu...

"Rezzak!" diye söze başladı. "Yüce Allah, Rezzak ismiyle, inanan kullarına rızık verir. Rızık, yaşamanızı sağlayan nafakanızdır. Ekmeğinizdir, suyunuzdur, tencerede kaynayan aşınızdır. Sırtınıza giydiğiniz elbiseniz, annenin verdiği süttür...

Ve yüce Allah, Hallak'tır. Yaratandır. Sizleri, bizleri vesair bütün insanlığı, bir tek kan pıhtısından vücuda getirmiş ve sadece kendisine inanarak, her defasında O'na ibadet etmemizi istemektedir. Sizlere akıl vermiştir ki, etrafınızda olup bitenlere bakarak, devam etmekte olan hayatta onun büyüklüğünü daha iyi anlayın diye. Küçücük bir tohumdan, nasıl böyle koca koca sedir ağaçları, hurma ağaçları yarattığını anlayın diye. Bunlar kendi kendine mi olur sanmaktasınız?"

Bir süre sessizlik oldu. Sahabe, sessizliği dinledi. Sonra anlatmaya devam etti.

"Kûn fe yekûn!" dedi. "Ol deriz ve olur... Yüce Allah, gözünüzle gördüğünüz ve dahi görmediğiniz ve varsa, kudretiyle olmasını ister. İşte o an, tohum toprağa ve kan rahme düşer. Ağaçlar oluşur, çimenler yeşerir, hayvanlar doğar... İnsanlar doğar.

İnsanı yaratmıştır Allah! Ona sıfatların en güzelini bağışlamış ve eşref-i mahlukat demiştir... Varlıkların en şereflisi olmakla ödüllendirmiştir.

Rahman adıyla, o ve başka canlılar için rahmetini sergilemiştir.

Mukaddes ayetleriyle, sizlere düşünüp tutasınız diye öğütler vermiştir. Ya bizler? Bu kadar ihsanın karşılığında bizlerden ne beklemektedir?

O'na karşı bağlılıktan başka, O'nu sevmekten başka ne beklemektedir?"

Sahabe anlattıkça sessizlik daha da büyüyor, insanlar pür dikkat onun vaazını dinliyordu. Ben dahil onu dinleyen hiç kimse, bu

konuşmanın bitmesini istemiyorduk. Allah'ın bizlere, peygamberimiz Hz. Muhammed aracılığıyla gönderdiği ayetlerden okudukça, içimdeki sevgi taşkın dereler gibi çağlıyordu.

Gözümden dökülen her bir damla yaş, sahabenin dilinden dökülen her kelimeyle yarışır olmuştu...

"Anlattıklarımın hepsi, sadece O'ndan bize verilenlerdir mümin kardeşlerim. Ama O'nun öyle bir sıfatı vardır ki, işte o sıfatın bir yarısı O, bir yarısı da bizleriz... Vedud!" diyerek, her birimizin gözlerine baktı. Karşısında oturup, kendini dinleyenleri dikkatlice bir bir süzdü. "Bu sıfatıyla yüce Allah ve kulu arasında çift taraflı bir alaka meydana gelir; yüce Allah hem kullarını sever, hem de onlardan sevgi ister!"

Haklıydı... Söylediklerinden etkilenmemek mümkün değildi.

"Hakiki müminler Allah'ı severler ve Allah da onları sever!"

Evet... Neyi severseniz sevin, o sevginin kaynağında Allah sevgisi olmalıydı. Anneme duyduğum o büyük sevginin kaynağı Allah'ın bana bahşettiği bir lütuftu...

Bütün bunları düşünürken, bulunduğum yamacın aşağısından birinin hızla yanıma doğru geldiğini fark ettim. Biraz yaklaşınca bu gelenin Malik olduğunu gördüm. Yerimden kalkıp, ona doğru yürümeye başladım.

Malik, evimizin yanı başındaki evde yaşayan gençti. Develeri otlatmak için her sabah buraya gelirken annemi, onun annesi Hatice'ye emanet ederdim...

Halinden anladığım kadarıyla, bir şey onu çok telaşlandırmıştı.

Yanıma gelince, nefese nefese kaldığından, dizlerinin üzerine çöktü. Elini uzatıp, "Su!" diyebildi. "Üveys, bana bir yudum su ver. Sana diyeceklerim var..."

Yanımdaki içi su dolu keçi tuluğundan yapılma mataramı uzat-

tım. Birkaç yudum içtikten sonra, yorgunluktan sıklaşan nefesi düzelir gibi olmuştu. O nefesin ardından, "Annen..." diyebildi.

Malik'in bu telaşının arasında dudaklarından çıkan o tek kelime beni de telaşlandırmıştı. Ellerimin ve ayaklarımın dermanının birden kesildiğini hissettim. Eğilip, omuzlarından kavradım. Dosdoğru gözlerinin içine bakarak, haykırdım:

"Söylesene Malik! Ne oldu anneme?"

"Dur hemen telaş etme Üveys. Bir şey olduğu yok. Sadece hemen yanına gitmeni istiyor. Anneme söylemiş ilkin. Bir rüya görmüş ve, 'Bana hemen Üveys'imi bulun!' demiş. Çok ısrarcı olunca, annem bana buraya gelip sana haber vermemi istedi. Ben de işi gücü bırakıp doğruca buraya koştum. Çabuk ol Üveys. Ben sürüyü köye getiririm..."

Malik bana bunları anlatırken, ben Samir'den bana miras kalan devenin üzerine çoktan binmiştim bile. Devemi, var gücümle köye sürdüm.

Yolda aklıma türlü türlü şeyler geliyordu. Ne olmuştu da annem, beni bu kadar acil olarak yanına istetmişti? Bir sıkıntısı vardı da, sadece benimle mi paylaşmak istiyordu?

Allah bu çağrıya mutlaka bir hayır yüklemişti...

Evin önüne geldiğimde, devemin yularını hurma ağacının gövdesine bağlayıp aceleyle eve girdim. Hatice annemin yanı başındaydı.

"Annem!" diyerek yanına gittim. Ellerine sarıldım. "Ne oldu annem, nedir bu aceleyle beni yanına çağırtmandaki sebep?"

Annem ilkin bana cevap vermedi. Başını hafifçe yana çevirip, "Hatice kızım... Beni Üveys'imle baş başa bırak yavrum," dedi.

Hatice'nin evden çıkmasıyla, elleriyle yüzümü okşadı. Yüzüne bir gülücük kondurmuştu. Huzurlu bir hali vardı.

"Üveysim," dedi. "Bir rüya gördüm ve bunun hikmetini apaçık gösterdiler."

"Ne gördün annem?"

"Tahtadan bir kapı gördüm oğlum. O kapının sağında ve solunda iki melek vardı. Ellerinde bir hırka tutmaktaydılar. Senin hırkan değildi. Birinin bana doğru seslendiğini duydum. Konuşanlar melekler değildi. Başka biriydi o sesin sahibi. 'Bu onun, Üveys'e emanetidir,' diyordu. 'Kim?' diye sordum. 'O!' dediler. 'Bırak gelsin, vaktidir artık!' dediler... Git oğlum, Hz. Muhammed'e git. Annen olarak iznim de var, rızam da."

Annemin bu dediklerini duyduğumda, yüreğim uçmaya hazırlanan yavru bir kuşun edasıyla kanatlanıyordu sanki.

"Ne zaman giderim anne Muhammed'ime?"

"Bilmem ki yavrum, gidersin elbet."

"Anne, içim dağlanıyor. Anne, gözlerimde ufalanıyor dağlar. Seni burada naçar, seni yatakta yaralı, seni koca köyde yapayalnız bırakmak da istemiyorum. Söyle eli kınalı, dili Allah zikriyle dönen annem. Ne yapayım?"

"Rabbimiz bilir oğlum."

"Anne, Rabbimiz seni bırakmamamı istiyor. Senin rızan olmadan yanından bir adım öteye gitmem, gidemem."

Akşam yemeğinin vakti gelmişti. Anneme aç olup olmadığını sordum. Zikir çekiyordu. Başını öne doğru sallayarak aç olduğunu belirtti. Yataktan doğruldu. Sofra bezini kucağına doğru serdim. Pişirdiğim çorbayı kaşık kaşık ağzına götürdüm. Tabağın yarısı henüz bitmişti ki, "Doydum oğlum. Nimeti verene hamt olsun," dedi.

"Ama tabak yarıda anne."

"Allah senden razı olsun oğlum. Yemek yerken aklıma ne geldi, biliyor musun?"

"Ne geldi güzel annem?"

"Komşumuz Hatice var ya..."

"Evet. Ne olmuş Hatice'ye?"

"Sen Medine'ye gidip dönene kadar bana o bakar."

"Eşi ne der ki?"

"Üslem bizi sever, müsaade eder. Ancak fazla oyalanma, tez gel e mi?"

"İçten mi söylüyorsun, yoksa beni incitmemek için mi gitmemi istiyorsun?"

"Yürekten diliyorum. Cennet kokulu elleri öp de gel. Selamımı ilet. Dua etsin ahiretliğime, olur mu yavrucuğum?"

Annemin yanağını ve elini öperek, "Bu dudaklar, Habibullah'ın elini de öpüp dönecek," dedim.

Annem, yıllar boyu ona yalvarmama en sonunda rıza göstermişti. En sonunda yıllarca hasretini içimde taşıdığım Hz. Muhammed'in ocağına gidebilecek, kapısına yüzümü sürebilecektim. İçimde taşıdığım mutluluğun hiçbir lisanda tarifi yoktu. Gözlerimden yaşlar boşanmıştı. Ne diyeceğimi bilemez bir halde, annemin ellerini defalarca öpmüştüm. O da benim gibi ağlıyordu.

"Yalnız," dedi. "Senin hasretinin yükü benim bu yaşlı ruhuma çok ağır gelecek. Ben bu yükü nasıl taşırım bilmiyorum benim güzel oğlum. O hasret ki, senin şu kapıdan her çıkışında yanmaya başlayan bir ateştir. O ateş ki, sen bu kapıdan içeri girene kadar, durmadan beni dağlar, yakar, kavurur. Şimdi sen gideceksin. Kaç ay dönecek sen gelene kadar. Bir günün dönümüne bile dayanamayan ben, o kadar uzun bir zaman, senin hasretinden nasıl bitap düşeceğim...

Oğlum, Üveysim. Amir'den kalan tek mirasım... Yollarda vakit geçirmeden, oyalanmadan çabucacık menziline ulaş. Menzilinde hasretini çektiğini bulamazsan, hemen ana ocağına dönmek için

yola çık. Sensiz geçecek bir an bile benim yüreğimi bir kor ateşiyle dağlar..."

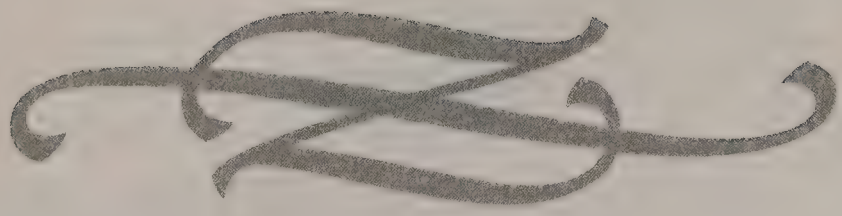
"Sana sözümdür annem. Allah'ın izniyle bir çırpıda gidip, bir çırpıda döneceğim. Sanır mısın ki, senin hasretin benim canımı yakmayacak? O yollarda sensiz geçen bir an, bana yıllar kadar ağır gelecek. Hicaz'ın bir ucunda sen varsın, bir ucunda gül kokulu Hz. Muhammed... Ben ki gariban Üveys, o yolda bir mekik olacağım.

Sana sözümdür; bir kuş olup Medine'ye uçacağım ve hemen yanına döneceğim..."

Aşk Yolculuğuna Besmele Çekmek

Aşk, gidebileceği bütün yolların başında avare kalmış insanın mustarip ayaklarının aradığı zincirdir. Ey Rabbim! Ben bu yeryüzünde garibim. Ey Allahım! Aşkını benden esirgeme. Hayretimi artır... Ey sustukça içime çarpıp dönen, ey sesimin duyulmayan yankısı! Yalvartma beni kendime. Ey Rabbim! İhtiyacım olanı ver bana: Aşkını!...

Annem benden öyle bir şey istemişti ki, onun bu isteğini yerine getirmek için artık yola çıkmaya hazırdım. Medine yolları beni bekliyordu. Medine yollarının sonunda ise benim beklediğim vardı...

Gün yavaş yavaş yerini karanlık bir geceye bırakıyordu. Yukarıda yeni oluşmaya başlayan ay, hilal biçimini almıştı. Samir'in bana miras bıraktığı devesini yol için hazırlamıştım. Ben de yanıma aldığım bir çıkının içine biraz ekmek, biraz hurma ve birkaç topak keçi peyniri koymuştum. Yattığı yataktan beni göremeyen ama çıkardığım seslerden ne yaptığımı az çok anlayabilen annemin yanına gittim. Diz çökerek, ellerini avuçlarıma aldım. Uzun uzun mübarek ellerini öptüm. Önümde beni bekleyen uzun yolculukta onun o güzel anne kokusunu taşıyan başörtüsünü alıp, düzgün bir şekilde katladıktan sonra, koynuma yerleştirdim. Belki yanımda olmayacaktı ama üzerimde taşıdığım kokusu bana yalnız geçireceğim yolculuğumda her daim onu hatırlatacaktı.

"Terini sildiğin mendilini ver bana da," dedi. "Senin kokuna kurban olurum Üveysim. Benim kokum nasıl ki sana yolda yoldaşlık edecek, senin kokun da bana geçmesini her an dileyeceğim bu büyük hasreti bitirmemde yardımcı olacaktır..."

Bel kuşağımın arasından çıkardığım mendilimi, bana uzattığı ellerine bıraktım. Son bir kez daha sarıldım, onun kokusunu doya doya içime çektim. Boğazımda bir yumru oluştu aniden. Gözlerim

yaşarmıştı. İkimizin de gözlerinden akan vedanın gözyaşları, birbirine karışıyordu. Annem derin bir nefes alarak, mendilime önce benim gözümdeki yaşları sildi. Daha sonra, kendi gözyaşlarını silerek, mendili avuçlarında sıkmaya başladı.

"Allahım!" dedi. "Bana oğlumun hasretini çekmemde güç ver. Onu sağ salim karşılamak için şu ömrüme biraz daha can ver..."

Duasının ardından, elleriyle yüzümü okşadı.

"Git artık benim göz nurum, can parem Üveysim," dedi. "Git ve çabuk dön!"

Kapıdan çıkarken, komşumuz Hatice'yle karşılaştık. Devemin, kapımın önünde bağlı olduğunu görünce, daha köyden ayrılmadığımı tahmin etmişti besbelli.

"Seni kaçırdım diye çok telaşlandım Üveys," diyerek, yanında getirdiği bohçayı uzattı. "Belki sana az gelecek ama yolda karnın acıkır diye ufak tefek bir şeyler hazırlamıştım..."

Uzattığı bohçayı, devemin eyerine asılı heybeye yerleştirdikten sonra, "Annem sana emanettir Hatice. Ne olur gözümü arkada bırakma!" dedim.

"Hiç tasalanma sen Üveys. Gözün arkada kalmasın. Sen hayırlı bir yolculuğa çıkmaktasın. Hayırlı yolculuğa çıkanın emaneti de hayırlıdır. Ona gözüm gibi bakacağımdan hiç şüphen olmasın..."

Devemin üzerine yerleştim. Bir süre evimize baktım. Bu yaşıma gelene kadar bu kapıdan, sadece şuradaki, az ilerideki dağa çobanlık yapmak için ayrılmış, bir geceyi dahi annemden ayrı geçirmemiştim.

"Haydi bakalım!" diyerek devemi sürdüm.

Karen'in sınırına geldiğimde devemi durdurdum. Yeniden arkama baktım. Medine yolları için, köyümden ayrılıyordum. Devem bir adım daha atarsa, artık Karen'de olmayacaktım. İçimi bir

burkulma sardı. Sanki bir el yüreğimi sıkıyordu. Bu uzun yolda kim bilir beni neler bekliyordu?

İşte devem ilk adımı atmıştı. Artık yoldaydım...

Kervancılardan ve gezginlerden öğrendiğim bazı yol tariflerini aklıma getirdim. En sağlıklı öneriyi Üzeyfe yapmıştı.

"Bak Üveys!" demişti. "Bir gün o yollara düşecek olursan, mutlaka gece yolculuk yap. Yıldızlar sana nereye gideceğini gösterecektir. Kuzeydeki yıldızı gözünden ayırma. Gece yolculuk yapmak, gündüz yolculuk yapmaktan daha rahattır. Nedeni ise, gündüzün o bayıltıcı sıcağı, zaman zaman insana, hele de senin gibi yol nedir iz nedir bilmeyen birine türlü oyunlar oynar. Aklın karışır ve gitmek istediğin yere asla ulaşamazsın. En iyisi gece alınacak mesafedir. Hem bu sıcakta deveni de fazla yormamış olursun. O hayvan sana lazımdır çünkü. Senin bir nevi bacakların olacağı için, kendi yiyeceğinden çok onun yiyeceğini, onun içeceği suyu düşünmek zorundasın. Malum, ağzı var dili yok mahlukat. Çoban olduğun için, bundan şüphem yok zaten.

Çölde yol alma! Çünkü çöl zehirli yılanlarla, akreplerle ve aslanlarla doludur. Canına bir zarar gelebilir. Aslında o hayvanlardan çok, eşkıyanın varlığı senin ve deven için çok büyük bir tehdittir. Kim olduğuna bakmaksızın canına, malına kastederler. İşte bu yüzden, Hicaz tarafından, Kızıldeniz'in kıyısından yol alman daha güvenli. Deniz kenarında yaşayan insanlar, su gibi yumuşak huylu olur. Çok zengin değillerdir. Ama sana kucak açarlar..."

Müslümanlara hoşgörü gösteren ve Müslümanlardan hoşlanmayan yerlerin adını öğretmişti. "İşte buralarda dikkatli olmalısın. Yolda kimseyle konuşma, çok gerekmedikçe hiçbir yerde durakla ma ve sakın nereye ve kime gittiğini kimseyle paylaşma!"

Sözleri bir bir aklımdaydı kervancıbaşı Üzeyfe'nin...

Kızıldeniz'in kenarındaki yolu takip etmek, kaybolmadan Medine'ye ulaşabilmem için neredeyse doğal bir haritaydı. Kızıldeniz'in hangi noktasından, hangi yöne döneceğimi de öğretmişti.

Koca bir geceyle beraber yollardaydım. Devemde yorgunluk belirtisi yoktu. Şafak sökmek üzereydi. Bir gece boyunca aklıma bir şeyler yemek gelmemişti. Çok da canım istemiyordu zaten. İyice uykum gelene kadar yol almalıydım. Aslında devemin, yol alırken yarattığı sarsıntı ara ara gözlerimi kapamama sebep oluyordu. Önce gideceğim yola bakıyordum ve bir süreliğine gözlerimi kapatıyordum. Sonra bir anda gözlerimi açıyordum. Geriye dönüp baktığımda fazla bir yol almadığımı görüyordum ama bu bir anlık uyku bile beni dinlendirmeye yetiyordu. Uykuyla harcanacak kadar bol zamanım yoktu. Yorgunluktan bitap düşene kadar devam etmeliydim.

Hz. Muhammed Medine'de beni bekliyordu. Geride, Karen'de bıraktığım annemin hasreti de bir başkaydı. Devemin Medine'ye doğru attığı her adım, içimdeki anne hasretini daha da ağırlaştırıyordu.

Yorgunluktan bitap düşmekten bahsetmiştim. Sanırım şimdi o noktadaydım. Bu halde devam edersem, yolu şaşırmaktan korkuyordum. Kendi kendime, "Az önce geçtiğim köyde mola vermeliydim," dedim. Geriye dönemezdim. Bir sonraki köyün ise ne kadar uzaklıkta olduğunu bilmiyordum. Oraya kadar bu uykusuzluğa dayanabilecek miydim? Bunu denemek anlamsız bir inattan öte bir şey değildi ne de olsa.

Devemi durdurup, üzerinden indim. Güneş tepedeki noktaya epeyce yaklaşmıştı. Devemi sağlam bir şekilde bağladıktan sonra, beni güneşten koruyacak bir gölgelik yapıp, altına uzandım.

Sahilin dalgaları kumsala vuruyordu. Denizden gelen tatlı ılık esinti, tepedeki güneşten üstüme yağan sıcaklığa meydan okuyordu. Suların sesi o kadar rahatlatıcıydı ki, yolun yorgunluğuyla birleşince uyku kaçınılmaz oldu. Sanki gözlerimi kapamadan uykuya dalmıştım...

Uyandığımda, güneşin etkisi iyice azalmaya başlamıştı. Yarısı, denizin üzerinden görünüyordu. Denizin üzerine ise hafif bir kızıllık yayılmış gibiydi. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ancak şuna emindim ki, bütün vücudum tam anlamıyla dinlenmişti.

Tekrar yola çıkmaya hazırdım...

Yolculuğum başlayalı daha bir gün olmuştu. Önümde çok uzun bir yol vardı ve bu günlerin bana neler göstereceğini ve öğreteceğini henüz bilmiyordum.

Hz. Muhammed gül kokusuyla yeniden rüyamın en değerli misafiri olmuştu.

Ah benim sevgili peygamberim!

Bir yerdeydim ama neresi olduğunu bilmiyordum. Burayı daha önce görmemiştim. Görmemiştim ama buradaki huzur içimden neredeyse dışarıya taşacak gibiydi. Sanki havada asılıydım da beni tutan hiçbir şey yoktu. Ayaklarım yerden kesilmiş gibiydi. Yoksa bana böyle hissettiren, içime dolan ve bir damlasıyla taşmaya hazır bekleyen huzur şelalesi miydi?

İleride, az ötede onu gördüm. Sırtı bana dönüktü ama onun peygamberim, önderim Hz. Muhammed olduğuna emindim.

İçimden, "Hey Karenli Amir'in oğlu Üveys!" diye geçirdim. "Sen ki, ömründe o küçük köyden dışarı çıkmamışsın, şimdi peygamberin seni nerelere getirdi. Sana huzurun ne demek olduğunu öğretti!"

Peygamberimin önünde sıra sıra dizilmiş, baktıkça bakasım gelen ama yaydıkları o parlak ışıkla gözlerimi kamaştıran varlıklar vardı. Ne olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Fakat peygamberime çok büyük

bir saygıları olduğu gözlerimden kaçmıyordu. Yoksa bu varlıkların özü nurdan mı yaratılmıştı? Yoksa bunlar melekler miydi?

Nurdan yaratılmış meleklerden en önde olanı peygamberime sanki bir yeri işaret ederek, "İşte burası sırattır ey Muhammed! Buyur geç!" dedi.

Peygamberim vakar duruşunu hiç bozmadı. Adım bile atmadı.

"Ya Cebrail! Ümmetim geçmeden, ben o köprüden nasıl geçerim? Ümmetim o cennet kapısından geçmeden, ben nasıl geçerim? O cennetin baldan tatlı kevserinden içtiğim bir yudum, ümmetim içmeden benim boğazımdan nasıl geçer?"

Sonra arkama baktım. Yalnız olduğumu sanıyordum ama değildim. Ardımda öyle bir kalabalık vardı ki, her bir Müslüman bir kum tanesi olsa, dünyanın her yerini çölle kaplayacak kadar kalabalıktı...

Ümmeti, Hz. Muhammed'in bu sözleriyle birer birer sırat köprüsüne doğru hareket etmeye başlamıştı...

Rüyam tekrar aklıma gelmiş, gözpınarlarımdan akan yaşlar sakalımı ıslatmaya başlamıştı.

"La ilahe illallah!" diye bağırmıştım.

Devemin üzerinde Medine'ye doğru gidiyordum. Bu düşünceyle ne kadar yol aldığımı hatırlamıyordum. Yukarıda bulutsuz bir gökyüzü vardı. Yıldızlar öyle güzel parlıyordu ki, sanki gece değil de gündüzdü ve üstüme delik deşik olmuş bir örtü gerilmişti. Güneş ışığı da o deliklerden geçiyordu. Yerin ve göğün yaratıcısına şükrettim. Sonra, devemin kulağına eğildim, "Haydi!" diye fısıldadım. "Haydi bakalım. Yolumuz uzun. Biraz daha hızlanalım. Beni Medine'ye uçur!"

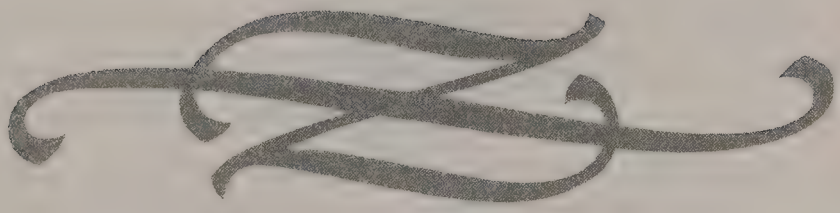
Dediğimi anlamıştı. Devem, adımlarını daha hızlı atmaya başlamıştı. Benim ise aklımda bir cümle vardı ve ardı ardına onu tekrarlıyordum:

"La ilahe illallah, Muhammeden resulullah!..."

Erak Ağacından Çoban Armağanı

Aşka düşman olana şaşırmamak gerek, aşkı çekememek bazı insanların tabiatında vardır. Bereketten bahsedenlerin, bereketi kıskanması gibi...

Aşk yolculuğunda habibime ulaşmak için yola çıkalı hemen hemen on günlük bir zamanı geride bırakmıştım. On gündür annemin yüzüne de hasrettim. Bana, "Oğlum. Üveysim!" deyişini o kadar çok özlemiştim ki, bu yolculuk bitiminde günlerce yanından ayrılmayacak, ellerini günlerce bırakmayacaktım. Şimdilik bu yolculuktaki tek tesellim onun kokusunu taşıyan ve her aklıma gelişinde onun, o mübarek kokusunu doya doya içime çektiğim bu örtüden başka bir şey değildi. Acaba annem de benim ona verdiğim mendilimi koklarken, yanında ben varmışım gibi hissediyor muydu? Acaba o da benim gibi, bu yolculuğun günlerini sayıyor muydu? Ve komşu kadın Hatice ona, ben Karen'den ayrılırken dediği gibi, "gözü gibi" bakıyor muydu?

Dedim ya, aklım çok uzun zamandır iki parçaydı. Bir parçasında anneme duyduğum sonsuz sevgi, diğer parçasında habibim Hz. Muhammed'e duyduğum kayıtsız şartsız bağlılık vardı.

Ve ikisinin de özünde, beni yaratan, her şeyi yaratan ve bana kendisine inanmamı nasip eyleyen yüce Allah vardı.

Allah sevgisi mi?

Nasıl anlatılırdı ki? O sevgiyi anlatmaya kimin aklı yeterdi? İçimde, sürekli bana ihsan ettiği sonsuz huzurla ve O'nun bana bağışladığı, herkesi ve her şeyi sevme hissinin kelimelerle anlatılmaya kifayet etmediği bir duyguydu bu...

Güneşten beni koruyan alelade çadırımı toparladıktan sonra,

eşyamı tekrar devemin üzerine yerleştirdim. Yola çıkmak için hazırdım.

Bir gün önce konakladığım köydeki genç balıkçının bana gittiğim yolla ilgili anlattıkları aklıma gelince, menzilime ulaşmamda bir engel çıkmaması için Allah'a dua ettim...

Geçimini denizden tuttuğu balıkları kâh taze taze, kâh kurutarak satıp sağlayan benim gibi hiç evlenmemiş Cafer diye bir genç, "Dikkat et Karenli Üveys!" demişti. "Bu yollarda çok eşkıya dolanır. Buraları kervan yolu ya, işte onlar da soygun için bu yolları mesken tutarlar. İşte o tarafta, dağların arasında bir mağarada kalmaktadırlar. Dağın bir tarafı bu yola, diğer tarafı da çöle baktığından iki taraftan geçen her kervana acımasızca saldırıp, mallarını yağmalar, direnen olursa da gözlerini bile kırpmadan kılıçtan geçirirler. Bizler fakir olduğumuzdan, bize pek ilişmezler."

"Herkese saldırıyorlarsa, nasıl o kervanlar Yemen'e kadar ulaşıyor o zaman?"

"Saldırıyorlar dedimse öyle değil Üveys. Haraç vermeyenlere ya da bir deli cesaretiyle karşı koymaya kalkanlara olmadık eziyetleri çektirirler."

"Bir kervancı dostum vardı Cafer. Adı Üzeyfe'ydi. Bana bu yolu takip edersem, bir sorun yaşamayacağımı söylemişti. Aslında bir keresinde bu eşkıya meselesinden biraz bahsetmişti ama benim gibi fakir ve ihtiyar bir çobanı da rahatsız etmeyeceklerini söyleyip beni rahatlatmıştı."

"Yolda karşına geçerlerse, kesin senden de alacak bir şeyler bulurlar... Bak işte, deven var. Hiç olmadı, onu alırlar elinden."

Bu sözlerinden sonra daha dikkatli olacağımı biliyordum. Aslında ne kadar dikkat edersem edeyim, eğer başıma gelecekse bile bunun önüne geçemezdim.

Yüce Allah bizlere, şer görünende bir hayır, hayır görünende de bir şer gizlidir, demiyor muydu? Benim hakkımda ne olacaksa, kuşkusuz yüce Allah'ın varlığı bana her zaman yardımcı olacaktı.

Yalnız başıma yolda ilerliyordum artık ve içimde en küçük bir tedirginlik dahi yoktu. Aklıma, peygamberim geldi yeniden. İçimi kaplayan ferahlık, huzur veriyordu.

Birden aklıma başka bir şey geldi...

Peygamberime eli boş mu gidecektim? Yolculuğumun bana kattığı heyecandan bunu tamamen unutmuştum. Öyle ya, habibime, önderime giderken, ona bir hediye götürmeliydim...

Ama ne götürebilirdim ki?

Uzunca bir zaman bu düşünceyle yol aldım. Güneşin yarısı sol tarafımdaki denizin ardındaydı artık. Taşlık bir geçitten geçtikten sonra, ilerideki düzlükte bir ağaç gördüm. Devemi o ağacın yanına sürdüm.

Bu bir erak ağacıydı. Dallarından, yapraklarından çok hoş kokular havaya karışıyordu. Erak ağacı, öyle pek fazla uzayan bir ağaç değildi. Bunun da boyu hemen hemen devemin boyu kadardı. Arada yeşil kalmış dallarında seyrek sepen meyveleri duruyordu. Bunlara "kebas" denirdi. Ara ara, ham durumda olan yeşilleri vardı. Daha yenmeyecek durumdaydılar. Yaşlı bir ağaç olduğundan pek meyvesi yoktu. Bu yaşlı haliyle, hâlâ insanları besleyebilmek için ve tohumlarıyla soyunu devam ettirebilmek için uğraşmaktaydı, yaşlı erak ağacı. Üzüme benzeyen meyvelerinden birkaç salkımı vardı ama onları da ben koparmadım. Benim, Allah'a çok şükür kursağımdan geçecek ekmeğim vardı. Bunlar, o kadar da yiyeceği kalmayan yolculara kalmalıydı ya da kurdun kuşun nasibi olmalılardı. Bana lazım olan ise, iki karış boyunda bir dal olacaktı.

Benim gibi yaşlı gövdesini okşadım. Ondan bir parça alıp, pey-

gamberime misvak hediye edecektim ama acaba bana rıza gösterecek miydi, bilmiyordum. Birkaç kez nazikçe, gövdesini ve ara ara yeşil kalmış yapraklarını okşadıktan sonra, ellerimi semaya açıp, sakin bir ses tonuyla dua ettim:

"Ey benim karşıma bu nimetli ağacı çıkaran Rabbim, sana şükürler olsun! Senin varlığınla yeşeren bu ağaçtan bir parçayı alıp, Hz. Muhammed için bir misvak yapmayı arzularım..."

Sonra yeniden yaşlı erak ağacına döndüm. Birkaç kez daha gövdesini okşadıktan sonra, "Müsaaden olursa, senden bir parça almak isterim. Niyetim çok hayırlıdır ihtiyar erak ağacı. Peygamberim Hz. Muhammed'in yanına, Medine'ye gitmekteyim. Bu yolculuğu çok uzun zamandır dilemekteydim. Ancak annemin bana beslediği ve benim de ona karşı beslediğim sevgiden dolayı, ikimiz de hasret çekmeye korktuk. Fakat Cenab-ı Hak, bana bu yolculuğa çıkmamı nasip eyledi. İşte ben de bu heyecanla, peygamberime bir hediye götürmeyi aklıma getiremedim. Aklıma geldiğinde ise, artık çok geç olduğunu fark ettim. İşte ben bunları aklımdan geçirirken, Allahım benim karşıma seni çıkardı... Ancak senin dallarından misvak yapabilirim. Senden bu hediyeyi hazırlayabilmem için izin istemekteyim. Dedim ya, bu hediye hayırlı yolculuğumda, hayırlara vesile olacaktır..." dedim.

Yanımda taşıdığım küçük bir bıçağı çıkardım. Kuru bir dal bulup, iki karış kadar ölçtüm.

"Bismillahirrahmanirrahim," diyerek, bir parmağın yarısı kadar incelikte bir dal kestim.

Güzelce temizledikten sonra, yeniden besmeleyle kuru erak dalını tam ortasından ikiye böldüm. Medine'ye girerken, bir köşede hazırlayacaktım, habibimin mübarek hediyesini.

Elimde iki dal parçası vardı...

Bunlardan birisi, bu dünyaya varlığıyla ışık olan peygamberime hediye olacaktı, bir diğeri ise köyümde beni hasretle bekleyen annemin olacaktı.

İkisinin de ayrı ayrı gül yüzlerini hayal ettim.

Ah annem! Kim bilir, şimdi ne yapmaktadır?

Ben Karen'deyken, yanında olduğum zamanlarda, benim varlığımın ona verdiği huzurla uyurdu. Şimdi ise benim hasretim, onun baktığında göremeyen ama baktığında hissedebilen gözlerine uğruyor mudur acaba? Bu uzun gecelerde birimiz bu yollarda, bir diğerimiz yol gözlemekte, hasret çekmekte. Aslında ikimiz de hasretle yoğrulmadayız...

Hava kararmaya başlamış, ortalık iyice serinlemişti. Birazdan yola çıkacaktım artık. Biraz önce ortaya çıkan hafif rüzgâr, denizin tuzlu kokusunu bana getiriyordu.

Misvak yapacağım iki karışlık dal parçasının Hz. Muhammed'e vereceğim kısmını öpüp alnıma koyduktan sonra, boynuma asılı torbanın temiz bir tarafına koydum. Şimdi yapacağım bir iş daha kalmıştı.

İhtiyar erak ağacının yanındaydım. Bana verdiği bu küçük dal parçası için ona teşekkür etmem gerekiyordu.

"Ey ihtiyar ağaç! Ben hediye telaşındayken, Cenab-ı Hak benim karşıma seni çıkardı. Kurumuş da olsa senin bir dalından bir parça, şimdi mukaddes bir insana gidecek, mukaddes bir hediye olacak artık. Ama dedim ya kök senin, gövde senin, dal senin. İnanıyorum ki, senin de böylesi bir mukaddes hediyeye rızan vardır. Yine de bana olan hakkını helal et..." diyerek, ağacın içerideki dallarından birinde iyice olgunlaşmış olan kebas salkımından üç tane meyve kopardım. Baktım, tohumları iyice olgunlaşmıştı. "Senden aldığım dala karşılık, bu tohumları yakınlarda bir yerlere ekmem lazım. Yaşlılığında bile hâlâ bu dünyaya bir şeyler bırakma kudretini senden esirgemeyen Allah'ın

sayesinde şimdi bu tohumlarla Allah'ın izniyle, genç erak fidanları yetişecek. Bir gün yolu buralara düşen bir yolcu da senin tohumlarından büyüyecek olan bu ağaçlardaki meyvelerini tadabilsin."

Üç beş adım yürüyüp, ellerimle kazdığım bir karışlık çukura tohumları bıraktım. Üzerlerini toprakla örttükten sonra, keçi derisinden yapılma tuluğumdaki sudan biraz dökerek, tohumların ihtiyacı olan can suyunu verdim.

Artık burada işim kalmamıştı. Yolum uzundu...

On gecedir herhangi bir engelle karşılaşmadan yol alıyordum. Gökteki ay tam yuvarlak olmuştu ve neredeyse devemin üzerinde aldığım yolu bir meşale kadar aydınlatıyordu. Kızıldeniz'in dalgalarının sesi ise sanki bana başka şeyler anlatmaktaydı. Belki onun bana anlatmak istediğini, benim anlayacağım dilde bana anlatacak birilerini bulabilirdim.

Devemin huzursuzlandığını hissettim bir an. Onu ürküten, korkutan bir şeyler olmaktaydı. Aslında benim de içimi bir ürperti ağır ağır ele geçiriyordu.

"Allahım, bu yolda karşılaşacağım şerden sana sığınırım..." diye dua ediyordum.

Kulaklarım şimdi bulunduğum yerde benden başka birilerinin de olduğunu haber veren sesleri işitiyordu. Yoksa balıkçı Cafer'in anlattığı bedevilerle mi karşılaşacaktım? Bilmiyordum...

Gökteki ay, anlamadığım bir biçimde bulutlarla örtülmüştü. Az önceki aydınlıktan eser kalmamıştı. Şimdi artık, birkaç adım önümü bile göremez olmuştum.

Uzaklardan dörtnala gelen atların sesini duyduğumda ise, gecenin bir anda karanlığa kesen halinin, bu yolda başıma gelecek garip ve ürkütücü olayların habercisi olduğunu anlamam pek fazla uzun sürmeyecekti...

Bedevi Eşkıya: Hazer

Yırtıcı bir aslanın gazabından kurtarılan kişi, bu iyiliği yapanın meşhur olup olmadığına bakmaz. Öyleyse insanlar niçin bilgiyi meşhur kişilerde arıyorlar?

Dediler biat et! Etmedim. Dediler kal! Kalmadım. Dediler iste! İstemedim. Eziyet ettiler, beni esir edip adsız kıldılar, adımı kötüye çıkardılar, yoksun bıraktılar. Böylece beni teslim almak istediler, teslim olmadım; boyun eğdirmek istediler, boyun eğmedim; oldurmak istediler, olmadım; gurbette kalıcı olmamı, geceye alışmamı istediler.

Ve ben yola koyuldum. Artık o dünyanın her şeyini tanıyordum ve önümde bilinmez hiçbir yol meçhul bir menzile çağırmıyordu beni. Yol üzerindeki hiçbir durakta durmadım. Hiçbir daveti kabul etmedim. Hiçbirinin amoru beni aldatmadı. Çünkü hepsini tanıyordum. Geldim, geldim ve sonunda buraya ulaşıp böylece onu buldum; ömrümce peşinde gezdiren "ne olduğunu bilmediğim" şeyi, bütün yüzleri gözüme yabancı gösteren, kimseyi ve dünyayı kalbimde kara bir gurbete çeviren yeri buldum sonunda. O!...

Denizle dağın ortasında bir yerdeydim ve üzerime gelen atlılar, dağ tarafından hızla yanıma yaklaşıyorlardı.

"Hey sen! Canını seviyorsan olduğun yerde dur bakalım," diye bağıran atlının sesiyle irkilip, devemi durdurdum. Devemin çökmesiyle, sakince üzerinden inerek, üç atlının iyice yaklaşmasını bekledim.

Yanıma geldiklerinde, fazla uzak bir mesafeden gelmedikleri, sürdükleri atların nefes alıp vermesinden belli oluyordu. Kampları yakın bir yerde olmalı diye düşündüm.

Biri önde, diğer ikisi ise bir at boyu kadar onun iki tarafında yanıma yaklaştılar. Üçü de silahlıydı. Gece gibi siyah ata binen öndekinde iki tane kılıç göze çarpıyordu. Atıyla dibime sokulana kadar, kuşağındaki bir çift hançeri fark etmemiştim. Sakalı neredeyse yüzünün tamamını kaplıyordu. Çok genç sayılmazdı. Gözleri, gecenin bu karanlığında bile parlıyor gibiydi.

Diğerlerin ise, kılıçlardan başka ok ve yayları vardı. İkisi de yaylarını ellerine almışlardı ve ikisi de benim etrafımda atıyla dolaşan atlıdan daha genç görünüyordu.

"Kimsin ihtiyar?" diye sertçe sorduğu soruya, sakince, "Bir garip yolcuyum..." diye cevap verdim.

"Neyin garip senin? Bu devirde devesi olan adam, garip mi olurmuş?"

"Bu deve aslında..." derken, "Kes!" diye bağırdı. "Deveni merak etmedim! Seni merak ettim," diyerek atından indi. İyice yanıma yaklaştı. Bir eli sol tarafındaki kılıcındaydı. "Buradan geçmenin bir bedeli vardır İhtiyar!"

"Bu yol Allah'ın yoludur. Ben de, sizler de Allah'ın âciz kullarıyız. O'nun olana, nasıl sahip çıkarsınız?"

"Neler de biliyormuş bu kocamış avare?" diyerek diğer iki atlıya doğru sırıttı. Bana doğru döndüğünde yüzündeki tebessüm dolu hal gitmişti. Kaşlarını çatıp, tekrar benimle konuşmaya devam etti:

"Allah mı? O da ne? Nerdeyse gelsin de kurtarsın seni bakalım! Şimdi senin kelleni kılıcımla uçursam, deveni, üzerinde taşıdığın ne varsa alsam, senin leşini de buraya bırakıp, çekip gitsem, senin Allah dediğin bana ne yapabilir ki?"

"Ben canımı Allah yoluna adamışım. Eğer ecel beni burada ziyaret etmişse, elimden bir şey gelmez. Bir ihtiyar yolcunun devesi, senin bu ömürdeki tüm nafakanı karşılayacaksa, al senin olsun.

Benim canım Allah'a aittir. Bu beden sadece O'nun bana bir emanetidir. Sen benim kellemi keseceksin ya, canımı ancak Allah'ın izniyle, O'nun meleği Azrail alıp, O'nun yüce katına taşıyacaktır..."

Bedevi haydudun yüzündeki sert ifade biraz olsun yumuşamıştı.

"Adın ne senin ihtiyar?"

"Yemen'in Karen köyünden, Amir'in oğlu Üveys'im."

"Demek Yemenli'sin?"

"Evet..."

"Yemen'i bilirim. Ama Karen köyünü hiç duymadım. Daha doğrusu Yemenlileri iyi tanırım. Sizler, biz bedevilere vahşi dersiniz ya, sizin yanınızda bizler, ancak bir güvercin kadar vahşiyizdir," diyerek atına bindi. "Deveni al, bizi takip et. Sakın aklından kaçmak gibi bir düşünce geçmesin!"

Onları takip etmekten başka bir çarem yoktu. Çaresiz devemin üzerine binip, önümdeki atlıları takip etmeye koyuldum.

Dağa doğru bir yolculuk başladı. Yolculuk dediysem, o kadar da uzun bir yol değildi. Ay yeniden, saklandığı bulutların arasından yüzünü gösterince, bir tepeye doğru kıvrıla kıvrıla giden bir yolda olduğumu anlamıştım. Gözlerim, ay ışığı bile olsa, etrafımdaki nesneleri artık eskisi kadar iyi seçemiyordu. Yine de siluetler, gölgeler ve seslerden kalabalık bir topluluğun arasına geldiğimi anlamıştım.

Bir mağaranın önüne geldiğimizde, durduk. Çöken devemin üzerinden indim.

"Beni takip et!" diyen bedevinin peşinden mağaraya girdim. Mağara o kadar büyüktü ki, sanki tavanı yokmuş gibiydi. Oldukça da serindi. Takip ettiğim bedevinin elindeki meşalenin ışığından, etraf çok daha iyi seçilebiliyordu.

İçinde bulunduğum mağara, sıradan bir mağaradan çok, tıpkı bir

kaleyi andırıyordu. Sık aralıklarla olmasa da, sağlı sollu dehlizler ilk göze çarpan özellikti. Her dehliz, bir kandille aydınlatılmaktaydı ve her dehlizde üçerli dörderli gruplar halinde bedeviler bulunmaktaydı. Dehlizlerden biri, demir atölyesi olarak kullanılmaktaydı. Bazı dehlizlerde erzak çuvalları vardı. Buraya yerleşenler sıradan haydutlardan çok, sanki bir ordu gibiydi. Mağaranın içindeki yol, ilki sola, sonra sağa olmak üzere iki defa kıvrılıyordu. İkinci defasında, büyük bir ateşin başında bağdaş kurmuş halde oturan adamın önüne geldiğimizde, beni buraya getiren bedevi, eğilerek selam verdi.

"Hazer," diyerek yanına yaklaştı. Eliyle benden tarafa işaret ederek, "Yolda bu ihtiyarı bulduk. Elinde olan bir devesi var. Fakat ettiği laflar biraz aklımı karıştırdı. Bana kalsa kellesini uçuracaktım ama bir de sen gör diyerek onu buraya getirdim," dedi.

Hazer, yerinden kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Hafif kırlaşmış bir sakalı vardı. Diğeriyle hemen hemen aynı yaşta olmalılardı. Uzun boylu ve boyuna göre gayet iri cüsseli bir adamdı.

Bana bakarak, diğer bedeviyle konuşmaya başladı.

"Kesseydin o zaman kellesini İsma. Neden buraya getirdin ki?"

"Sen emret," diyerek kılıcını çeken İsma, yanıma yaklaştığı anda Hazer, "Dur!" dedi. "İşte İsma, seninle aramızdaki fark bu. Senin aklın kan akıtmakta. Yeter ki birisi sana, senin aklından geçeni söylesin... Şimdi kılıcını kınına geri sok bakalım."

Olanlardan hiçbir şey anlamamıştım. Hazer ise, İsma'yla konuşmaya devam ediyordu.

"İşte bu yüzden, hiçbir zaman lider olamayacaksın. Ama senin bu karşılıksız sadakatin, benim her zaman en değerli adamım olmanı sağlayacak... Şimdi, bu ihtiyarla beni yalnız bırak."

İsma gittikten sonra, Hazer yeniden yanan ateşin başına oturdu.

"Yaklaş bakalım ihtiyar," diye eliyle yanı başını işaret etti. Ben de oturduktan sonra, "Söyle bakalım, kimsin?" diye sordu.

"Yemenli'yim. Karen köyünden. Amir'in oğlu Üveys'tir adım. Bir garip yolcudan başka hiçbir şey değilim."

"Demek Yemenli'sin... Ne arıyorsun burada o zaman?"

"Medine'ye gitmekteyim."

"Yemen neresi, Medine neresi be adam! Ne işin varmış oralarda?"

"Yıllardır hasretini çektiğim birini görmektir meramım. Bunun için yollardayım."

"Bir kadın mı diyeceğim ama pek bir yaşlısın..."

"Yok. Bir kadın değil. Peygamberim Hz. Muhammed efendimi görmeyi arzularım."

"Hz. Muhammed mi? Hani şu Mekke'de İslam dediği dinin peygamberi olduğunu söyleyen adam mı?"

"Evet. Bilir misin Hz. Muhammed'i?"

"Bilmem ama duyarım. Allah diye bir varlıktan söz etmekteymiş orada burada. Mekkelilere, putlara tapmaktan vazgeçmelerini söyleyince, onlar da Muhammed'i ortadan kaldırmaya kalkmış," diyerek şaşkınlıkla kendisini dinlediğimi fark etti. "Bak Yemenli Üveys! Dağda eşkıyayız belki ama bizim her yerde gözümüz kulağımız vardır. Ben Mekkelileri sevmem. Medinelileri de sevmem, Taiflileri de. Ve hatta Yemenlileri de. Kısacası ben kendimden başka kimseyi sevmem. Eşkıyayız belki, haydutuz belki ama az biraz insanız da. Ben herkesi dinlerim ama sadece kendime inanırım. Adamlarım da bana inanır. Gelirken hiçbir put gördün mü? Göremezsin de zaten. Çünkü biz onlara tapmayız. Bu senin Allah'ına inandığımızı mı gösterir? Asla! Fakat seni dinlemeyi de isterim. Bunun sebebi ise sadece merakımdandır."

"Dedim ya Hazer. Ben sıradan, basit bir çobanım. Meramım

sadece Mekke'ye gitmektir. Ama sordun, ben de sana dilim döndüğünce bildiklerimi anlatayım."

"Seni dinliyorum ihtiyar Yemenli... Şu kimsenin görmediği ama her yerde olduğunu söyledikleri Allah nedir?"

"O, verendir, alandır. O, geceye gündüzü, gündüze geceyi giydirendir. İçtiğin su ondandır. Suyu içebilmen de ondandır. İçtiğin suyun sana hayat vermesi de ondandır. Dünya onun hükmündedir. Allah insanı kerim olarak yarattı, o yüzden insan daima iyiliği arar durur. Allah aşktır. Aşk Allah'tır. İnsanlar Allah'ın varlığını ve birliğini sorguluyorlar. Ey gafil! Allah vardır ve birdir. Sorgulayacaksan kulluğunu sorgula. Allah'ı gereği gibi tanımadan ve anlamadan Allah'a gereği gibi kulluk edilemez. Kul ve kâinat. Bu ikisi Allah'ın iki büyük eseridir. Kul Allah'ın eseri olduğu içindir ki Allah kuluna şahdamarından daha yakındır; kâinat Allah'ın eseri olduğu içindir ki, 'Allah kâinatın ruhudur.' Allah insanın kâinata açılmasına esmayıhüsnasıyla izin verir. Aklımıza Allah deyince neyin gelmesi gerektiğini esmayıhüsna belirler. Allah'ı bilmek, tanımak ve anlamak için soru sormaya Allah'tan başlamak, yanlış yerden başlamaktır. Akıllı kişiye düşen, daha baştan Allah'ı layıkıyla bilme, tanıma ve anlama konusundaki acziyetini itiraf etmektir. 'Sana övgüler düzüp döksem yine de yetiremem; sen, kendini övdüğün gibisin Rabbim.' Allah kendisinden başka ilah bulunmayandır; en güzel nitelikler, tüm mükemmellikler Allah'a mahsustur. İnsan Allah hakkında bilerek nereye kadar konuşabilir ki? Konuşulan yaratan, konuşan yaratılan. Konuşulan sonsuz, konuşan sonlu. Konuşulan mükemmel, konuşan yetersiz... Konuşma. Allah'a koş..."

"Peki, Allah seninle konuşuyor mu?"

"Onu daima işitiyorum. Sessizlikte işitiyorum, gürültüde işitiyorum. Dağlar, duvarlar, fersahlar, yıldızlar, ay, güneş, insan-

lar, ağaçlar, yer gök ve Allah'ın yarattığı her şey renksiz ve şeffaf cam gibi ve ben onların ardından her zaman O'nu görüyorum. O, hiçbir zaman gözden kaybolmuyor. Bütün eşya, bütün şahıslar O'na doğru açılmış pencerelerdir. Ben her pencerenin önünden O'na bakıyor, O'nu seyrediyorum. Bütün sesler O'nun sesidir. Bütün varlar O'nun varıdır. Ben şimdi O'na öyle yakınım ve O bana öyle yakın ki, *'Bana şahdamarımdan daha yakındır'* (Kaf Suresi, 16. ayet). O, bana canımdan da yakındır. Bana benden daha yakındır. Varlığımdan daha yakındır. Bana benden daha sevecendir."

Bu sohbetin ardından, Hazer oturduğu yerden kalktı. Eliyle önce sakalını sıvazladı. Ellerini arkada birleştirip, başını önüne eğerek bulunduğumuz dehlizin içerisinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum. Fakat neredeyse fısıltıyla konuştuğundan ne dediğini anlamam mümkün görünmüyordu.

Ben ise, uzunca bir süre devam eden bu durum karşısında, yanan ateşin başında sessizce oturmaktan başka yapabileceğim bir şeyin olmadığının farkındaydım.

Aslında, Hazer'in halinde bir saldırganlık da sezmiyordum. Kalabalık bir bedevi grubuna liderlik etmesinin ona başka bir hava kazandırdığı apaçıktı.

Bir ara dehlizin ağzına doğru seslendi:

"Su getirin!"

Onun bu emriyle, yaşı daha on altı ya da on yedisinde olan bir genç, deri bir tuluk ve topraktan yapılma bir tasla dehlizin girişinde belirdi. Sanki orada hazır bekliyordu. Getirdiği tasa dikkatlice doldurduğu suyu, Hazer'e uzatırken, başını önüne eğmişti. Adam-

larının ona sonsuz bir itaat ve saygıyla bağlı oldukları buraya getirilişimin her anında kendini belli ediyordu.

Su getiren gencin, yanımızdan ayrılmasından sonra, elindeki tastan bir yudum su içen Hazer, bana dönerek, "Anlattıkların aklımı allak bullak etti Yemenli Üveys..." dedi.

"Aklın belki de önceden allak bullaktı Hazer," diye sakince cevapladım onu. "Duydukların karşısında, belki düzene girmeye başladı. Hayatımız boyunca düşüncelerimiz nelere benzer biliyor musun Hazer?"

Elindeki tasta kalan suyu içtikten sonra, eliyle sakalına akan su damlalarını silerek, tası kenara bıraktı. Elleri ardında bağlı bir halde, oturduğum sedirin karşısına dikildi. Ateş saçan gözleriyle doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerini gözlerime dikmişti ama başını biraz daha yukarı kaldırdı. Bana çok tepeden bakıyordu ama ben artık, gece boyunca konuşmamızın da verdiği rahatlıkla ona karşı zerre kadar korku duymuyordum.

"Nelere benzermiş?" diyerek, derin bir nefes aldı. "Belli ki diyeceklerin daha bitmemiş. Aklımı iyice karıştırmak için, aklında birkaç kelime, boğazında birkaç nefes kalmış. Anlat bakalım, seni dinliyorum!"

"Bir taş yığını düşün Hazer. Kime sorarsan o yığın için vereceği cevap hep aynıdır... Taş yığını. Düzensiz, karmaşık, birbirlerinin üzerinde gelişigüzel duran ve kimseye ve hiçbir şeye faydası da, zararı da olmayan bir yığın. Onu oraya koyanı sorsan, bu düzendir, der. Oysa düzen midir? Değildir. Bir yığındır sadece. Ta ki ne zaman bir usta gelir, toprak ve samanı suyla karıştırır ve bir harç yapar. Maksadı duvar yapmaktır. Peki, duvar yaptığında ne olacaktır?"

Sessizce beni dinleyen Hazer, cevap vermeden öylece bana bakmaktaydı. Devam ettim:

"Bir duvar, başka duvarlarla sırt sırta verdiğinde ev olur, saray olur... Kâbe olur! İşin aslı o taş yığınıdır Hazer. Düzensiz, karmaşık taş yığını. Usta, duvarının altına önce bir miktar harç koyar. Sonra onun üzerine yığından aldığı ilk taşı. Ve sonra bir daha, bir daha, bir daha. Sonra, iş şekil almaya başlar. Ortaya duvar çıkar. Duvarlar çıkar... Bu işin sonucunda ise insan için bir yorgunluk vardır. Ellerin, kolların ve sırtın ağrır. Bir nevi acı çekersin yani. Ama ne zaman yaptığın işe uzaktan bakarsın, o taş yığınından ortaya çıkardığın işi görürsün, işte o zaman ne ağrın kalır, ne de sızın. İşte, huzur da böyle bir şeydir. Bir de bu işin sonunda dinlenmek vardır. O da güzel bir mükâfattır. O yorgunluğun ardından gelen tatlı uyku. Dinlenmiş bir beden. Yorulmadan dinlenmenin tadını asla bilemezsin. Tıpkı, hayrı anlayabilmek için önce şerri yaşamak gibi. Sağlığı anlayabilmek için, hastalığı çekmek gibi. Varlığın ne olduğunu bilmek için, yokluğu yaşamak gibi.

Senin karşına hep kötülükle uğraşanlar çıkmış ve sen de bu yaşa gelene kadar bunu doğru bilmişsin. Allah beni, senin karşına çıkardı. Sana bugüne kadar kimsenin söyleyemediğini söylemem için. Beni sen esir almadın Hazer. Benden çok çok alsan, ancak canımı alırsın. Ben sana geldim. Allah aşkının ne olduğunu senin gibi bir eşkıyaya anlatmam için Allah yolumu, Yemen'den buraya çizdi.

İşte aklındaki düşünceler şimdi, önce bir duvara, sonra da Allah'ın izni ve aşkıyla bir saraya dönüşecek."

Dediklerimi sessizce dinlemişti. Ağzımdan çıkan her sözde omuzları biraz daha çöküyordu. Sıradan bir esir olmadığımı anlamıştı. Ondan korkmadığımı, ondan gelecek ölümden de zerre kadar korkmadığımı anlamıştı. Ama beni burada tutmayı aklına koymuştu bir kere.

"Dediklerini yarına kadar yeniden düşüneceğim. Yarın günbatımına kadar..." diyerek, dehlizin girişine doğru döndü. "Biriniz buraya gelsin!" diye bağırdı. İki silahlı adam kapıda belirdi. "İhtiyara yatacak bir yer gösterin."

Yavaşça oturduğum yerden ayağa kalktım. Adamlarla beraber gitmekten başka bir çarem yoktu.

Hazer'in arkamdan seslendiğini duyunca başımı çevirdim.

"Yarın günbatımına kadar Yemenli Üveys..."

Hava kararmış, karanlık olan mağaram, daha da karanlığa bürünmüştü. Koca bir gün boyunca Hazer, ortalıkta hiç görünmemişti. Daha doğrusu, benim misafir edildiğim –biraz da zoraki tutulduğum– mağaraya gelmemişti.

Korkuyordum...

Ölüm değildi bu korkunun sebebi. Bir daha annemi göremeyeceğimden korkuyordum. Çıktığım bu yolculuğu bitirememekten korkuyordum. Peygamberim Hz. Muhammed'in yüzünü göremekten korkuyordum. Bütün bunların aksine ölümden korkmuyordum. Ölüm, yüce yaratıcının, Cenab-ı Hakk'ın karşısına çıkmam ve O'na hesap vermem demekti. İçimde Allah'a karşı her geçen an büyüyen aşk, O'nun yanına varmamla vuslata dönüşecekti nasılsa. Acaba o gün, bugün müydü?

Arada sırada yanıma gelen eşkıyadan birkaçı, biraz ekmekle yanında kurutulmuş et ve biraz da su getirmişti. Benim aklım koca gün boyunca, bu esaretin nasıl sonuçlanacağıyla meşgul olduğundan, iştah kırıntıları bile yoktu bedenimde. Birkaç yudum su içmekten başka, boğazımdan tek bir lokma bile geçmemişti. Aklımda ise dönüp duran düşünceler aynıydı:

Annem ve Hz. Muhammed...

Başımı dayadığım mağaranın duvarına yansıyan titrek bir ışık, dikkatimi mağaranın ağzına yöneltmişti.

Ellerindeki koca meşaleleri mağaranın içine doğru tutan irikıyım iki bedevinin arasından Hazer göründü. Bir iki adım atıp, bulunduğum dehlize girdi. Onun gelmesiyle, ben de yerimde doğruldum.

"Vakit geldi Yemenli!" dedi.

Vakit mi gelmişti? Neyin vaktiydi bu gelen? Ve gelen vakit, bana nasıl bir akıbet sunacaktı?

İçimden kısık bir sesle, "Ya Rabbi! Zalimin zulmünden sana sığınırım," diyerek ayağa kalktım.

Hazer'e doğru yürüdüm. Ömrünü Allah ve O'nun elçisi, peygamberim Hz. Muhammed'in yoluna baş koymuş Yemenli çoban Üveys'tim. Bir eşkıyadan gelecek kötülüğe karşı içimde beslediğim Allah aşkından aldığım cesaret, bana asla diz çöktüremezdi.

"Neyin vaktidir Hazer?" dedim.

Gülerek yanıma kadar yaklaştı. Elini omzuma koydu.

"Dışarıda konuşalım Yemenli Üveys," dedi.

Beraberce içi dehlizlerle dolu olan büyük mağaranın girişine çıktık. Hava iyice kararmıştı. Kapkaranlık bir gökyüzü vardı ve o kapkaranlık gökyüzüne, pırıl pırıl parlayan yıldızlar eşlik ediyordu. Denizin kokusu, serin bir esintiyle yüzüme vurmaktaydı. Mağaranın içindeki rutubetin yarattığı küf kokusundan sonra bu temiz hava, başımı döndürmüştü.

"Sende ne gördüm biliyor musun Üveys?"

"Ne gördün?"

"Sadakati gördüm ihtiyar. Sadakati," diyerek sakalını sıvazladı. "Sadık adam nasıl olur bilir misin?"

"Nasıl olur?"

"Tam senin gibi olur. İşte, tam senin gibi... Aklı sadakatle çevrili adamların gözleri ayrı bakar. Bunu çoğu insan anlayamaz. Yıllarım dağlarda, çöllerde geçti. Artık bunu bir bakışta anlayabilecek bir adam olduğumun inancındayım. Dedim ya, senin de gözlerinde aynı sadakat ateşi yanmakta..." diyerek mağaranın girişine yakın bir yerdeki taşın üzerine oturdu. Sağ ayağını, oturduğu taşın hemen önündeki küçük bir taşa koyarak, sağ dirseğini dizinin üzerine koydu. Doğrudan karşıya, dalgaların sesinin geldiği yöne bakıyordu.

Ben ise gün boyu sürekli oturduğumdan ayakta kalmayı tercih etmiştim. Bacaklarım tutulmuş gibiydi. Ara ara gelen uyuşma hissi, hareket etmemi engelliyordu. Bunları belli etmeden ellerimi ardımda birleştirip, ben de onun yaptığı gibi, onun baktığı yöne doğru bakmaya koyuldum. Hazer, derin bir iç çektikten sonra konuşmasına devam etti:

"Bir adamın gözünde seninki gibi bir ateş yanmaktaysa onu asla korkutamazsın. Aslına bakarsan bunu yıllar önce tecrübe ettim... Uzunca bir zaman önce bir yolcunun önünü kesip malına el koymuştum. Aldığım onca şeye rağmen, akik taşından bir kolye için bana diklendi. Gençtim o zamanlar, bu işlerde de yeniydim. Adam kolyeyi vermek istemedi. Ben almak istedikçe, asıldıkça o daha kuvvetlice sarıldı. Her seferinde daha da sıkıyordu. Üstelik etrafımdakiler de benimle alay etmeye başlamıştı. Bir divanenin elinden bir kolyeyi alamadığım için bana türlü laflar ediyorlardı. Adam bana, bu kolyenin kendisine emanet edildiğini ve bunu sahibine ulaştırabilmek için kolyeyi, canı pahasına koruyacağını haykırdı. Kolye o kadar değerli değildi, ama taşıdığı emanet için verdiği söz onun onuru, şerefi demekti. Adam bunun için canını hiçe saymakta zerre kadar tereddüt etmiyordu..."

"Sen ne yaptın?"

"Her eşkıyanın yaptığını yaptım... Kılıcımı karnına sapladım. Kılıcım, bedenini delip, sırtının arkasından çıkmıştı. Benim ise gözlerim, adamın gözlerine kilitlenmişti. Açabildiği kadar açtığı o kapkara gözleriyle, doğruca gözlerimin içine bakıyordu. Bir süre baktıktan sonra, gözleri yavaş yavaş kapanmaya başladı. Dudaklarının arasından birkaç kelime döküldü..."

"Ne söyledi?"

"Beni affet kardeşim, dedi. Verdiğin emaneti koruyamadım..."

Hazer bir süre sessizleşti. Bu sessizliği bozan tek bir ses bile yoktu ortalarda. Bir süre sonra tekrar anlatmaya devam etti:

"Kolyenin yeni sahibi bendim artık. Etrafımdakilere bir şey ispatlamıştım. Gözü kara bir eşkıya olduğumu. Değersiz bir kolye için silahsız, savunmasız, tek başına bir adamın canını hiç düşünmeden alabilen bir eşkıyaydım o kadar. Bana kılıçlarıyla, hançerleriyle saldıran birçok adamın canını aldım sonraları ama o adam hiçbir zaman gözümün önünden gitmedi. Yıllardır ne zaman uykuya dalsam, hemen hemen her gece bana bakan, o iyice açılmış bir çift siyah gözle karşı karşıya kalırım. İşte, Yemenli Üveys... Sadakat, ölüm korkusunu dize getirir," diyerek oturduğu yerden kalkıp, yanıma geldi.

Koca elleriyle omuzlarımdan kavradı. Bir baş boyu kadar benden uzun olduğundan, yukarıdan bakıyordu. Doğruca gözlerimin içine baktı.

"Senin gözünde de aynı ateş var Yemenli. Bana dün gece anlattığın, o görünmeyen ama her yerde olan Allah'ına, O'na ulaşmak için hayattaki tek ve en değerli varlıktan, annenden ayrı kalmana sebep peygamberine ve bunlar kadar önemli olan annene olan sadakatin ateşi senin gözlerinin her zerresinde alev alev parlamakta.

Seni bu yoldan alıkoymanın, tıpkı yıllar önce bir kolye için canını almaktan çekinmediğim o savunmasız zavallıya yaptıklarımdan farkı yok. İçinde barındırdığın o sadakatin karşısında ölüm ancak sana secde eder Üveys... Ve ben, aynı rüyayı tekrar tekrar görmeye bundan sonra dayanamam. Git yoluna Yemenli. Uğruna başladığın yolu bitir. Bakarsın bir gün, bu koca dağlarda ya da çölün bir köşesinde yeniden karşılaşırız..."

Hazer bir eşkıyaydı ve buradaki bir sürü eşkıyanın da lideriydi. Bu adamlar ömürlerini, kervanları yağmalayarak devam ettiriyorlardı. Fakat işin ilginci, bu eşkıya bedevideki vicdandı ve bu beni çok şaşırtmıştı...

Bir süre sonra, eşkıya grubunun atlarıyla ilgilenen seyis göründü. Devemin yularından tutmuş, yanımıza geliyordu. Yerimden kalkıp, o tarafa doğru yürüdüm. Seyis, devemin yularını bana uzatırken, "Uysal bir hayvanmış," dedi. "Develer inatçı mahluklardır. Seninki ise hiç de öyle değilmiş gibi duruyor. Yalnız, gün boyunca ne önüne koyduğum otlara dönüp baktı, ne de bir yudum su içti. Karnı tok ya da susamadı desem, anlarım. Bu hayvanın hem yemesi, hem de içmesi lazımdı."

"Yanında olmadığımdandır..." diyerek devemin alnını okşadım. "Belki de esarete yabancı olduğundandır."

Ben böyle deyince, Hazer oturduğu yerden kalkarak, yanıma geldi. Ellerini ardında bağlayıp, göğsünü dikleştirerek, "Asla Yemenli!" dedi. "Biz sana esir gözüyle bakmadık. Öyle hissetmeni de istemem. Seni bir konuk olarak gördük. Evet, belki zoraki bir konuktun, belki seni özlediğin yoldan bir günlüğüne alıkoyduk ama bugünü kayıp olarak sayma. Senden bir kelam öğrendik. Sen de bunun huzurunu taşı..."

Heybeme, yolun geri kalanında beni idare edecek kadar erzak

koymuşlardı. Çöken devemin sırtına bindiğimde Hazer, devemin yularından tuttu. Hazer, adamlarına benim serbest bırakılmamı ve yol azığı vermelerini emretti. Kendisine teşekkür edip yola çıktığımda, "Ey meçhul yolcu! Hali perişan bu adama bir tavsiye vermeden mi gideceksin?" dedi.

Eşkıya reisine dönerek şöyle dedim:

"Her gece gözlerini kapatıp uykuya dalarken, şöyle dua et: İlahi! Bütün gözler uyudu, yıldızlar dolandı, yeryüzünün hükümdarları kapılarını kapattılar; fakat senin yüce kapın hiçbir vakit kapanmaz. Bilirim. Ne olur kapını yüzüme kapama! Beni kapından kovma! Rahmetini esirgeme!"

"Yalnız bir şey var Yemenli Üveys!" dedi. "Buraya geldiğinde gözlerin kapalıydı. Giderken de, ta ki yola çıkana kadar gözlerin yine hiçbir şeyi görmemeli!"

Gözlerimi bağladılar. Beni buraya getiren atlıların refakatinde dağdan aşağıya inmeye başladık.

Hazer'in yanından ayrılırken, ona söylediklerime gülmüştü.

"Sen ne kadar inanmasan da eşkıya Hazer, hepimizi yaratan bir Allah var. Umudum odur ki, bir gün sen de hidayet ateşinde ısınırsın. O zamana kadar, ne kadar da eşkıya olsanız, Allah'a emanet olun!" demiştim.

Hazer ise cevap vermemiş, sadece yüksek sesle kahkaha atmıştı.

Ne kadar da görmesem, yolun kıvrıla kıvrıla aşağıya inen eğimini hissedebiliyordum. Ara sıra, yolun uçurum tarafına düşen taşların sesi geliyordu. Seslerin yaptığı yankıdan anladığım kadarıyla, sarp bir geçitten geçmekteydik.

"Allahım!" diye mırıldandım. "Yolumda karşıma çıkacak musibetlerden yalnız sana sığınırım..."

Dağdan aşağıya inene kadar sürekli bu duayı tekrar ettim.

Nihayet dağ yolu bitmişti. Uzaklardan denizin dalgalarının sesi duyuluyordu. Taşlık yol, yerini topraklık bir zemine bırakmıştı.

"İşte geldik!" diyen atlının sesiyle, durduk.

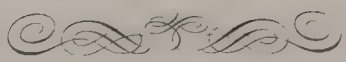
"Tamamdır Yemenli! Artık gözlerini açabilirsin..."

İşte, artık yolumdaydım. Zor bir gün geride kalmıştı. Atlılar yolun açık olsun dediklerinde, devemi hızla sürmeye başladım.

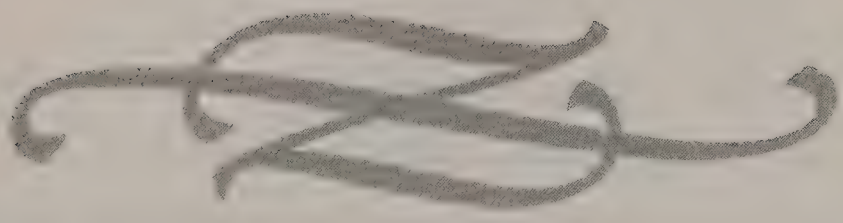
Devem Medine'ye doğru sanki koşmuyor, adeta kanat takmış gibi uçuyordu. Bu kez dilimde başka bir dua vardı.

"Allahım. Beni yoluma tekrar kavuşturduğun için sana şükürler olsun. Hz. Muhammed'e ulaşmamda bana gösterdiğin inayete şükürler olsun..."

Musa'nın Denizine Veda

Ey insan damla olduğunu bilmeden ummana akmak mı istersin, unutma çamurda bir damlaydı. Nur ummanına akmak için aşkta yıkansana. Gayrimüslim hidayete erince aşk gusulü alıyor, sen kirin pasın içinde hâlâ berrak damlayım diyorsun. Yun! Aşkın gusulü kandan alınır.

Hazer'in yanından ayrılalı günler olmuştu. Zoraki esaretimde karşılaştığım bu eşkıya, bana çocukluğumdan bu yana anlatılan eşkıya hikâyelerinin aksine, sıradan bir eşkıyadan çok, sanki bir sultanı andırıyordu. Yanından ayrılmadan hemen önce, bana bir kâğıt uzatmıştı.

"Bak Yemenli Üveys!" demişti. "Bu vesika seni bu çöllerde her türlü kötülükten koruyacaktır."

"Nedir bu?"

"Bir mektup, bir vesika... Eğer, yolunda karşına bir eşkıya çıkarsa ki bu çöllere mekân kurmuş tüm eşkıyayı tanırım ve onların gözünde bir korkuya sahibim, bu vesikayı gördüklerinde senin kılına bile dokunmayacaklardır."

"Benim güvenecek bir tek Allahım var..."

"Onların kalbinde ise Allah yok Üveys. Hoş benim kalbimde de senin Allah'ın yok ama..."

"Aması ne?"

"Boş ver Üveys... Boş ver. Sen sadece yolunu kesmeye kalkışanlara bunu göster yeter."

Uzattığı kâğıdı gün ağarınca ancak okuyabilmiştim.

"Bu vesikanın sahibi olan Yemenli Amir'in oğlu Üveys'tir ki, Hicaz'ın efendisi olan benim, Hazer'in dostudur. Her kim ki, bu mektuba muhalefeten dostuma zarar verir, bu dünyada göreceği en son şey benim yüzüm ve elimde tuttuğum kılıcım olur."

Son söylediği ise eşkıya yüreğindeki vicdanını gösteriyordu.

"Umarım bu mektubun işe yarayacağı bir durumla karşılaşmazsın..."

Evet, Hazer'le aramızda geçen bu konuşmanın üzerinden epeyce gün geçmişti. Şimdi ben, yola çıktığımdan beri sol tarafımda bana yoldaşlık eden denize son kez bakıyordum.

Eski dostum, kervancıbaşı Üzeyfe'nin bana tarif ettiği son balıkçı köyünü de geride bırakmıştım. Şimdi yönüm Mekke olacaktı. Oradan da Medine ve peygamberim Hz. Muhammed'in kapısı...

Denize veda etmem lazımdı. Dedim ya, yola çıktığımdan bu yana bana yoldaşlık etmişti.

Devemden inip, yularını kavradım. Denizin kenarına kadar yürüdük. Deniz kenarına çöken devemi bırakıp, yol arkadaşımın yanına doğru birkaç adım daha attım. Tuzlu suları ayaklarıma değiyordu. Yukarıdaki ay ise yusyuvarlak ve ışıl ışıl tepemizdeydi. Ufka kadar su üzerine düşen ışığı, sanki denizin ortasına kurulmuş bir yolu andırıyordu.

Denizin tuzlu ve serin sularıyla ellerimi ıslattım. Islak olan ellerimi yüzüme sürdüm. Gözlerim ayın deniz üzerine yansıyan ışığına takılmıştı. Aklıma birkaç gün önce karşılaştığım bir sahabeyle konuştuklarımız geldi. Hüseyin adındaki bu sahabe bana bu denizle ilgili bir olayı anlatmıştı.

Yüce Allah, peygamberi Hz. Muhammed'e meleği Cebrail aracılığıyla gönderdiği vahiylerde bundan bahsetmişti.

Bir peygamberin, Allah'ın yardımıyla başardığı ve çoğu insana imkânsız gelen muazzam bir hadiseydi bu.

Hz. Musa ve kavminin Mısır'dan ayrılışını anlatmaktaydı:

"Musa Peygamber, Mısır ülkesinde, Firavun'un sarayında büyümüş bir adamdı. Firavun her ne kadar Hz. Musa'ya dostu gibi

davransa da, halkı olan İsrailoğulları'na köle muamelesi yapıyor ve onlara her gün türlü eziyetler ediyordu.

Hz. Musa, arkadaşı olan Firavun'dan, halkını serbest bırakmasını istedi. Firavun bunu kabul etmedi. Çünkü İsrailoğulları köle bir halktı. Onlar giderse Mısır ülkesinde köle kalmayacaktı. Firavun bunu göze alamazdı.

Hz. Musa da Allah'a yalvardı. Halkının özgürleşmesi için O'na yıllarca dua etti.

Yüce Allah da bu dualara karşılığını, Firavun'un taşlaşmış kalbini yumuşatarak cevap verdi.

Firavun, Hz. Musa'ya halkını alıp gidebileceğini söyleyince, o da tüm İsrailoğulları'nı toplayıp, Sina'ya doğru yola çıktı. Önlerinde aşılması gereken bir deniz, işte bu deniz vardı.

Mısır'da ise işler değişmişti. Firavun aldığı karardan dolayı hatasını anlamıştı. Boş yere o kadar köleyi serbest bıraktığını düşündü. Hemen askerlerini toparlayıp, Hz. Musa ve İsrailoğulları'nın peşine düştü.

Onları yakalayacak ve Mısır'a tekrar köle yapacaktı.

Hz. Musa ve kavminin ise bu durumdan haberi çok sonradan oldu. Vakit kaybetmemek için hızlı davranmaları gerekmekteydi. Boşa geçirilecek en küçük bir zaman parçası çok büyük bir felaketi beraberinde getirecekti.

İşte bütün bunlar olurken ve Hz. Musa ile kavmi zamanla yarışırken, karşılarına bu deniz çıktı.

Önlerinde deniz, arkalarında ise yaklaşmakta olan Firavun ve ordusu... Herkes umudunu yitirdiği anda Allah, Hz. Musa'ya, asasını denize vurmasını ve açılacak yoldan halkını karşıya geçirmesini emretti.

Hz. Musa verilen emri yerine getirip, asasını denize vurdu. Bir-

denbire, asanın denize değdiği yerde koca koca dalgalar belirdi. Dalgalar sahile doğru vurmuyordu. Sanki koca deniz, bir ekmek gibi ortadan ikiye ayrılıyor, dalgalar her defasında daha da büyüyerek denizi yarmaya başlıyordu.

Allah, Hz. Musa aracılığıyla mucizesini göstermişti...

Bütün umutlar yok olmaya başladığı bir anda Hz. Musa'nın Allah'a bağlılığı onu ve kavmini kurtarmıştı.

Hemen, hızla yollarına devam ettiler. İki taraflarında, deniz suyundan devasa bir geçit vardı. İsrailoğulları gördüklerine inanamıyorlardı. Her attıkları adım, kalplerine yüce Allah'ın kudretini, büyüklüğünü ve inayetini kazıyordu.

Onlar denizi geçtiğinde, Firavun ve ordusu da peşlerinden o geçide girmişlerdi ve hızla yol almaya başlamışlardı. Takiplerini sürdürmekte ısrarlıydılar.

Bu kez İsrailoğulları'nın içlerini tekrar vesvese kaplamıştı. Evet, onlar denizi geçmeyi başarmışlardı ama baktıklarında Firavun ve ordusu da aynı şekilde denizi geçiyorlardı.

Firavun ve ordusu, denizde açılan geçidin tam ortasına geldiklerinde, yüce Allah tekrar mucizesini gösterdi.

Deniz, ikiye ayrıldığı yerden kapanmaya başlamıştı. Dev dalgalar Firavun'u ve askerlerini adeta yutuyordu.

Bir süre sonra, deniz sakinleşmişti. Firavun ve ordusu sulara gömülerek helak olmuştu. İsrailoğulları için bir tehlike kalmamıştı.

Onlar Rab'lerine dua ettiler."

Hüseyin'in anlattığı bu olay şimdi gözlerimin önünde canlanıyordu...

Nasıl bir kudret, demiyordum. Allah her şeye sahipti ve her şeye kadirdi. O, ol dediğinde olmuyor muydu? İşte denize de ol demişti ve deniz Allah'a secde ederek, emri yerine getirmişti.

Kendini Allah'ın yerine koyan zalim Firavun ise, suyun karşısında âciz kalmıştı. Acaba âciz kaldığı anda, bu gücün sahibini düşünebilmiş miydi? O'na secde edebilmiş miydi?

Kollarımı iki tarafıma açtım. Yüzümü yukarı çevirdim. Gözlerimi kapadım...

"Yerin ve göğün, yürüdüğüm toprağın, yediğim ekmeğin, içtiğim suyun, bindiğim devenin sahibi Allahım. Senin varlığınla kul oldum. Yalnız sana köle olurum. Senin yarattığın bir varlığın kölesi olmaktan yalnız sana sığınırım.

Dinin İslam'ın esiriyim. Başkaca bir esarete düşmekten yalnız sana sığınırım. Canım senin... Ruhum senin... Bu canı İslam yoluna, senin yoluna feda etmem için bana yardım et!"

Yol beni bekliyordu. Denizi ardımda bırakarak, Medine'ye doğru devam ettim.

Sana geliyorum özlediğim. Ey aşk! Ey en sevdiğim! Bütün kuşların kanatlarını takıp bir an önce sana kavuşmak için sevinçle çırpınıyorum en özlediğim. Ben âlemin en görkemli özlemlerini, seni övmek için söyleyeceğim. Artık rüyalarımda göremiyorum seni ey en sevgili! Demek ki dünya gözüyle görmek yakın. Yakın ayrılığın ateşini! Resul'ün yolunda toz duman olmak için geliyorum.

Çöldeyim. Çöle vurulmuş bir zerreyim. Bu çölün bütün zerreleri, bu âlemin bütün renkleri sana hasret ey Nebi! Ben, bir âşığın dünyanın en şanslı sevgililerine bile nasip olmayan en coşkulu sözleriyle sana geliyorum. Senin mihrabının eşiğinde, sana hasretimden sonra gelen kavuşma için öyle dua edeceğim ki, bütün asırların âşıkları, abitleri, zahitleri, İsa'nın havarileri, Musa'nın yârenleri, müttakiler, arifler yüreklerinde tutuşan aşklarından soğuyacaklar.

Ben yeryüzünün en uzak yerinden geliyorum. Ben fahri kâinat

peygamberine geliyorum. Sırtımda tüm günahların kamburu, avucumda tüm mücrimlerin tövbe teriyle geliyorum. Ey şefaat serveri! Sana sığınmaya, sarılmaya, sarsıla sarsıla ağlamaya geliyorum. Buyurursan: "Üveys ne getirdin?" Getirdiklerim; günah yüklü sinem ve resulü Kibriya'ya feda olmaya bile değmeyecek bir yaşlı beden. Sina Çölü'nü dolduracak kadar nedamet, Nur Dağı'ndan akıp taşan ter ve hasretinle akan birkaç damla gözyaşı...

Ben çöllerin miracından geliyorum. Göklerin miracına şenlik veren Habibullah'a geliyorum. Ey en güzel güzellik! Ey en iyi iyilik! Güzelliğine, iyiliğine, merhametine geliyorum. Ben çölün en yabani, en hoyrat dikeniyim. Cennetin gülüne geliyorum. Yalnız mı yalnızım, garip mi garibim. En yalnıza, en garibe, en sevgiliye geliyorum. Ey hüzün peygamberi! O güneşi solduran, ayı ikiye ayıran cennet yüzünü temaşaya geliyorum. Aşkın beni abat etti. Aşkın beni azat etti. Ve ben senin aşkınla doldum, taşarcasına doldum. Abat oldum. Azat oldum. Avareyim. Biçareyim. Divaneyim. Ey üftadeliğin ülfet kokulu peygamberi! Yolumu tez eyle de geleyim, eteğine tutunayım.

Ey Resul! Bir ayağım ecel çukurunda, bir ayağım kumlarda kavruluyor. Elimdeki eğri asaya dayanarak, yetmiş beş yılını devirmiş yaşlı bir acuze olarak düştüm çöle. Allah'a âşık kulların kutsiyet, ihlas ve yakarışla dolu inzivalarında bile dillendiremediği dualarla geliyorum. Tapınmayı yaşamaya, deliliği akla, ahireti dünyalarına yeğlemiş gafillerden uzak durarak, durmadan, soluklanmadan, dua dua dudağıma su dokundurmadan geliyorum. Ağlarken bir mum gibi erimiş ömrümü, uğruna sermeye geliyorum.

Beklemek, seni kaybetmektir. Sana geliyorum ey Nebi! Gurbet senden uzak kalma acısı, ıstırap sensiz kalma sancısı, hüzün sensiz yaşama yarasıdır bana. Beni bana koyma ey Resul! Aşk senin yara-

dılışın. Cennet senin kokun. Ayet senin muhabbetin. Kitap senin etin, kemiğin. Din, seninle Allah'a yürünülen güzel yol. İman senin adın. İrfan soluk tadın. İhsan senin tebessümün. Huşu seninle tanışmak. Zikir senin o mübarek alnından akan ter. Seni rüyamda göremediğim gecelerin sabahında, hasta yatağında yatalak yatan anneme bakardım. Annemin gözlerinde seni görüyordum ey Habibullah!

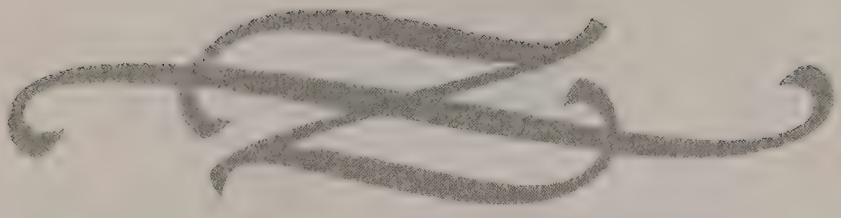
Her dertlinin boğazında seni inledim. Her yetimin saç tellerinde elini kokladım. Rüzgârın esmesinde, yağmurun yağmasında, kum fırtınasında hep seninle dertleştim. Yalnızların yalnızlığında senin için ağladım. Bütün âşık kalplerde senin için çarptım. Seni özleyen bütün dertlilerin hayıflanmış ahları, benim göğsümden çıktı. Bütün takatsizlikler, dinmez hüzünler, bilinmez sırlar, sökülmez geceler, derin özlemler, susuz hararetler, bitimsiz arayışlar hep sendin ey Peygamber!

Tek derdim olsun istedim: Peygamber'i özlemek!

Aşk Kokan Şehir: Medine

Duayla başladım ben bu aşka... Ve hep hamt ettim... Senden bir âmin gelsin diye... Ben seni Allah için sevdim ey peygamberim! Sadece hayatları kendi gözleri önünde önceden ölmüş olanlar, ilahi aşk uğruna ölebilirler! Senin yolunda ölmeye geldim ey Habibullah!

Medine'de mescide koşarak vardım, bacaklarımı, ayaklarımı hissetmiyordum:

"Geldim. İşte geldim makamına ey Nebi. Aşkın en koyu hasret makamıyla geldim. Kalbimin aynasını kirden, pastan arıtmaya geldim. Hani neredesin? Yeşerip halkı niye böyle avare avare dolaşıyor, anlamış değilim. Durdurup hepsini, hepsine tek tek, 'Neden buruk bakışlarınız, neden donuk dudaklarınız? Habibullah'ın yaşadığı şehre bayram sevinci yakışmaz mı? Üzerinize ölü toprağı serilmiş gibisiniz. Ben peygamberimizle bir anlık, bir lahza olabilmek için, o kokuyu ta ciğerime çekmek için nice seneleri devirdim, çölleri aştım da geldim. Siz ise alelade duruyorsunuz Nebi şehrinde!' demek istiyorum.

Sana geldim ey Resul! Şeyleri unuttum, her şeyi sildim, gönlüm hiçliğe erdi de geldim. Seninle kendimin arasına düştüm. O berzaha girdim. Sular duruldu içimde. Sessizlik de sükûna erdi. Varlığı yatıştırarak, baş ile bitişi yakarak geldim. Artık şimdi seninleyim. Kimim kimsem yok. Kendimi bilmiyorum. Sen varsın ya! Bütün isimler, suretler senin suretin karşısında buharlaşır ya. Buharlaştım...

Burası Medine. Kutsal belde. Habibullah'ın vatanı. Müminlerin münevverlik toprağı. Her şey aradan çekilsin. Burada Hz. Muhammed var. Burada günah yok ki tövbenin anlamı olsun. Soru yok ki cevabını arayayım. Sorusuz, cevapsız bir yerdeyim. Yol bitti. Allah'ın sevgilisine geldim. Acılar dindi. Hatıralar silindi.

Tam mescide yaklaştığımda heyecandan tökezleyecek gibi oldum. Soluk soluğaydım. Asama dayanarak nefeslendim. Mescidin önünde çocuklar oyun oynuyordu. Oyunlarını bırakıp bana garip garip bakmaya başladılar; halim onlara tuhaf gelmişti. Onlara yaklaştım:

"Peygamberimiz mescitte, evinde midir?" diye sordum. İçlerinden biri kafasını sağa sola salladı.

"Beni duymadınız galiba, peygamberimiz nerededir?"

"O yok burada."

Başka bir çocuk söze karıştı:

"Dedem Medine'de değil."

"O yok," dediler, ne kadar kolay söylediler. Ben mescidin kapısına yaslanıp hüngür hüngür ağlamaya başladım. Bir yandan da içimdeki hicranı dillendiriyordum:

"Bir sevinç, böylesine uçuşan bir hüzne mi dönüşür Rabbim? Ey sevgili! Ey Allah'ın sevgilisi! Ey sevgilim! Ey Resul! Aşkınla kaç yıl sabır içtim, kaç geceyi gündüze giydirdim, kaç geceyi gündüze serdim ah bir bilsen. Aşkınla çölleri aştım da geldim. Dağları tepeledim de koştum. Denizleri yuttum da geldim. Kâh rüzgârın önünde yaprak, kâh dalgaların köpüğünde bir katre olarak geldim. Yoluna kurban olduğum Muhammedim, neredesin?"

Kapıdan genç bir hanım çıktı. Önce bana baktı. Sonra çocuklara doğru dönerek, "Bu yabancı neden ağlar? Yoksa onu üzecek bir şey mi yaptınız?" deyince çocuklar, "Hayır Fatıma annemiz, biz bir şey yapmadık. Dedemizi sordu. Biz de o yok burada deyince başladı ağlamaya," dediler.

Ben üzüntümden olduğum yere diz çökmüş ağlamaya ve söylenmeye devam ediyordum:

"Ömrüne bin canımı serdiğim Resul, şimdi yok musun mesci-

dinde? Bana buselik tatlı bir tebessüm bile bırakmadan mı gittin? Sevgine muhtacım. Dayasaydım elimi dizine, diz çöküp o nur cemalini bir anlık da olsa seyreyleseydim."

"Ey Allah misafiri derdin nedir? Babamı ne için soruyorsun? Gördüğüm kadarıyla buralı değilsin ve ilk defa gelmiş gibisin?"

"Evet. Haklısın. Medine'ye ilk kez geliyorum. Peygamberimi ziyarete geldim."

"Çok yorgun gözüküyorsun. Şuraya otur, içeriden su getireyim sana."

"Su istemiyorum... Peygamberimi görmek istiyorum."

"Babam Tebuk'a sefere çıktı, birkaç gün gelmez."

"..."

Peygamberimi görmek nasip değilmiş, ona sarılmak, o cennet kokusunu sineme çekmek kısmet değilmiş. Özlem biriktirmek ve biriktirdiğim özlem içerisinde erimek alın yazımmış. Neylersin. Her şey nasip kısmet işi. Peygamber'e getirdiğim hediyeyi ona doğru uzattım:

"Sen Fatıma olmalısın, şu oyun oynayanlar da Hasan ile Hüseyin olmalı?"

"İyi güzel de, daha önce Medine'ye hiç gelmediğin halde bizi nereden tanıyorsun?"

"Baban sizi çok anlatırdı, kimi zaman rüyalarımda onu kucağında torunlarıyla görürdüm. Bu hediyeyi baban geldiğinde vermeni istirham ederim evladım."

"Peki, kim geldi diyeyim?"

"Yemenli kardeşin, dersin."

"Birkaç gün sonra gelir, bekleyemez misiniz?"

"Annem hasta ve yalnız, komşumuza emanet ettim. Annemden aldığım izin ancak bu kadar, geri dönmeliyim. Kâinatın efendisine

selamımı söyleyiniz. Cennet sabahlarını andıran mübarek yüzlerini doya doya görmek isterdim. Lütfen, içimin aşk-ı Muhammedi'yle yandığını, gönlümün bitmez niyazını bildiriniz."

Anladım, bazı sevgiler gerçekten de bir nasip meselesiymiş.

Aşksın sensin ya Habibullah; kâinatın mayası olan aşk. Rahmetsin sen. *"Sen olmasaydın, âlemleri yaratmazdım..."* dedirtenin hürmetine yaratılansın...

Medine'den Yemen'e doğru dönüşümden birkaç gün sonra Hz. Peygamber Tebuk Seferi'nden döner ve mescit kapısından içeri girerken duyduğu kokuya hayret ederek durumu öğrenmek için kızı Fatıma'ya sorar:

"Kızım benim yokluğumda mescidimize kim geldi acaba? Kapıda öyle bir koku var ki bu kokunun aynısını Miraç'ta hissetmiştim."

"Yemen'den bir çoban vardı misafirin olarak. Bekle gelir dedim, beklemedi."

"Ah! Üzüldüm... Bekleyemezdi, çünkü hasta yatalak vaziyetteki annesine rağmen buraya kadar gelmesi bile büyük aşk."

"O da öyle söyledi. Annesi yalnızmış ve izni ancak bu kadarmış. Babacığım annesinin durumunu nereden biliyorsunuz?"

"Yemen'den gelen rahmani kokulu kardeşimle senelerdir görüşüyoruz."

"Nasıl?"

"Rabb'imin inayetiyle."

"Babacığım, size şu hediyeyi getirdi. Buyurunuz."

"Erak ağacından bir misvak. Allah razı olsun. Bu ne güzel bir hediyedir. Peki, sen ne ikram ettin kardeşime?"

"Bir bardak su. Toprak bardağını talep etti ben de verdim."

"Çok iyi yapmışsın kızım, çok iyi yapmışsın."

"Başka ne yaptı Üveysim?"

"Yokluğuna dayanamamış ki hıçkırıklarını odamdan duydum ve dışarı çıktım. Hasan ile Hüseyin'i öpüp kokladı. Selamlarını sunarak mahzunca ayrıldı."

"Uzun uzun ona baktın mı?"

"Evet, ey Allah'ın resulü. Sağ gözümün ucuyla baktım."

"Öyleyse o gözünü ben de ziyaret edeyim. Görüşün ve gördüğün mübarek olsun."

Bir müddet sonra Mescid-i Nebevi'ye geçen Resulullah, sahabesine seslenir:

"Müjdeler olsun, Üveys'i gören gözü ziyaret ettim, gelin siz de benim gözümü ziyaret edin.

Bana Yemen tarafından rahmani kokular geliyor. Şüphesiz bana âşık olanların en hayırlısı Üveys'tir."

Yaratılan Her Şeyde Aşk Vardır

Eğer içinde Allah aşkı yoksa bir ömür bir gece kadar bereketsiz, eğer içinde Allah aşkı varsa, bir gece bir ömür kadar bereketlidir; Kadir Gecesi'nin bin aydan hayırlı olmasının anlamı da budur.

Yemen'den başlayan mukaddes yolculuğumda, başladığım noktaya tekrar geri dönmek için uzun zamandır yollardaydım. Bu yollardan yakın zamanda geçmiştim. Her gördüğümü hatırlıyordum. Hepsi aklımın içinde bir anıydı ve her attığım adım anılarımın canlanmasına sebep oluyordu.

Bazen yolculukla ilgili anılarım öyle canlanıyordu ki, ete kemiğe bile büründükleri oluyordu. Birkaç gün önceydi...

Gece yol aldığım bir sırada, bana hiç de yabancı olmayan bir sesle irkildim:

"Hey! Yemenli!"

Bu sesin sahibini tanıyordum. Beni bir gün boyunca alıkoyan, esaret hissini yaşamamı sağlayan ve bunun yanında anlam veremediğim bir şekilde bana misafirperverlik gösteren sesin sahibiydi. Bu dağların eşkıyası Hazer'di.

Dağdaki geçitten yanındaki dört atlıyla beraber yaklaşıyordu. Devemi durdurup, yanıma kadar gelmelerini bekledim. Onlar bana doğru yaklaşırken benim aklımdaki tek düşünce, beni yeniden misafir (!) edip etmeyecekleriydi. İşin aslı vaktim giderek azalıyordu. Burada kaybedecek zamanım yoktu ama Allah'ın bana layık gördüğü kadere imanımdan ötürü, bu karşılaşmanın, bana çıkaracağı hayrı düşünmeden edemedim. Evet, şer görünen her şeyde mutlaka bizim için bir hayır gizliydi.

"Bakıyorum da artık geri dönüş yolundasın ihtiyar Yemen-

li dostum!" diyerek yanıma yaklaştı Hazer. Atından inerek, hızlı adımlarla gelip, sarıldı. "Sanki senden dün ayrılmışım gibi."

"Evet..." diye karşılık verdim. "Daha dün gibi Hazer."

Sarıldıktan sonra bir adım geri çekilip yüzüme baktı.

"Yüzün neden asık? Yoksa beni gördüğünden memnun değil misin?"

"O nasıl söz Hazer? Elbette seni gördüğüme sevindim. Fakat biliyorsun, önümde uzun bir yol var ve ben de o yolun tam ortasındayım..."

"Ben de Yemenli dostum Üveys'i misafir etme niyetindeydim oysa..." dedi.

"Ben de Hazer dostumun misafiri olmaktan büyük memnuniyet duyarım ama beni bekleyen annemi daha fazla bekletemem."

"Seni iyi anlıyorum Üveys. Buradan ayrılırken ettiğin sözlerin tamamı aklımda... Madem kalmak istemiyorsun, o zaman bu eşkıya dostunla bari bir yudum su iç ki, hem sen biraz soluklan, hem de ben senin o güzel sohbetine ortak olayım... Merak etme seni daha fazla alıkoymam!"

"Madem kısa bir süre, dediğin gibi olsun bakalım," diyerek devemi çökerttim. Susamıştım. Hazer'in yanındaki atlılardan birinin uzattığı içi su dolu deri tuluktan kana kana su içtikten sonra, tuluğu Hazer'e uzattım. Bir yudum da o içtikten sonra, "Anlat bakalım Üveys. Menziline ulaşabildin mi? Peygamberini görebildin mi?" dedi.

Başımı önüme eğerek, iki yana salladım.

"Menzilime ulaştım ama onu göremedim."

"Neden?"

"Evinde değildi... Tebuk'ta seferdeymiş."

"Bekleseydin sen de!"

"Ben, annemden ancak o kadar izin aldım Hazer. Medine'de bulamazsam, vakit kaybetmeden geriye döneceğime dair anneme söz verdim."

"İki sevgilinin arasında kalmak bu demek ki Üveys. Fakat keşke biraz daha bekleseydin. Kolay değil. Sen onun için çok uzun bir yolu göze aldın. Kaç ay döndü bunun için..." diyerek, elini omzuma koydu. "Anlat bakalım... Bu uzun yolculukta neler olup bitti?"

Anlatılacak şeyler çoktu, vakit azdı. Bu yüzden kısa kısa yolda olup bitenleri anlattım. Hazer, içimdeki huzursuzluğu fark etmişti.

"Tamam, tamam... Senin gözün yolda Yemenli," diyerek ayağa kalktı. "Benden bir isteğin varsa çekinme."

"Yok Hazer. Sağ ol..." diyerek deveme bindim.

"Yolun açık olsun o zaman ihtiyar dostum!" diyerek beni yolcu eden Hazer'e, geriye dönüp bakarak, sağ ol der gibi başımı salladım.

Hızla yol alıyordum. Güneş birazdan sol tarafımdaki dağların üzerinden doğacaktı. Vakit nasıl geçiyordu, kestirmek güçtü.

Şimdi de tanıdığım bir yerdeydim. Burada mola vermem gerekiyordu. Yine eski bir dostumla karşılaşmıştım.

İhtiyar erak ağacı, yeşil kalan tek dalının dışındaki kurumuş dallarıyla karşımda duruyordu.

"Senden aldığım hediyeyi sahibine ellerimle ulaştıramadım ihtiyar dostum," diyerek yaşlı gövdesini okşadım. "Ama bu eline geçmeyecek anlamına gelmiyor. Hediyeyi emanetine alan mübarek eller, ona mutlaka ulaştıracaktır."

Devemi bağlayıp, yaşlı dostumun serin gölgesine uzandım. Ne de güzel kokuyordu.

Bir rüyaydı...

Peygamberim, atının üzerinde bir tepenin başındaydı. Güzel ve

gülen yüzü, tepenin aşağısında toplanan kalabalığa bakmaktaydı. Atıyla tepeden aşağıya indi. Atından inerek, mahşeri kalabalığın önüne geçti.

Bütün kalabalık ayakta onu izliyorduk.

Bize sırtını dönerek, bir süre bekledikten sonra, "Allahüekber!" dedi.

Mahşeri kalabalığa imamlık yapıyordu. Peygamberimin arkasında saf tutmuştum ve onun imametiyle namaz kılıyordum... Bu ne büyük bir mutluluktu...

Ne kadar süre uykuda kaldığımı bilmiyordum. Güneş denizin üzerinde bir yerlerdeydi. Ter içinde uyandım ve hayatımdaki en önemli mucizeye tanık olduğumu fark ettim. Gözlerim bir müminin hayatında ender rastlayacağı bir mucizeye beni tanık ediyordu.

Erak ağacı yemyeşildi. Kuruyan bütün dallarından yemyeşil, taptaze ve ortaya ıtırlı hoş kokusunu yayan çiçekler, yapraklar ve taze sürgünler fışkırıyordu. Ağacın her bir dalını gözümden yaşlar gelerek seyrediyor, okşuyor ve kokluyordum. Yapraklarını yüzüme sürerken bu mucizeyi bana yaşatan Allah'a şükrediyordum.

Evet... Hediye sahibine ulaşmıştı. O küçük dal parçası efendim, peygamberim Hz. Muhammed'in mübarek dudaklarına değmişti. Erak ağacının kuruyan dallarının yeşermesi bana bunu haber veriyordu.

Âlemlere rahmet olarak gönderilen, Allah'ın rahmetini, Allah'tan aldığı emaneti tüm canlılara dağıtıyordu.

Hıçkırarak ağlıyordum. Hıçkırıklarıma engel olamıyordum. Peygamberimin şefaati beni burada bulmuştu.

"Hediyeni aldım Karenli Üveys!" diyordu sanki.

Benim dudaklarımdan ise dünyanın en güzel sözleri dökülmeye devam etmekteydi...

"La ilahe illallah, Muhammeden resulullah!"

Medine'den Karen'e dönüyordum. Geceydi. Çöl, her zamankinden daha sessizdi. Gökteki yıldızlara bakarak uykuya daldım. Rüyamda Resulullah'ı gördüm. Ömrümde hiçbir gece yoktur ki, rüyamda o resulün nur yüzünü görmüş olmayayım. Rüyamda seslendim:

"Ey âşık olduğum! Bana kısacık bir şey öğret!"

"Namaza kalktığında dünyaya veda edecekmişsin gibi namaz kıl! Sonunda özür dileyeceğin şeyler konuşma. Halkın elinde olan şeylerden ümidini kes."

"Ey Nebi! İnsanı cennete en çok yaklaştıran şey nedir?"

"Takva ve güzel ahlak. Uzlete sığın. Dünyadan boşan ki cennetle nikâhın kıyılsın."

"Peki, cehennemi içimize akıtan şeyler nelerdir?"

"Ağız ve utanç yeri. Dilinden ve şehvetinden sakın!"

"Karanlıkta yalnız ve tek başına yaşamanın tatlı tarafı nedir?"

"Gecenin karanlığından, çölün yalnızlığından zarar gelmez. Esas beş karanlığa dikkat et."

"Nedir o beş karanlık Habibullah?"

"Dünyayı aşırı sevmek karanlıktır, o karanlıktan takvayla kurtulursun. Günah işlemek zulmet karanlığıdır, tövbe etmek o karanlığı dağıtan nurdur. Kabir karanlıktır, la ilahe illallah zikri o karanlığın çırasıdır. Ahiret karanlıktır, yaptığın iyilikler o karanlık yoldaki ışığındır. Sırat köprüsü karanlıktır, sadaka-i cariye o köprüye aydınlık verendir."

"Pekâlâ; sen hiç hiddetlenmez, öfke duymaz mısın ey Nebi?"

"Ölüme iman edene öfke haramdır."

"Ey peygamberim, hayret edip, acıdığın insan var mıdır?"

"Dili ile âlim, kalbi ile cahil olan insana hem hayret eder hem de

acırım. Ağzını suyla temizler de yüreğini maneviyatla arındırmaz. Vay onun haline!"

Bir yandan peygamberimi görememenin hüznü, diğer yandan hasta annemin merakıyla Medine'den Karene nasıl geldiğimin farkında değilim. Peygamberimizin selamını ve emanetini aldığını bildirmesi, eşkıya Hazer'in Müslümanlığı seçmesi içimdeki burukluğu mutluluğa çeviren teselli oldu. Hicretin dokuzuncu senesiydi. Ramazan ayı gelmişti. Oruç manevi gücüm olmuştu. Karen'e gelir gelmez annemin eline sarıldım, öptüm. Kokladım. Onun yanağını öperken bir şeyin farkına vardım. Annem Medine kokuyordu. Medine peygamberim kokuyordu. Annem meraktaydı. Ona bütün olup bitenleri anlatmaya başladım. Peygamberimizi göremediğimi, onun kapısının eşiğini öpüp döndüğümü ağlayarak anlattım. Kınalı elleriyle saçlarımı okşayarak, "Üzülme evladım. Allah var sıkıntı yok. Üveysim sen hiç kimseye nasip olmayacak bir nimete sahipsin. Yüz gözüyle göremediğin peygamberimizi gönül gözüyle her zaman görüyorsun. Bu her kula nasip olmaz. Kısmetinde ona tekrar kavuşmak varsa kimse mâni olamaz. Rabbim içindeki aşkı hiç söndürmesin," dedi.

Hicretin on ikinci senesi bir perşembe akşamıdır. Evimizin damına çıktım. Ezan okumaya başladım.

"Eşhedü enne Muhammeden abduhü ve resulühü," derken, annemin sesini duydum, hemen onun yanına gittim. Yatağında doğrulmuş, sağ elinin şahadetparmağını havaya kaldırmış ezanı tekrar ediyordu. Yüzünde daha önce görmediğim bir renk oluşmuştu. Bilmiyorum ama annem sessiz ağıtlarıyla dünyayı yakan kişiydi. Akşam ağıtları arasında yaşadığı bir özlemdim onun için. Çöl geceleri serin olurdu. Gecenin serinliği iyiden iyiye bastırmış-

tı. Annem, küçük ellerini hırkasının içine soktu, başını işlemeli beyaz yastığa yasladı ve gözlerini yumdu. Bir süre gözlerini kapatıyor, bir süre sonra ocakta yanan dikenlerin en ufak hışırtısında aniden açıyordu. Havanın soğumaya yüz tuttuğunu görünce, iki elini belime dolayarak dört yanımdan kuşattı. Elini elime alıp öptüm. Kalbi, göğsünde değil de parmaklarında atıyordu sanki. Kısık sesle, "Oğlum..." dedi. Sustu. İçinde tarifsiz sızılar biriktirmişti besbelli. İçindeki acıların bütün ağırlığını üzerinden atmak isteyen derin bir nefes aldı. İç çekişleri, odanın hasır tavanından süzülerek gökyüzüne çıkıyordu. Mırıldanarak, "Ey benim hayırlı oğlum. Yavaş yavaş gitme vakti geliyor. Ben toprağın altında, sen toprağın üstünde, zaman nasıl geçer bilemem," dedi.

"Allah yâr ve yardımcımızdır annem."

"İman ettik. Rabb'imize sığındık. Ben senden hoşnudum. Duam odur ki, Allahım da senden hoşnut olsun Veysel'im..."

Sesi dinç ve gençleşmişti. Şaşırdım. Ne diyeceğimi bilemedim. Sanki yıllardır kapalı olan gözleri açılmış gökyüzüne doğru bakıyordu. Arada evin tavanı yoktu sanki.

"Bak Üveys, bak oğlum, masmavi gökyüzünde bembeyaz kuşlar ne güzel de uçuyor. Her birinin kanadında Muhammed ismini görüyorum. O kuşlar beni çağırıyor oğlum, seni görüyorum Üveys, saçların tıpkı o kuşlar gibi beyazlamış oğlum. Nur beyazına boyanmış her bir teni. Her bir teninden cennetin ışığı akıyor. Görüyorum oğlum. Allah'a şükürler olsun. Huzur içinde gidiyorum. Sen de hayırlı bir evladın mutluluğu içinde Medine'ye tekrar yola çık oğlum..." dedi ve başı omzuma düştü.

Annem. Can annem. Nur annem. Sen de mi beni yalnız bırakıp gittin diyerek ağlamaya başladım. Komşular ağladığımı duyunca evimize doldular. Annemin eli avucumda başı omzumda ağlıyordum.

Artık köyümde kimim kimsem kalmamıştı. Annemi komşumuz Hatice yıkadı ve kefenledi. Evimizin önüne defnettik. Cenaze namazını kıldırdım. Köylülerimle helalleştim. Evimizi ve köyde neyim varsa fakirlere verdim. Artık yeniden aşk yolculuğuna çıkma vaktim gelmişti. Çöl. Deniz. Dağ. Tepe. Dere. Hepsini yutarak, hepsini aşarak Medine'ye doğru yaklaşıyordum.

Medet Ey Sevgili!
Yetiş En Sevgili!

Sizin Hz. Peygamber'in ümmeti olmanızı söylemeniz hiçbir şeyi halletmez; onun, "Bu benim ümmetimdendir," demesi her şeyi halleder. Sen, "Ümmetim, ümmetim..." de yeter ki, ben kıyamete kadar inleyeyim.

Ömrüm, özüm ve sözüm üç aşk üzerine örüldü: Allah aşkı, Peygamber aşkı ve annem. Bana kendini üç kelimeyle anlat deseler; yetimlik, yalnızlık ve yolculuk derim... Babasız kalmanın acısını imanla doldurdum, yalnızlığımda Allah'a sığındım. Yolculuğumu Habibullah'ın aşkına adadım.

Benim bunca dünya nimeti arasında kendim için seçtiğim ve sevdiğim tek şey yalnızlıktır. Yalnızlık kalabalığının içten içe yanıp eriyen mumuyum. Bir atlının değil, çöl yalnızlığının tozuyum. Bir şefkat kolunun sıcaklığını istiyorum. Habibullah'ın aşkının kıblesi Kâbe, imanı Hira'da oluşmuş; ruhu ve duyguları Musa ise, İbrahim ve Muhammed dolu bir aşk yolcusuyum.

Nasıl anlatsam sana olan aşkımı ey Nebi? Seni o kadar seviyorum ki kendimi sana kurban ediyorum; sana kurban olmayı kendime hüner sayıyorum. İmanımı sana kurban ediyorum; ömrümü sana kurban ediyorum. Geçmişimi, şimdimi ve geleceğimi kurban ediyorum sana. Seni o kadar seviyorum ki her şeyimi, hatta seni bile sana kurban ediyorum Muhammedim.

Hüznün haykırışında gönül, özlemin doruklarındadır Muhammed sevdasından... Ey gönül iklimimde beşinci mevsimim; gözyaşımın damlalarında seni görürüm. Her damlada filizlenir sana olan sevgimin meyveleri. Kar yağıyor çöllerime, özlem üşüyor gözlerimde. Düşüncemin derinliklerinde açan mavi bir gül ısıtıyor yüreğimin semasını. Güle düşen o nur aydınlatıyor dünyamı. Ateşsiz ve dumansız yangınlara salıyor.

Ey öksüzlüğün emzirdiği can! Bu ne onulmaz hicran...

Elimden tutmanı beklediğim o günün kaygısı dağ gibi oturur yüreğime. Buhranlara dalan benliğimin gecesinde, tesellimin kucağında seninle ısınırım.

Ben sana muhtacım. Ben seninle konuşmak için hiçbir kelimeyi "suskunluk"tan daha layık bulmadım! Hayatın melal tozunu yorgun yüzümden siliyorsun, acılı dudaklarıma ümit gülümseyişi yerleştiriyorsun. Beni teskin edip yatıştırıyorsun. Bana güç veriyorsun, can veriyorsun. Beni ümitlendiriyorsun. Beni bana hatırlatıyorsun, doyuruyorsun, suya kandırıyorsun. Beni mağrur kılıyorsun, bencil kılıyorsun. Acıları ruhumdan yıkıyorsun. Kalbimdeki cerahatlere merhem sürüyorsun. Ruhumdaki dertleri iyileştiriyorsun. Canımdaki acıları yok ediyor, beni iyileştiriyorsun, sağlığa kavuşturuyorsun, hoşnut kılıyorsun. Sen benim iksirimsin, sen hayatımın anlamısın, sen her yolculuğumun son durağısın, sen her susuzluğumun kaynağısın, sen benim benlerimin en iyisisin, sen bedenimin ruhusun, sen her nefes verişimsin, her seslenişimde seslendiğim efendimsin...

Ey, iki cihan serveri, dayandığım erişilmez dağlardan daha yüce, başı arşa değen yüce... Öksüzlüğümü seninle beslemek isterim. Yetimliğimi seninle sulamak... Muamma duygularımın dehlizlerini seninle aydınlatmak, esaretimin kelepçelerini seninle kırmak ve yine yeniden sana esir olmak...

Ey geceye doğan güneş, ey karanlıkları perdeleyip kapatan; hicranlı gecelerimde sana ağlar, hüzünlerimi seninle sararım. Umudumun maviliğinde yalnızlığımı varoluşunla arkadaş ederken, teslimiyetin sessizliğinde, mavi aşkın büyüsüne kapılır; ruhumu seninle dinginliğe kavuşturmak için rahmetinle ıslanmak isterim.

Yokuşları tırmanmanın zorluğundayken, inişlerin keyfine vuslatla ermek, bilinmezlere olan yolculuğumda azık niyetine mucizenin emirlerine uymak, hayatın yollarını izinden takip etmek ne güzel...

Ey cihanın cümle zerrelerinin varoluş sebebi, Cebel-i Nur dile gelse, anlatsa seni sessiz ve kimsesizce... Fırtınalardan kurtulmak için vakti gelmeden nasibimi senden aramak, sevincimde, kederimde, hüznümde adınla dalgalanıp coşmak, müjdelerin hasını senden almak isterim.

Ey, şafağımın müjdesi; vuslat garibi gönlümün nasibi seni sevmektir... Ateşi yutmuş gibi yanıyor yürek yangınım. Elem, keder ve hasret acıtıyor ruhumu... Çaresiz derde düşen çekermiş; zor olsa da anladım...

Şimdi bitimsiz bir özlemle, keşke, diyorum... Zamanın gerisine dönmek mümkün olsaydı da dudaklarındaki tebessümü görebilseydim keşke...

Gözlerimdeki sağanak yağmur, özlemin sinesine damla damla dökülen bir derya gibi seni haykırıyor.

Ah! Hangi dağ başı özler ki bulutunu, benim seni özlediğim kadar? Hangi dağ çiçeği benim kadar mahzundur yağmuru beklerken?

Gözyaşımla çağırıyorum seni ey müminlerin dostu. Senin kapına geldim ey talibim, ey tabibim. Feryat edenlerin feryadı gibi kapında feryat ederim. Kaybedenlerin ağlaması gibi ağlarım. Neredesin? Çağırıyorum seni ey müminlerin dostu. Ümitsizlerin ümidi. Güçsüzlerin dayanağı. Görüyorsun ki bu kalp senden ayrılmanın acısını duyuyor. Bu dil seni anıyor. Bu kalp seni arıyor ve ağlıyor. Farz edeyim ki senin ateşine dayandım. Her acıya göğüs gerdim. Ama senin rahmetinden bir an bile uzak kalmaya dayanamam biliyorsun...

Selam sana; ey düşkün insanlığa sabrın kanatlarına tutunmayı öğreten göklerin öğrencisi.

Selam sana; ey içimi acıtan her ne varsa yokluğa savuran şefkat meleği!

Selam sana; tahammül edilmesi zor olan her türlü cahilliğe büyük bir sabır ve dirençle göğüs geren adanış anıtı!

Selam sana; ey kendinden vazgeçercesine insanlığa adanan sevgili!

Gurbetin öyle bunaltıcı ki efendim, eritmek istiyorum gözyaşlarımla tüm mesafeleri.

Bir rahmet yağmuru olup yağmanı diliyorum kuraklıklarıma.

Ve yorgun sular gibi dökülmek Liva-i Hamt altına.

Salat ve selam sana ey aşk mürebbisi.

Gönül dolusu selam ve özlem sana...

O Yoksa, Cümle Âlem Toprak Olsun!

Hz. Muhammed'in makamı "kâmil dostluk" makamıdır. Bütün dostluklar perdelidir. Hz. Muhammed'in dostluğu perdesiz bir dostluktur. Bu günahkâr gidişin son demi bilmem ki ne olacak? Gelecek bir gün ecel kâse-i ömrüm dolacak. Ancak beni kurtaracak bir ulu peygamberim var. Neredesin ey dost!

Halife Hz. Ömer, başta Hz. Ali olmak üzere bazı sahabelerle birlikte Medine'de yeni açılacak kuyuların yerini tespit için şehrin hurmalığında çalışma yapıyorlardı. Yanlarına genç bir delikanlı telaşlı bir şekilde geldi. Hz. Ömer nefes nefese kalmış delikanlıyı, omuzlarından kavradı. Meraklı bir ifadeyle, "Hayırdır, ne bu telaş?" diye sordu. Genç adam hâlâ hızlı hızlı nefes alıyordu. Bir süre daha devam eden bu durumun ardından, Hz. Ömer bu kez sesini biraz daha yükseltti. Bir türlü sakinleşmek bilmeyen genci sarsarak az önce sorduğu soruyu tekrarladı.

"Sana soruyorum! Nedir bu telaşın?"

"Efendim mescitte hiç de alışık olmadığımız bir durumla karşılaştık..."

"Anlat neymiş bu durum, bir büyük kavga mı çıktı yoksa?"

"Hayır efendim," dedi genç adam. Nefesi düzelmişti. Alnında biriken terini, avucunun içine silerek, devam etti. "Daha önce yüzünü hiç görmediğimiz, ismini duymadığımız garip bir adam peygamberimizin hutbe okuduğu kütüğe sarılmış hıçkırıklarla ağlıyor."

Hz. Ömer, konuyu öğrendiğinde genç adamın bu kadar telaşının boşuna olduğunu anlatırcasına, "Ne var bunda telaşlanacak? Bırakın ağlasın... Bir süre sonra sakinleşir, çeker gider," diyerek yanındakilere döndü. Hz. Ömer'in kendine sırtını döndüğünü gören genç, devam etti.

"Biz de öyle düşündük ama ağlaması azalacağı yerde gittikçe arttı."

"Nasıl yani?" diyen Hz. Ömer'in sesinde umursamazlık hâkimdi sanki.

"Önce sessizce ağlıyordu," dedi genç adam. "Birden, kütüğü kucakladı. Sonra koklamaya başladı. Daha sonra sarsıla sarsıla ağlaması sesi bütün şehri kaplayacak şekilde arttı. Birkaç arkadaş onu tutup kütükten ayırmak istedik ama ne mümkün. Kütük ona yapışmış, o kütüğe girmişçesine ayıramadık. Oysa yaşlı ve zayıf cüsseliydi."

Genç adam, anlattıklarıyla Hz. Ömer'in ilgisini çekmeyi başarmıştı.

"Şunu başından güzelce, heyecanlanmadan anlat bakalım," diyerek, yere oturdu. Yanını işaret ederek, genç adamın da oturmasını istedi.

"Nasıl birisi bu adam? Kimmiş, neyin nesiymiş?"

"Orta boylu, zayıf fakat geniş omuzlu, siyah uzun saçları kulak arkalarına doğru yele halinde... Geniş alnına karışık bukleli bağları düşük, sol gözünü bir bukle saç daima örtmede... Çenesini mercimek büyüklüğünde siyah benler kapatmış, karışık, içinde hafif ak bulunan, rüzgâra baş eğen bir sakal süslemekte. Sırtını bile istila etmiş kıllı bir vücut... Yalınayak, baş açık, dünyaya bakmayan, başka âlemleri seyrettiği belli ateş üfleyen gözler... Elleri iri parmaklı, sağ elinin üzerinde beyaz renkte bazı harf remizleri, kimi yeri yırtık fakat temiz bir maşlaha sarılı, elinde kalın eğri büğrü bir asası olan meczup bir adam. Tahminimizce çok uzaklardan gelmişçesine bitkin ve yorgun..."

"Peki, hiçbiriniz onunla konuşmadınız mı, kimmiş, derdi neymiş?"

"Denedik ya halife, ama nafile. Sürekli olarak aynı sözü tekrarlıyor."

"Nedir?"

"Onca yoldan geldim elini öpeyim diye. Çölleri aştım, dağları yuttum da geldim kokunu süreyim diye. Ey rüyalarımın en güzel tek konuğu, sana kavuşamadan sen mi kavuştun yüce sevgiliye? Söyle ben şimdi sensiz neylerim? Anam da yok, sen de yoksun şimdi, diyerek ağlıyor, kendini yerden yere atıyor."

Hz. Ömer, Hz. Ali'ye doğru baktı. Henüz söze başlamadan Hz. Ali, "Benim aklıma gelen senin de aklına geldi mi ey Ömer, ne dersin? O mudur acaba?" dedi.

"Bilmiyorum Ali... Ama ne var ki, gidip öğreneceğiz," diyerek diğerlerine döndü. "Sizler burada çalışmaya devam edin, ben Ali'yle gidip şu durumu iyice bir tetkik edeyim..."

Hızlı adımlarla yürüyen iki dost az sonra Mescid-i Nebi'ye varmışlardı. Meraklı kalabalığı yararak mescidin dış avlusunda kıble yönündeki kütüğe yaklaştılar. Ben, kütüğe sarılmış sürekli hıçkırarak ağlıyordum.

Hz. Ömer, "Ey adam işin gücün yok mudur da kütüğe sarılıp ağlarsın? Söyle bakalım derdin ne? Ses yok. Seda yok. Sadece duyulan kırık hıçkırıklar. İçten kopan sessiz çığlığın göz ve dudakla feryada dönüşmesi. Duyulan figan. Dökülen hicran..." diyerek, yanıma yaklaştı. Sonra etraftaki kalabalığa sert bir bakışla, "Size eğlence çıktığını mı sanıyorsunuz? Dağılın buradan! Görmüyor musunuz mecnunun biri... Daha önce hiç mi mecnun görmediniz?" diyerek bağırınca, Hz. Ali, Hz. Ömer'e sakin olmasını tavsiye ederek, kulağına eğildi.

"Bu mecnun gördüğümüz ve bildiğimiz mecnunlardan farklı.

Bekleyelim, öğrenelim bakalım niye bu kadar yanmış, yakılmış..."

Hz. Ömer, ilkin Hz. Ali'nin kendine dediklerini başıyla onayladı. Sonra, yanıma eğildi. Elini sırtıma koyarak, gözlerimin içine baktı.

"Ey garip yolcu ismin nedir?"

"Hepiniz gibi benim de ismim Abdullah."

"Herkes gibi bizler de Allah'ın kuluyuz... Amenna. Ben senden ananın babanın verdiği ismi soruyorum."

"İsmimin sorulması bile ağır geldi bana. Benlik kapısını aralarken tökezleyen ne yapsın ismi cismi? Zaten habibullahıma kavuşamamamın acısını yaşarken adın, sanın ne önemi var ki?" diyebildim, ağlamaktan kısılmış, iyice cılızlaşmış sesimin izin verdiğince. "Adımdan, sanımdan bana ne, size ne? Sizler ne istiyorsunuz garip bir çobandan?"

Böylesine gizem ve matem dolu buğulu bu anda araya Hz. Ali girdi.

"Biz Habibullah hazretlerinin elçileriyiz. Ben damadı Ali, bu ise müminlerin emiri halifemiz Ömer'dir. Merakımızı bağışla, seni tanımayı ve meramını öğrenmeyi murat ederiz. Nereden gelirsin, nereye gidersin? Neden bu kütüğe sarılıp Habibullah adına ağlarsın. Hele anlat da biz de ağlaşalım..."

Bu iki ismi bir arada duymam, biraz olsun yüreğimi ferahlatmıştı. Yaşlı gözlerimi silerek, gözleri çakmak çakmak bakan Hz. Ali'nin yüzüne baktım.

"Demek sen Ali, sen de Ömer'sin öyle mi?" dedim. "Siz beni tanımazsınız ama ben sizi çokça duydum."

"Bizim tanımadığımız bizi tanırmış, söyle nereden tanırsın, kimden duydun bizi?" diye soran Hz. Ömer'e, "Habibullah efendimiz bahsetmişti," diye karşılık verdim.

İkisi de meraklanmıştı. Sanki söylediklerime inanmayan bir ifadeyle bu kez, "Ne zaman ve nerede?" diye sordu.

"Rüyamda. Rüyalarda..."

Hz. Ömer, Ali'nin kulağına doğru eğilerek, fısıltıyla, "Anlaşıldı, bu meçhul adam tam bir deli... Ya kafasına güneş geçmiş ya da iyice bunamış. Baksana, peygamberimizi rüyalarından tanıyormuş," dedi.

Hz. Ali, Ömer'e, "Dikkat ettin mi sağ eline. İyice bak!" dediğinde ise Hz. Ömer sağ elimi kavradı. Dikkatlice inceliyordu elimi. Baktığında elimin tam ortasındaki mim, ha ve dal harflerine benzeyen beyazlığı gördü ve hâlâ kütüğe yapışırcasına sarılmış haldeki bana dönerek, "Şu kütüğe sarılmayı bırak da oturalım bir kenara konuşalım olmaz mı?" dedi.

"Bu sadece bir kütük değil, Habibullah bunun üzerinde sizlere hutbeler okumadı mı? Keşke bu kütüğün en ufak bir talaşı olabilseydim de onun o mübarek ayağı üzerime bassaydı!" diye ağlamaya devam ediyordum.

Hz. Ali, "Ey garip yolcu, hâlâ bize kim olduğunu açıklamadın, tahminimiz var fakat senden duymak isteriz. Söyle sana ne diye hitap edelim?" dedi.

"Bana Karenli Üveys derler, bazıları da deve çobanı Veysel derler, siz de ne derseniz deyin..." dediğimde Hz. Ömer boynuma sarıldı, ağlamaya başladı. Gözyaşları yanağından sakalıma damlıyordu. Hz. Ali de yanımıza gelmiş, o da bizlerle beraber ağlamaya başlamıştı. Uzaktan bizi seyreden halkın merakı gittikçe artıyordu. Hz. Ali oradakilerden birisine bir şeyler fısıldayarak bir yere gönderdikten sonra, "Habibullah hazretleri sana selam söyledi," dedi.

"Geleceğimi size söylemiş miydi?"

"Evet, Karenli Üveys!"

"Nasıl tanıdınız beni?"

"Kokundan ve elindeki o beyaz işaretten. Peygamberimiz o beyaz işaretten bizi haberdar etmişti."

"Benden nasıl bahsederdi? Ne olur söyleyin! Allah aşkına anlatın... Benden hoşnut muydu?" Hz. Ömer derin bir iç çekerek anlatmaya başladı:

"Evet Üveys. Senden bize sürekli bahsederdi. Senden fazlasıyla hoşnuttu. Uzaktaki kardeşimiz diye bahsederdi. Resulullah Tebuk Seferi dönüşünde senin Medine'ye gelip de kendisini bulamadığına çok üzüldü ve kardeşim benden sonra gelecek, ona sarılınca benim kokumu hissedeceksiniz," dedi.

Sonra söze Hz. Ali devam etti:

"Resulullah efendimiz, zaman zaman mübarek yüzünü Yemen tarafına döndürür ve, 'Yemen tarafından rahmet rüzgârı estiğini duyuyorum...' buyururdu."

Enes bin Malik söze müdahil oldu:

"Ey Üveys, Resulullah seninle ilgili bir defasında şöyle buyurmuştu:

'Kıyamette Allah Üveys suretinde yetmiş bin melek yaratır ve Üveys'i onların arasında Arasat'a götürürler. Cennete gider ve Allah'ın dilediği(bildirdiği)nden başka mahluk hangisinin Üveys olduğunu bilmez. Ümmetimden bir kimse vardır ki, Rebia ve Mudar kabilelerinin koyunları kıllarının adedince kişiye kıyamette şefaat edecektir.'

Arabistan'da bu iki kabilenin koyunları kadar kimsenin koyunu olmadığı söylenmiştir. Dayanamayıp sorduk: 'Ya Resulullah, bu kimdir?' Peygamber efendimiz, 'Allah'ın kullarından biri...' buyurdu. 'Biz hepimiz kullarız, ismi nedir?' dedik. 'Üveys...' buyurdu. 'Nerelidir?' dedik. 'Karenli'dir...' buyurdu. 'O sizi gördü mü?' diye

sorduk. 'Yüz gözüyle görmedi...' buyurdu. 'Hayret, size bu kadar âşık olsun da, hizmet ve huzurunuza koşup gelmesin!' demiştik. 'İki sebepten; biri hallerine mağluptur. İkincisi ise benim dinime bağlılığından dolayıdır. İhtiyar bir annesi vardır. İman etmiştir. Gözleri görmez, el ve ayakları hareket etmez. Üveys gündüzleri deve çobanlığı yapar, aldığı ücreti kendisinin ve annesinin nafakasına harcar...' buyurdu."

Talha yanıma geldi. Elini dizimin üzerine koyup beni uzun uzun seyrettikten sonra sesi hararetli bir şekilde anlatmaya başladı:

"Bir keresinde Resulullah'la birlikteydik. Söz senden açıldığında Hz. Ebu Bekir, 'Biz onu görür müyüz?' dediğinde Resulullah ona şöyle cevap vermişti: 'Sen onu kendi zamanında göremezsin...' Sonra bana ve Ömer'e dönerek şöyle devam etmişti: 'Siz onu görürsünüz. Sol böğründe ve avucunun içinde bir gümüş miktarı beyazlık vardır. Bir de sağ eline dikkat ediniz, ismimin remizleri mevcuttur. Onunla karşılaştığınızda, selamımı söyleyin ve ümmetime dua etmesini bildirin...' buyurdu."

Anlatılanları dinledikçe gözlerimden akan yaşlar sakalımdan süzülüyordu. Az sonra elinde bir hırkayla küçük bir delikanlı yaklaştı yanımıza. Hz. Ali çocuğun elindeki hırkayı alıp Hz. Ömer'e uzatarak, "İkram etmek benden çok sana yakışır," dedi. Hz. Ömer elindeki deve tüyünden yapılmış, dışı sedef renginde, içi daha kaba dokunmuş toprak renginde yünlü kumaşla kaplı hırkayı açarak, "Anne sözü dinlemek insana peygamber hırkası giydirir..." dedi ve hırkayı benim üzerime doğru serdi. "Bu hırka sevgilimiz Hz. Muhammed efendimizin miraca yükselirken üzerinde bulunan hırkaydı..."

Hırka üzerime serilip içinde kendimi hissettiğim an, gözümün önüne cennet bahçelerinden birisi geldi. Bahçede bir hurma ağacı-

nın altında peygamberimiz ve kızı Fatıma, Fatıma'nın hemen yanı başında Hatice annemiz ve annem vardı. Ezan sesiyle kendime geldim.

"Veysel kardeşimiz senden bir istirhamımız vardır, acaba kabul buyurur musun?" diyen Hz. Ömer'e, "Elbette halife hazretleri... Buyurunuz, söyleyiniz," dedim.

"Resulullah demişti ki: 'Kardeşimiz Üveys gelince, bu hırkamı ona verin ve ondan istiğfar talep edin, sizler için niyazda bulunsun. Ben onu Miraç'ta gördüm, ben onu Cebrail'in defterinde yazılı Allah'ın sevdikleri kullar listesinin en başında gördüm.' "

"Estağfurullah el azim! Ben tövbe, istiğfar ve hayırduayı, ne nefsime ne de herhangi birisine tahsis etmiş değilim. Zaten benim duam, benim arzum, yerde gökte, her şey ve herkes içindir. Ey Ömer senden bir istirhamım da benim olacaktır."

"Söyle Veysel kardeşimiz. Ömer emrine amadedir."

"Estağfurullah! Arzunu yerine getirmekte benim için beis yoktur. Peygamberimizin muradı böyleyse şeref kabul ederim. Benim senden istirhamım ikindi namazında imamete ben geçebilir miyim?"

Hz. Ömer'in yüzünde memnuniyetin parladığı bir gülümseme belirdi.

"Sadece bir ikindi değil ömrünün sonuna kadar hem imameti hem hilafeti seve seve Resulullah yârenine teslim ederim."

"Hayır. Dünyadan boşanalı çok oldu. Hilafetin gölgesi dahi incitir bu yüreği. Bir ikindi namazı imam olayım yeter."

Mescidin içine girer girmez Habibullah'ın beni karşılayacağını hissederek heyecan içerisindeydim. Ayaklarım titriyordu.

Sünneti nasıl kıldığımı hatırlamıyor, âlemden âleme hicret ediyordum. Kamet getirilip herkes benim imamete geçeceğimi bilme-

den yavaş yavaş mihraba doğru yaklaştım. Her adımda bir cenneti kokusu geliyordu burnumun ucuna. Sırtımda peygamberimizin hırkasını görenler, peygamberimizin dirilip de mihraba yaklaştığını sanarak hayretle bana bakıyorlardı. Mescidin içini hafif hafif hıçkırık sesleri doldurmaya başladı. Arkamda saf tutan sahabeyi, geriye durmaları için uyardım. Peygamberimizin seccadesinin bitimine alnım gelecek şekilde tekbir alıp namaza imamet ettim. Kıyamda, rükûda ve secdede ne kadar kaldığımı bilmiyordum. Zaman durmuştu. Donmuştu mekân. Dünya devrilsin, kıyamet kopsun bir an önce de sevgilime, resulüme kavuşayım istedim. Selam verdiğimde ağlamaya dayanamayan birkaç sahabenin durdukları yere yığıldığını gördüm. Hz. Ömer ve Hz. Ali yanıma geldiler. Hz. Ömer, "Ey Veysel, neden bizi bir adım geride saf tutturup mihraptan uzaklaşarak namaza durdun?" dedi.

"Peygamberimizin ayaklarını koyduğu yere layık olursa alnımız ne mutlu, ne hakkıma ki onun secdeye vardığı yere kirli alnımı vurayım. Onun ayak miskini içime çeke çeke namaz kılmaktan daha büyük şeref mi vardır? Habibullah'ın makamında namaz kıldırmayı nasip eden Rabb'ime hamt olsun!"

Mescidin kuytu bir köşesine çekildim. Üzerimden hırkayı çıkardım. Kokladım. Ağladım. Ağladıkça kokladım. Kokladıkça ağladım. Her yerinde Habibullah'ın misk kokusu, teri taze cennet kokusu tütüyordu. Ah bir de dünya gözüyle görüp, eline sarılıp doyasıya öpebilseydim diye gözyaşı döküyordum. Sahabeden birisi geldi. Yanıma usulca oturdu. Elimi tutarak, "Benim kim olduğumu biliyor musun?" dedi.

"Hayır..."

"Sinan bin Malik desem?"

"O sen misin kardeşim, gel sana bir sarılayım. Demek Uhud

Savaşı'nda Habibullah'ın mübarek yanağına saplanan demir parçasını çıkarıp kanını emerek akmasını durduran sensin öyle mi?"

Tebessümle onaylayarak, başını salladı.

"Evet, benim. O günden sonra peygamberimiz şöyle buyurmuştu: 'Benim yeryüzünde kanımın karıştığı tek insan Sinan'dır. Kim beni görmek isterse Sinan bin Malik'e baksın.' Şimdi görüyorum da peygamberimizi görmeye yetişemedim diye ağlamaktasın. Ağlama artık kardeşim..."

"Allah senden razı olsun kardeşim. Habibullah'ın Uhud'da iki dişinin kırıldığını rüyamda görmüştüm ve ben de uyanınca elime bir taş alıp iki dişimi kırdım. O gün bugündür hatıra olsun diye o iki dişi saklıyordum. Buyur bunlar sana hediyem olsun..." diyerek ona doğru uzattım.

Halife Ömer ve yanındakiler gelerek, "Veyselimiz bizim için istiğfarda bulunmuş mudur?" dediler.

"Şimdi bulunacağım inşallah."

Habibullah'ın bana yadigâr olarak bıraktığı hırkayı açtım, seccade yaptım. Kapandım secdeye.

"Secde et ve yaklaş..." (Alak Suresi, 19. ayet)

Şükür için secde. Dua için secde. Kalbi ferahlama için secde. Taif mazlumiyetinin ardından Rabb'in lütfuyla Miraç'taki tarif edilmez buluşma gibi bir şey... Arş-ı âlâdaki kabul anı... Secde de oradan yeryüzüne bir ikram... Secde, Miraç'ın müjdeleri... Secde aşk yolculuğu... Yüreğimiz daraldığında secdelere sığınıyor ve oradan, hacetini Rabb'ine arz etmiş ve O'nun takdirine razı olmuş insanların gönül ferahlığıyla kalkabilmek. Secde ederken, dağla, taşla, ağaçlarla, yıldızlarla, güneşlerle buluşabilmek. Gözyaşıyla ıslanmış hangi toprağın şahadeti bulacak bizi ruz-i mahşer secdesin-

de diye düşünebilmek. Hafif sesli olarak başladım niyazıma.

"Kulluğa özlemle yüklü secdeler nasip et Rabbim... Ey ilahi! Niyazındayım. Hasretindeyim. Aşkındayım. Kapına geldim. Sana sığındım. Habibullah'ın hatırına istiğfarımı kabul eyle. Halimi arz eyliyorum; duam odur ki, habibinden bana emanet kalan şu hırkayı sersem cehennemin üzerine, nusret etsen kaplasa tüm cehennemi de Muhammed aşkına sönse cehennem. Kulların affolsa. Affettiğin müjdesini vermeden bir daha bu hırkayı giymeyeceğim."

Gözümün önüne cehennem getirildi, kalabalığı azalmıştı cehennemin. Sonra bir ses duydum.

"Şu kadarı bağışlandı giy onu!" İnledim. Ah ettim. Ağladım. Dedim ki:

"Yetmez. Hepsini isterim ya Rab, hepsini."

Secde halindeyken bayılmışım. Hz. Ömer ve Hz. Ali beni kendime getirmek için çaba sarf etmişler. Kendime geldiğimde, "Seni canını teslim edip öldü sandık..." diyen Hz. Ali'nin sesini duydum.

"Ah, keşke kendime getirmeseydiniz."

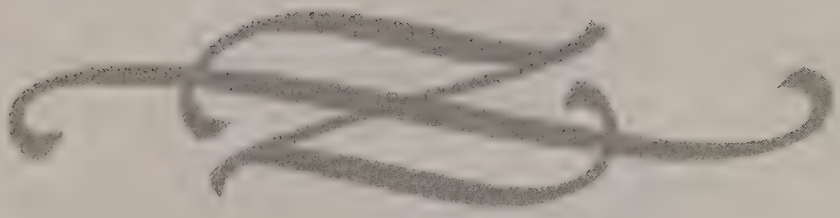
"Neden?"

"Az kişi kalmıştı cehennemde, onlar için de yalvarıp yakaracaktım..."

Merhaba
Ey Yetimler Şehri

Her peygamber Allah'ın insanlığa sadakasıdır. Her peygamber bir nur kaynağıdır. Nura muhatap olmuşsanız, kör olsanız da görürsünüz. Nurdan mahrum kalmışsanız, görseniz de körsünüzdür.

Peygamberime ve Müslümanlara kucağını açan Medine ne hikmetse yüreğimi burkuyordu. Çünkü âlemlerin sevgilisi artık yoktu. Bilal-i Habeşi yoktu. Ammar yoktu. Peygamber'in hasretine dayanamayanlar tek tek Medine'yi terk etmişti. Sokakta dolaşırken bir deli divane gibiydim. Karşıma Peygamber ha çıktı ha çıkacak diye umut ediyordum. Sonradan mutlak gerçeği kabullenip, sevgililer sevgilisi bu şehirde değil diye artık yutkunuyordum. Peygamberimizden rüyada bir işaret bekliyordum. Yine böyle mahzun bir şekilde dolaşırken belimdeki kuşağı gören bir kardeşim bana sordu:

"Elindeki o yeşil bağı nereden aldın?"

"Çölde, bir devenin kumların üzerinde, kıble yönüne başını çevirip, dizlerini kırıp öylece durduğunu fark ettim. Yanına vardım. Baktım ki deve ölmüş. Bu durum tuhafıma gitti. Develer hiç bu vaziyette can vermezler. Hem de boğazında şıkşıka yoktu. Şıkşıka, balona benzeyen bir şişkinliktir. Develer, ya hiddetlenince ya da aşka gelince boğazlarında ağızlarından dışarı vuran bir şişkinlik oluşur. Genellikle ölürken de boğazlarında büyük bir şıkşıkayla can verirler. Üstelik can vereli uzun bir zaman olmasına rağmen ne bir vahşi hayvan yaklaşmıştı ne de tüyünde kurt, böcek vardı. Toprağı kazdım. Deveyi gömdüm. Devenin boynundaki yeşil renkli bağı çözüp yanıma aldım."

"O deve peygamberimizin devesi Kusva'dır."

"Neden çölde yapayalnızdı?"

"Peygamberimiz vefat edince, Kusva'yı bir daha Medine'de göremedik."

Ertesi hafta mescide geldiğimde Halife Ömer ve Hz. Ali olmak üzere sahabeden birkaç kişi sohbet ediyordu. Selam verdim, yanlarına vardım. Beni tebessümle karşıladılar.

Hz. Ömer sordu:

"Söyle Resulullah'ın dostu, kula verilen şeyin hayırlısı nedir?"

"Normal akıl."

"Eğer o varsa?"

"İyi bir edep."

"O da varsa?"

"Rabıta dolu bir kalp."

"O da varsa?"

"Uzun bir sükût."

"Ya o yoksa?"

"O zaman ölüm seni kucaklamaya hazır demektir."

Hz. Ali sohbete katıldı:

"Ey Üveys! Biliriz ki Resulullah yanında ayrı bir yerin vardır. Dünyadan nasıl vazgeçtin?"

"Ey Ali! Yanında Allah'ın, Resulullah'ın ve evliyanın sünneti olmayan kimsenin elinde dünya ateştir."

"Allah'ın sünneti nedir?"

"Kulları sevmektir."

"Resulullah'ın sünneti nedir?"

"Adalet ve ahlak sahibi olmaktır."

"Evliyanın sünneti nedir?"

"İnsanlardan ne kadar alay ve baskı gelirse gelsin, sırrı saklamasını bilmektir."

"Peki sır nedir?"

"Bilen susar, soran sorduğuna yanar. Dua; yaptığın bir şey değildir, o olduğun şeydir. Dua, hayat hediyesi için bir minnettarlıktır. Dua; soru ile cevap arasındaki, öğrenci ile hoca arasındaki, arayan ile aranan arasındaki, ilk derece ile son derece arasındaki, dilek ile dileğin karşılanması arasındaki köprüdür."

Hz. Ömer sordu:

"Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bugüne kadar ne yapmışsam onu."

"Dün Resulullah'ın aşkıyla, ona konuşmanın umuduyla yol üzerine, günlerini gecelerini vuslat hatırına geçiriyordun, ya şimdi?"

"Dünkü aşkım bugün de taze. Resulullah aşkına ömrümü sermişim. Bugünden sonra uzletime kaldığım yerden devam edeceğim. Yalnızlığımı seviyorum. Mekke'ye geçip hac farizamı tamamladıktan sonra rüyamda Resulullah'ın işaret ettiği beldeye gideceğim."

"Resulullah rüyanda Medine derse?"

"Başım gözüm üzerinedir derim."

Allah'ın Evinde Olmak

Burası dünya ve biz artık onun
yalanlarından çok sıkıldık.
Sana gelmek, orada kalmak istiyoruz Rabbim!
Çok unuttuk Rabbim,
artık seni hatırlamak istiyoruz.
Bizi, seni hiç hatırlamayanlardan etme Rabbim!

Mekke'ye doğru yürüyorum. Dilimde zikir. Dilimde şükür. Dilimde gözyaşlarıyla yıkanmış dualar. Tepedeyim. Titremedeyim. Terlemedeyim. Heyecan. Sevinç. Helecan. Tövbe dolu yürüyüşlerle Kâbe'yi gördüm. Zaman durdu. Arş sarsıldı. Arz kayıyor ayaklarımın altından.

Ey her şeyin gerçek sahibi ve mabudu olan Allahım!

Senden yine sana sığınıyor, en güzel isimlerinin hakkı için senden yardım istiyor, sana yalvarıyorum!

Sen bu dünyada dost-düşman ayırt etmeksizin bütün mahlukatını rızıklandıran Rahman'sın!

Ahirette ise sadece dostlarını rahmetiyle kuşatan Rahim'sin!

Bütün benliğimle inanıyorum ki senin bilgin dışında bir yaprak dahi düşmez, bir sinek dahi kanat çırpmaz. Çünkü sen her şeyi hakkıyla bilen Alim'sin!

Ey yarattıklarına şefkat ve merhamet göstermekte tek olan Allahım!

Ey sonsuz büyüklük ve yücelik sahibi Azim olan Allahım!

Senden seni istiyor...

Senden yine sana sığınıyorum...

Her şey akıyor...

Çocukluğumuz, gençliğimiz, yaşlılığımız, dostlarımız, düşmanlarımız. İçinde yaşadığımız dünya, nehirler, dağlar, bulutlar, gezegenler, yıldızlar, bütün âlem... Hiçbir şey durmuyor... Durdu-

ramadığımız, asla durduramayacağımız bir yolculuk devam edip gidiyor. Her şey ayarlanmış, her varlık bir program dahilinde akıyor, bir şeye, bir yere gidiyor.

İlk insan, ilk yolculuk...

İnsanın aşka ilk yolculuğu ilk insanla, yani babamız Âdem'le başladı. Cennetten başladı. Yönsüz yolculuk bir savrulmadır, bir kopuş. Bu sonsuz hareket içinde, sahih bir yön edinmek ve oraya yönelmek bu yüzden önemli...

Müslüman'ın yönü Kâbe'dir, yönelişi orayadır... Ve eğer güç yetirebilirse aşk yolculuğunda yolunu oraya düşürmelidir.

Hz. Âdem ile Havva validemiz ve onların neslinden gelecek olan bütün insanlar artık yeryüzünde yaşayacaklardı. Yüce Mevla'nın ahlakını, yani göklerin ve yerin taşıyamadığı o yüce emaneti temsil edeceklerdi. Hem de baş düşmanları şeytanın amansız tacizleri altında...

Onların neslinden gelen bütün çocukları da benzeri bir hayatı yaşayıp dünyadan göçecekler, sonunda da büyük bir mahkemede hesap verip, Rab'lerine döneceklerdi. Bu yolculuk işte o zaman bitecekti...

Yüce Mevla hükmünü vermişti. Bundan geri dönüş yoktu. Öyle de oldu.

Hz. Âdem ile Havva validemiz yeryüzüne indirildi. Tövbelerine devam ediyorlardı. Kim bilir Kuran-ı Kerim'de haber verilen o içli yakarışlarını kaçıncı kez tekrar ediyorlardı:

"Rabbimiz, biz kendimize zulmettik. Sen bizi bağışlamaz ve merhamet etmezsen muhakkak hüsrana uğrayanlardan olacağız" (Araf Suresi, 23. ayet).

Dualar ediyor ve secdelere kapanıyorlardı. Secde ediyorlardı ama yöneldikleri bir kibleleri var mıydı?

Yedi kat semada bulunan meleklerin ve haklarında bilgi sahibi olmadığımız diğer sema ehlinin bir kıblesi vardı. Yüce Mevla'ya kulluklarını yaparken ona yöneliyor, onun etrafında tavaf ediyorlardı. Resul-ü Ekrem, Miraç Gecesi'nde onu görmüştü. Yedinci kat semada arş-ı âlânın tam altındaydı. Hz. İbrahim'le orada görüşmüştü. Sonra içine girip namaz kılmış ve hakkında şöyle buyurmuştu:

"Her gün ona yetmiş bin melek girer ve kıyamete dek geri dönmezler."

Etrafında binlerce meleğin sürekli olarak tavaf ettiği yedinci kat semadaki bu mabedin adı "Beyt-i Mamur"du. Tur Suresi'nde Rabb'imizin üzerine yemin ettiği Beyt-i Mamur...

Yeryüzünün ilk evi, ilk şehri... Hz. Âdem ile Havva anamız, yeryüzüne indirildiklerinde hiçbir yerleşim emaresi yoktu, ama Kâbe-i Muazzama'nın yeri belliydi. Yüce Mevla, Hz. Âdem'e yerini bildirdi ve meleklerle birlikte inşaatını yapıp tamamladı. Böylece yeryüzünde insan için kurulmuş olan ilk ev Kâbe-i Muazzama oldu.

"Yeryüzünde insanlar için konulmuş olan ilk ev, Mekke'de olandır; âlemlere bereket ve hidayettir" (Âli İmran Suresi, 96. ayet).

Kâbe-i Muazzama sadece yeryüzü için değil, bütün âlemler için berekettir. Hem maddi anlamda, hem de manevi anlamda berekettir. Aynı zamanda o, bütün âlemler için hidayettir. Arzdan arşa yükselen manevi bir geçit gibi cazibesine girenleri yüce Mevla'ya ulaştıran bir hidayettir.

Zaman su gibi akıp gidiyordu. Hz. Âdem'in çocuklarından Hz. Nuh'un yaşadığı dönem geldi. O da insanları Allah'a kulluğa davet etti. Çoğunluğu bu daveti reddedince büyük bir tufan meydana geldi. Yeryüzünü sular kapladı. İşte bu esnada bütün şehirler oldu-

ğu gibi Mekke de su altında kaldı. Kâbe-i Muazzama yıkıldı, yeri belirsiz hale geldi.

Yıllar sonra yüce Mevla, Hz. İbrahim'i peygamber olarak gönderdi. Kâbe'nin temellerini bulup ortaya çıkarmak ve onu inşa etmek için Hz. İbrahim'i, onun vefakâr eşi Hacer anamızı ve sadakatli oğlu İsmail'i seçti.

O sıralarda Hz. İbrahim, Ürdün taraflarında yaşıyordu. Oğlu İsmail yeni doğmuştu. Yüce Mevla'nın emri gereği genç hanımı Hacer validemizi ve kundaktaki İsmail'i yanına alıp yola çıkması gerekiyordu. Hz. İbrahim ilk hanımı Sare anamızı Ürdün'de bırakıp yola çıktı. Vahyin kılavuzluğunda yol alarak nihayet Mekke'ye ulaştı.

Mekke o sıralar çölün orta yerinde ıssız bir yer. Etrafı güneşten kavrulmuş dağlar, orta yerde bir düzlük, kızgın kumların üzerinde üç insandan gayrı başkaca hiç kimse yok...

Bütün insanlık için görevlendirilmiş üç insan...

Başka kimsenin farkında olmadığı, olamayacağı bir görev için buradaydılar. Kendilerinden sonra gelecek her bir insan namına büyük bir yük altındaydılar. Bunca yola ve çilelere bütün insanlık için katlanmaktaydılar.

Hz. İbrahim bunun farkındaydı. Ya Hacer validemiz? Ya koynundaki bebek? Daha sonra bunu mutlaka anlayacaklardı. Fakat o an, yani Hz. İbrahim'in Hacer validemizi koynundaki bebekle o çölün orta yerinde bıraktığı an, büyük ihtimalle bunları bilmiyorlardı. Buna rağmen Hacer validemiz biricik eşine, gönlü merhametle dolu Allah'ın nebisi Hz. İbrahim'e iman ediyordu.

Hz. İbrahim, o yumuşak, o merhametli peygamber, değerli eşini ve kundaktaki yavrusunu çölün ortasında bırakıp geri dönmüştü.

Hacer validemiz peşinden koştu. Kendilerini bırakıp nereye gittiğini sordu. Sorusunu üç kere tekrarlamasına rağmen bir cevap alamadı. Çünkü Hz. İbrahim cevap veremeyecekti. İçindeki yangını göğsünde söndürecekti ama cevap vermeyecekti. Sonunda Hacer validemiz, "Bunu Rabb'imiz mi sana emretti?" diye sorunca, Hz. İbrahim sadece, "Evet..." diyebildi. Bu Hacer validemize yetiyordu.

"O zaman git, O bizi zayi etmez..." diyordu. İşte Kâbe'nin yeniden inşası ve namazın hayata ikamesi için seçilen kadın böyle bir imana sahipti.

Çölün ortasında kundaktaki yavrusuyla tek başına kalıyordu da, Rabb'i istediği için gönül hoşluğuyla razı oluyordu. Sığınacağı bir evi yoktu, yatacağı bir döşeği de... Sadece birkaç öğünlük yemeği ve suyu vardı.

Ne eşsiz sadakat, iman ve tevekkül!... Şu ahir zamanda buna ne kadar muhtacız...

Bunca çile neden?

Hz. İbrahim, Hacer validemizden uzaklaştıktan sonra bir tepeciğin üzerine çıktı. Oradan Kâbe'nin temellerinin bulunduğu yeri görüyordu. Lakin Hacer validemiz onu göremiyordu. İşte tam oradan Kâbe'nin temellerinin bulunduğu yere yönelip yüce Mevla'ya şöyle dua etti:

"Ey Rabbimiz! Neslimden bir kısmını senin Beyt-i Harimin'in yanında çorak bir vadiye yerleştirdim. Rabbimiz, bunu namazı ikame etmeleri için yaptım" (İbrahim Suresi, 37. ayet).

Demek ki bunca yolculuk, bunca hasret, bunca çile namazı ikame etmek için... Namazı ikame etmek ne olabilir? Günlük hayatın merkezine namazı, yani Allah'a secdeyi yerleştirmek... Kâbe'ye, Allah'ın evine yönelerek O'nun huzurunda olduğumuzun farkında olmak... Tayin edilen vakitlerde ve cemaatle eda etmek. Diğer

bütün işlerimizi namazın etrafında örgülemek. İşte namazı ikame etmek buydu.

Yüce Mevla, her bir insanın dünyasını ve ahiretini ilgilendiren bu görevi İbrahim Peygamber'e, Hacer validemize ve Hz. İsmail'e vermişti. Yüce Mevla sanki bu hadisenin hiç unutulmamasını istiyordu. İnsanların aklından çıkmasın diye duyan herkesin içini yakacak bir hatırayla Kâbe-i Muazzama'yı ortaya çıkartıyordu. İşte bunun için Hacer anamız kundaktaki bebeğiyle ıssız çölün ortasında bıraktırılıyordu.

Kısa zamanda azık da su da bitti. Bebeğe verecek bir damla süt bile gelmez oldu. Ana yüreği bebeğinin ağlamalarına dayanabilir miydi?

Aramaya başladı... Bir o tepeye, bir bu tepeye koşuyordu. O sıralarda küçük birer tepecikti Safa ile Merve. Safa Tepesi'ne çıkınca bir su kaynağı veya gelip geçen birini görebilmek ümidiyle etrafa bakıyordu. Bir taraftan da uzakta yatan bebeğini gözetliyordu. Bir şey göremeyince kendinden geçercesine Merve Tepesi'ne yöneliyordu. İki tepenin arasındaki düzlüğe ulaşınca eteklerini toplayıp hızlıca koşuyor, tepeye doğru tırmanırken yavaşlıyordu. Bebeğinin ağlama sesi geldikçe telaşlanıyor ve koşuyordu.

Bir o tepeye bir bu tepeye altı sefer yapmıştı. Fakat ümit verici hiçbir emare gözükmüyordu. Merve Tepesi'ne doğru tırmanmıştı... Bu yedinci seferiydi. Etrafta yine hiçbir şey yoktu. Tam o esnada bir ses duydu. Baktığında bebeğinin yakınında bir melek duruyordu. O, Cebrail'den başkası değildi. Yeri eşeledi ve oradan su kaynamaya başladı. Hacer validemiz büyük bir telaşla onu avuçlayıp testisine doldurmaya koyuldu. Suyun boşa akmasını istemiyordu. Onun zemzem olduğunu, yüce Mevla'nın önce onlara ve

daha sonra bütün insanlığa ihsan ettiği bereketli bir kaynak olduğunu nereden bilecekti?

Bir gün Resul-ü Ekrem, Hacer anamızın bu halini anlatırken şöyle buyurmuştu:

"Allah, İsmail'in annesine rahmet eylesin, eğer onu avuçlamasaydı kaynayan bir pınar olacaktı."

Hacer validemiz sudan içti ve çocuğunu emzirdi. Cebrail ise ona şu müjdeyi veriyordu:

"Zayi olmaktan sakın korkma! Burada Allah'ın evi vardır. Bu bebek ve onun babası onu yeniden inşa edecekler. Allah ehlini zayi etmez."

Yüce Mevla, Hacer validemizi yavrusuyla birlikte korudu, büyüttü. Geçen kervanlardan Mekke'ye gelip yerleşenler oldu. Derken küçük bir kasaba haline geldi. Daha sonra Allah'ın takdir ettiği bir günde Hz. İbrahim, Mekke'ye geldi ve oğlu İsmail'le Kâbe'nin temellerini ortaya çıkartıp inşasını yaptı. Mekke ahalisi Hz. İbrahim'e tabi oldu. Onunla birlikte Kâbe'ye yönelerek yüce Mevla'ya kulluklarını yaptı.

İnsan zaten bir yolcu değil mi? Zaten büyük bir kervan içinde akıp gitmiyor mu? Hep mekân değiştirip durmuyor mu? İşte yüce Mevla kulunun bu en önemli özelliğini ibadete çevirmiş. Her bir adımına mükâfat ihsan eylemiş. Evini ziyarete gelenleri anasından doğduğu gün gibi bütün günahlarından temizleyeceğini vaat etmiş. Misafirleri olarak maddi-manevi ikramlarla onları geri göndereceğini haber vermiş...

Hz. İbrahim'den sonra her zaman olduğu gibi toplumda çeşitli yozlaşmalar oldu. Gelen nesillerin bir kısmı İbrahim Peygamber'in yolunu terk etti, putlara tapmaya başladı ve Kâbe-i Muazzama'nın etrafını putlarla doldurdu.

Allah-ü Teâlâ, Hz. İbrahim'in torunları arasından son elçisini gönderdi. Hz. Muhammed Mustafa'yı Mekke topraklarında nübüvvetle görevlendirdi. Yirmi üç sene içerisinde şirk alameti olarak ne varsa hepsini temizledi. Mekke, Medine ve bütün Arap yarımadası Kâbe'nin sahibine iman eyledi. Bu hidayet halka halka genişlerken, efendimiz insanı kemale erdirecek bütün hakikatleri ve ibadetleri müminlere öğretti.

Hicretin onuncu senesiydi. Bu senenin, Resul-ü Ekrem'in dünyadaki ömrünün son senesi olduğunu kim bilebilirdi? Allah'ın dinini insanlığa tebliğ yolunda hiç kimsenin tahammül edemeyeceği çilelerle, mücadelelerle dolu peygamberliğinin yirmi üçüncü yılıydı.

Hicretin dokuzuncu yılında Resul-ü Ekrem, Medine'de kaldı. Hac için Hz. Ebu Bekir'i görevlendirdi. Hicretin onuncu yılında da hep birlikte hacca gitmek için hazırlıklara başlandı. Bu Allah resulünün dünya gözüyle Kâbe'yi son ziyareti olacaktı. Bundan dolayı daha sonra bu ziyarete Veda Haccı ismi verilecekti.

Efendimiz, hicretten sonra iki umre yapmıştı. Şimdi hac için yola çıkıyordu. İslam'ın beşinci şartı olan hac ibadetini yapacaktı. Bu esnada hac ibadetinin önemini ve ne şekilde yapılacağını da ümmetine öğretecekti.

"Yeryüzünde insanlar için konulmuş olan ilk ev, Mekke'de olandır. Mübarek kılınmış ve bütün âlemler için hidayet olmuştur. Orada apaçık deliller ve İbrahim'in makamı vardır. Beytullah'ı haccetmek, yoluna gücü yetmek şartıyla bütün insanlar üzerine Allah'ın hakkıdır. Kim inkâr ederse bilmelidir ki, Allah bütün âlemlerden müstağnidir" (Âli İmran Suresi, 96-97. ayetler).

Resul-ü Ekrem, Medine'de toplanan yüz bini aşkın Müslüman'la zilkade ayının sonlarına doğru yola çıktı. Medine'nin yakınında

bulunan ve Medinelilerin mikat yeri olan Zülhuleyfe'de ihrama girdi. İki rekât namaz kıldı ve telbiye getirdi:

"Lebbeyk, Allahümme lebbeyk... Buyur Allahım emrine geldim. Buyur Allahım, senin ortağın yok. Hamt sana. Nimet de hükümranlık da senin. Senin hiçbir ortağın yok."

İhrama girmek, normalde helal olan birçok şeyi kişinin kendisine haram kılması demektir. Giyinmekten tıraş olmaya, koku sürünmekten yüzü örtmeye, yeşillik koparmaktan avlanmaya varıncaya kadar birçok şeyden el etek çekmek demektir. Adeta harem topraklarında Allah'ın misafiri olarak ölümü ve ahireti yaşamak... Zorunlu ihtiyaçlarla yetinip, çoğunlukla ibadetle, tefekkürle, tezekkürle meşgul olmak demektir.

Resul-ü Ekrem, etrafında yüz binden fazla sahabeyle Mekke'ye ulaştı. Ben-i Şeybe kapısına kadar ilerledi. Kâbe'yi görünce ellerini kaldırıp dua etti. Sonra "rida" denilen ihram bezinin üst kısmının bir tarafını sağ omzunu açıkta bırakacak şekilde koltuğunun altından geçirip sol omzuna attı ("ıztıba"). Doğruca Hacer ül-Esved'in yanına gitti. Gözyaşlarını tutamıyordu. Ellerini yaslayıp onu öptükten sonra şöyle söyledi:

"Bismillahi Allahüekber. Ey Allahım! Sana iman ederek (geldim); kitabını ve resulünün sünnetini tasdik ederek (geldim)."

Efendimiz tavafa böyle başlamıştı. Ben de onun gibi tavaf yapmalıydım. Kâbe'nin etrafında dönmenin, Allah'a itaatin en üst seviyede ifadesi olduğunu bilerek tavaf etmeliydim.

"Ey ağlayanların sevgilisi! Seni vücudumun tüm zerreleriyle çağırıyorum.

Rahmetine ümitle koşuyorum.

Ruhumda senin izlerin varken beni nasıl ateşe atabilirsin?

Hayır sen bunları yapmazsın.

Ben senin keremini biliyorum.

Merhametini biliyorum.

Senin isimlerin mukaddestir.

Sen insanlara kendini tanıttın.

Rahmetinle kalplerini okşadın.

Rahmetini benden esirgeme ey Rabbim.

Bil ki sana muhtacım!"

Hacer ül-Esved'i öperken sanki Habibullah'ın hiç göremediğim, hiç dokunamadığım mübarek yanağını öpüyor gibiydim.

"Bismillahi Allahüekber..." diyerek tavafa devam ettim.

Allah resulünün gözyaşlarını hatırlayarak gönlümün ve gözümün nurlanmasını diledim.

Rabb'ime niyaza başladım:

"Ey Rabbim! Sana iman ettiğim için geldim. Bu evi mübarek kılanın sen olduğuna iman ederek geldim. Kitabında yer alan ve resulün Hz. İbrahim'e yaptırmış olduğun davete icabet ederek geldim. Resulün Hz. Muhammed Mustafa'nın sünnetine uyarak geldim. Onlar nasıl evini tavaf ettilerse, onların izlerine basarak onların yolundan gitmek için geldim."

Tavafı tamamladıktan sonra Safa Tepesi'ne yöneldim.

"Ey her şeyin gerçek sahibi ve mabudu olan Allahım!

Senden yine sana sığınıyor, en güzel isimlerinin hakkı için senden yardım istiyor, sana yalvarıyorum!

Gizlice yaptığım günahlar senin ilmindedir.

Beni gizli günahlarımın ağırlığından kurtar.

Sen her şeye şahitsin.

Günahlarımı rahmetinle gizledin, biliyorum.

Rabbim sen her günahı bağışlayan ve her hatayı örtensin.

Sen benim fakirliğimden ve güçsüzlüğümden haberdarsın.

Örtünahlarımı, tıpkı Habibullah'ın Hira'dan döndüğünde üstüne serdiğin nur yorganı misali üzerimizi ört Rabbim!"

Kâbe'yi tavaf ediyordum. Genç bir kadın, Kâbe'nin örtüsüne yapışmış, bir yandan ağlıyor, diğer yandan kendisine lanet okuyordu:

"Yazıklar olsun bana, ömrüm şehvetperest geçti, günahlarla doldum, zevkleri gitti, pişmanlıkları kaldı. Kalbim de tenim gibi buruştu, çürüdü. Hay bana, vay bana. Suçluyum. Azabından korkuyorum. Cehennem ne kötüdür ah Rabbim!" diye.

Yanına yaklaştım, "Ümidi kesmekten daha kötü ne vardır? Allah, cehennem azabıyla terbiye etmez. Bak etrafına, tavaf eden yüzlere bak. Hepimiz günahımızla Allah'ın evine gelenleriz. Bizi seven, bizi yakmaz," dedim.

Kadının yüzüne nur rengi kaplandı:

"Ey ümit aşılayan adam! Ne olur bana bir ayet oku ki ne zaman içim daralsa, yolum kapansa, dünya üstüme gelse, günah pişmanlığı içimi kemirse o ayet benim ışığım, suyum, gülen tebessümüm olsun."

De ki: *"Ey kendi nefisleri aleyhine haddi aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin! Çünkü Allah bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayan, çok esirgeyendir" (Zümer Suresi, 53. ayet).*

Bir müddet dua ettikten sonra Safa Tepesi'nden Merve Tepesi'ne doğru yürümeye başladım. İki tepe arasındaki düzlüğe ulaştığımda hızlıca ve salına salına koştum. Merve Tepesi'ne varınca Kâbe'ye dönerek tekbir ve duada bulundum.

"Ya ilahi! Biliyorsun ki ben sana muhtacım. Bilmiyorum sana neleri şikâyet edeyim? Zorlukları mı? İnsanları mı? Üzerime gelen günah ve belaları mı? Beni affet Rabbim. Her şeye sabrettim ama senin ayrılığına sabredemem. Beni hizmetine al. Sana sürekli bir

kul olayım. Güvencim, dayanağım, dostum, sevdiğim sensin. Her halimde sana koşarım. Bana kuvvet ver. Kapına gelmeme yardım et. Uğrunda her şeyimi vermem için bana güç ve nur ver. Huzurunda değişmez olayım. Sana koşanlarla birlikte sana koşayım. Seni sevenlerle birlikte seni seveyim. Rahmetin ve kudretinle koru beni. Hatalarımı affet. Değil mi ki sen kullarına bu hükmü verdin, *'Bana yönelin, benden isteyin, kabul edeyim...'* dedin, ben de yüzümü sana çevirdim. Elimi sana uzattım. Senin kapına geldim. Eğer affedersen bu senin şanındır. Eğer bağışlamazsan hangi kapıya gideyim? Hangi kapı var? Senden başka Rab yok ki onun kapısına gidilsin. Tüm zerrelerimle sana sığınıyorum. Rabbim, rahmetinle, şefkatinle beni kucakla... Âmin... Âmin... Âmin!"

Dua edip Safa Tepesi'ne doğru döndüm. Zilhiccenin sekizinci günü Mina'ya çıktım. Orada bir gece kalıp ertesi gün Arafat'a hareket ettim. Orada öğle vaktinde öğle ile ikindi namazlarını birleştirerek kıldım. Sonra Rahmet Tepesi'nin eteğine gelerek ellerimi kaldırıp duaya başladım.

Güneş battıktan sonra Müzdelife'ye hareket ettim. Ertesi gün Mina'da şeytan taşladıktan sonra kurbanımı kestim ve Kâbe'ye doğru yolculuğuna devam ettim. Ziyaret tavafından sonra tekrar Mina'ya çıktım. Üç gün peş peşe Mina'da ikamet ettikten ve bu günler içinde her gün üç mahalde şeytanı taşladıktan sonra Kâbe'ye döndüm. En sonunda gözyaşlarımla veda tavafını yaptım:

"Ya Rabbi, ya Rabbi, ya Rabbi! Yüceliğin adına seni anmama yardım et. Boş emellerim, günahlarım, aşırılıklarım, bilgisizliğim ve gafletimden dolayı senin af kapını gözyaşımla çalıyorum. Biliyorum ki derdimin ilacı sensin.

Ey Rabbim, benim kimim var senden başka? Affı ve rahmeti başka kimden isteyeyim? Bu kadar günah ve aşırılıktan sonra sana

geldim. Pişman ve perişanım. Beni çirkin günahlarımın arkadaşlıklarından kurtar. Gözyaşımla sana dönüyor, günahımı itiraf ediyorum. Yalnız sana sığınıyor, özrümün kabulü için af diliyorum.

Beni affet Rabbim, beni affet.

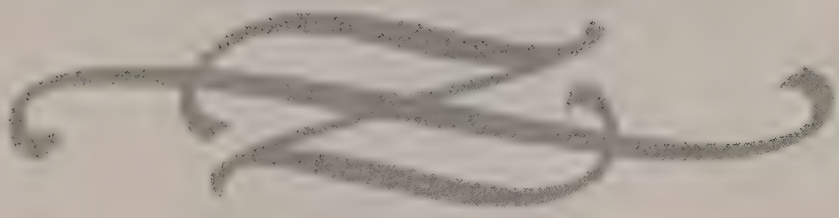
Ey Rabbim, senin rahmetini gördükten sonra beni yakacağına inanayım mı?"

Artık Kûfe'ye doğru yola çıkma vakti gelmişti. Veda tavafından sonra Mekke'den ayrılıyordum...

Kâbe'de Nurda Yıkanmak, Kûfe'de Nifaka Bulaşmamak

İki seçenek var: Ya Kâbe'ye yüreğini koymak, ya Kâbe'yi yüreğine koymak. Sen ikincisini yap, yüreğin yürüyen Kâbe olsun. Nice hacca gidenler vardır ki Kâbe ondan kaçar; nice gidemeyenler vardır ki Kâbe ona koşar.

Mekke'den Kûfe'ye doğru yola çıkmıştım. Kasabanın birinde birisi bana Kûfe'ye kadar eşlik etmek istedi. Yol arkadaşlığını kabul ettim. Hiç yemek yemiyor, bir şey içmiyor, üstelik namaz da kılmıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordum.

"Ben Hıristiyan'ım," dedi.

"Peki niye hiçbir şey yemiyorsun?" diye sorunca, "Ben tevekkül ediyorum," dedi.

"Ben de tevekkül ederim," dedim. "Burada niye duruyoruz ki? Şu saatlerde yakınlardaki bir kasaba yolcuları ağırlamak üzeredir. Yemek için bizi çağırırlar. Hadi oraya gidelim."

Ben böyle bir teklifte bulununca Hıristiyan şöyle dedi:

"Bir şartla gelirim; kasabaya geldiğimizde ben kiliseye girmeyeceğim, sen de mescide girmeyeceksin."

"Hadi dediğin olsun," diye karşılık verdim.

Akşam vakti yolumuzun üzerindeki başka bir kasabaya indik. Harabelik bir yerde dinlenmek için biraz oturalım dedik. O sırada yanımıza bir köpek geldi. Ağzında bir parça ekmek vardı. Getirip Hıristiyan'ın ayaklarının dibine bıraktı. Adam bana dönüp bakmadan ve hiç teklif bile etmeden ekmeği yemeye başladı. Oradan kalktıktan sonra üç gün boyunca yol gittik. Her gece olduğunda bir köpek geliyor, ona ekmek getiriyor, o da yiyordu. Dördüncü gece olduğunda yine bir kasabaya ulaştık. Yanımıza bir adam geldi.

Elinde yemek dolu bir tabak ve su dolu bir kap getirmişti. Ben akşam namazını kıldıktan sonra yiyecek ve içecekleri getirip yanıma bıraktı.

"Bunları götür o adama ver," dedim ve yine namaz kılmaya başladım.

Namazımı kılarken Hıristiyan elinde yemek tabağıyla yanıma geldi. Selam verdiğimde bana, "Bana dinini anlat! Çünkü senin dininin benim dinimden hayırlı ve güzellik dolu olduğunu görüyorum," dedi.

"Niye böyle karar verdin?" diye sorunca sebebini anlatmaya başladı:

"Nasıl olmasın ki, her gece rızkım bana bir köpek vasıtasıyla geliyordu. Gelen her ekmeği yedim ve senin aç olup olmadığını sormadım. Oysa sen tam üç gün sonra sana gelen yemek dolu tabağı ve içeceği, elini bile sürmeden bana verdin. Anladım ki, yaşamış olduğun dinin benim dinimden hayırlıdır."

Bunları dedikten sonra ona kelime-i şahadeti öğrettim, o da söyleyip Müslüman oldu. Allah-ü Teâlâ'ya sonsuz hamd-ü senalar olsun."

Bir gün Kûfe'de dolaşırken bahçenin birinde bir çubuğun üzerine takılı bir eşek kafası gördüm.

"Onun orada ne işi var?" diye sordum.

"Nazardan korunmak için oraya koymuşlar," cevabını aldım.

Ona şöyle dedim:

"Siz eşek kafalı olduğunuz için oraya da eşek kafası koymuşsunuz! Hayattayken sopaların darbesinden sakınamayan şu kafa, ölmüşken nazarı nasıl kovacak?"

Kaderimin Kördüğüm Şehri: Küfe

Yüksekliği aradım, tevazuda buldum. Hatır aradım, halka nasihatte buldum. Nesep aradım, takvada buldum. Şeref aradım, kanaatte buldum. Rahatlık aradım, zühtte buldum. Zenginlik aradım, tevekkülde buldum. Allah sevdiği kulunu dünya menfaati için kullanmaya çalışana müsaade etmez. Düş yakamdan ey dünya!

Peygamberimizin ömrü iki şehirde geçti: Mekke ve Medine. Benim de hayatım iki beldede şekillendi: Karen ve Kûfe.

Kûfe'ye az yolum kalmıştı. Yolculuk esnasında, konaklamış kervancılarla karşılaştım. Beni yemeğe buyur ettiler. Ocakta bakır kaptaki yemek henüz pişmemişti. Ben namaza durdum. Namaz bitince baktım ki mahcup bir haldeler. Yemeğin yandığını ve ona mı üzüldüklerini sordum.

"Nasıl anladın?" diye sordular.

"Benim bağrım, gönlüm yanık. Yemek yanmış, çok mu?" dedim ve onlara yaşanmış bir olayı anlattım:

"Vaktin birinde büyük bir şehirde şiddetli bir yangın olmuştu. Kıvılcımlar, alevler benek benek bütün şehri sarıyordu. Birden bir feryattır koptu. Kimi sağa, kimi sola, oradan oraya koşuşan çaresiz insanlar... O yangın yüzünden canlara da bir ateş düştü. Yolda, elinde sopasıyla ihtiyar bir kadın, hiç aldırmadan gidiyordu. Dünya yansa umurunda değildi sanki. Birisi onun halini görüp önüne geçti ve, 'A kadın, deli misin sen? Sakın gitme, evin yanıyor işte!' dedi. Kadın da, 'Deli misin be adam? Allah benim evimi yakmaz,' diye karşılık verdi ona.

Çarşı yanıp kül olmuştu, ama yaşlı kadının evine hiçbir şey olmamıştı. Halk şaşkın bir vaziyette kadına bakıyordu.

'Ey teyze, nerden bildin Allah'ın senin evini yakmayacağını?' diye sordular kadına.

Elindeki sopayı onlara doğru uzatarak, 'Allah ya evimi yakar, ya gönlümü. Mademki aşkıyla deli gönlümü yaktı, elbette evimi yakmayacak...' dedi."

Kûfe' ye girdiğimde şehrin havası öylesine bunaltıcı, ölgün ve durgundu ki insanın ruhuna çizgi çeken bir kasveti vardı. Yağmur yağıyordu. Yağmur yerine gam yağıyordu. Gökyüzü yerine ölüm iniltisi duyuluyordu. Şehrin garip bir kokusu vardı. Samimiyetten uzak insanlar yığınıyla dolu şehir adeta ihanet tütüyordu. Bu şehirde hayat yoktu. Kokuşmuş, çürümeye yüz tutmuş, cansız cesetlerle doluydu. Bütün insanlar toprağın üstünden toprağın altına girmiş; herkes kendi kefeninin içinde, kendi boğuk ve dar mezar çukurunda toprağın altından kalkmaya inat ederek kıyametin kopmasını bekliyor gibiydi. Peygamberimin rüyamda, *"Ey Üveys, Kûfe' ye git!"* sözünün işaretini şimdi anlamaya başlamıştım. Kûfe bir ölüler şehriydi. Şehrin en uzağında bir tepeye kendime küçük bir ev yaptım. Ruhları ölgün insanlardan uzak yaşamaya başladım.

Kûfe'de duvarları kerpiçten yapılmış, çatısı çalılarla örülmüş bir göz odalı küçük bir evde tek başıma yaşıyordum. Odamda yırtık bir hasır, bir testi, deve derisinden bir seccademden başka dünyalık yoktu. Geçimimi hastalanan develerin tedavisini yapma karşılığı aldığım birkaç dinarla sağlıyordum. Devesi için çağıran olmadığında, ekmek almak için hurma çekirdekleri topluyor, pazarda satarak geçimimi temin ediyordum.

Hiç yiyecek bulamadığımda kırlara çıkıyor, ot topluyor, karnımı doyuruyordum. Bir defasında açlıktan olduğum yere düşecek halde yolda yürürken, yerde bir dinar buldum. Tam elimi uzatacaktım ki annem gözümün önüne geldi, "Alma!" der gibi bana baktı. Utandım. İffetimden ağladım. Almadan oradan ayrıldım.

Kûfe'den bir adam bana yiyecek getirirdi. Kabul etmez ve ona, "Benim yiyeceğimi Allah melekleriyle gönderiyor," derdim.

Herkes beni deli divane sanıyordu. Benimle alay ediyorlardı. Özellikle yırtık, yamalı kıyafetlerime bakıp gülüşüyorlardı. Oysa sırtımdaki hırkada cennetin kokusuna bürünmüştüm de haberleri yoktu.

Bir ara, benimle görüşmek için Herem bin Hayyan isimli dostum Kûfe'ye kadar gelmişti. Selam ve hatırdan sonra ona, "Allah senden razı olsun. Ben yalnızlığı tercih ettim. Halkla görüşmekten, şöhretten hoşlanmıyorum. Onlar beni deli sanıyor. Elhamdülillah. Bırakalım öyle sansınlar. Selamet yalnızlıktadır. Halka karışan, onların sıkıntıları yüzünden rahat yüzü görmez. Senden rica ediyorum. Bir daha gelme. Beni yalnızlığıma bırakın," dedim.

Benim hayatım aşk ötesi bir rahmani cezbe destanıdır. Hiçbir mertebe beni aldatamadı. Mertebe aldanmaktır; mertebeden vazgeçiş kulluğunu anlamaktır. Her sabah namazı için yatağımdan kalktığımda, şeytan bana seslenir:

"Bu sabah yemek için ne arzularsın?"

Ben seslenirim:

"Ölüm!"

Der ki:

"Ne istersin içmeye?"

Derim ki:

"Kanla yıkanmış şahadet şerbeti!"

Der ki:

"Hiç mi köşkte, sarayda oturmak istemezsin?"

Derim ki:

"Mezarımı hazırlayın. Her şeyin bir talibi vardır. Benim talibim de Azrail'dir. Bana ne zaman, nerede ve ne gün gelir bilemem. An-

cak kocasının evine gidecek bir gelin gibi hazırım. *'Her can ölümü tadacaktır' (Ankebut Suresi, 57. ayet).* İşte canımın istediği de budur. Yemek, içmek, köşk ve saray canımın istemediği çöplüktür."

Tanınmamak için yalnız dolaşırdım. Yüzümü mavi bir peçeyle örterdim. İnsanların bana içten değil de riyayla yaklaşmalarından hoşnut değildim. Bana, "İşte peygamberimizin bilinmeyen, o uzak diyardaki dostu," demelerini istemiyordum. Günahlarını bir hırkayla örtbas etmeye çalışmaları onları münafıklaştıracak ve ben de buna sebep olduğum için kahrolacaktım.

Çevremdekiler bana "Esam" lakabını taktılar. Esam, sağır demekti. İnsanlar dedikoduyu, gıybet etmeyi, başkalarını çekiştirmeyi, ayıp aramayı ve en ufak hatayı büyütüp konuşmayı çok seviyorlardı. Nerede birkaç kişi bir araya gelse, başkasını konuşurdu. Beni yanlarına davet ederlerdi, katılmazdım. Söylediklerini duymazdan gelip cevap vermediğim için, "Bu adam besbelli sağır, işitmiyor, ilgilenmiyor, bu olsa olsa esamdır," diyorlardı. Birisi size günahını anlatırken rahatlıyorsa, siz onu dinler gibi yapın ama duyamadığınızı söyleyin. İşte o kişinin ferahladığını göreceksiniz.

Bir keresinde Kûfe'de mescide doğru gidiyordum. Çok susamıştım. Çarşıda birkaç kişi, bir zeccacla muhabbet ediyordu. Cam şişeden su ikram eden zeccac, bana da bir bardak su uzattı:

"Ey adını sanını bilmediğimiz garip adam, al iç de serinle!"

Bardağı uzanıp aldım. Bardağın soğukluğunu hissettiğim an, yüksek sesle bir feryat kopardım ve olduğum yere yığılıp kaldım. Bardak elimden yere düşmüştü. Nice zaman sonra kendime geldim. Gözlerim inci taneleri gibi yaşlarla doluydu. Etraftakiler şaşkındı. Sordular:

"Ne oldu sana be adam?"

"Bardağı elime alıp soğukluğu hissettiğim an, cehennem ehli-

nin cennet ehline bağırarak, feryat figan su istedikleri, *'Suyunuzdan biraz da bize verin...' (Araf Suresi, 50. ayet)* ayetini hatırladım ve aklım başımdan gitti."

Dünyada annem ve Resulullah'tan gayrı sevgilim olmadı. Evlenmem için aracılar ısrar etti, yüz vermedim. Yürek vermediğiniz ta içinize erişemez. İnsanlara baktım ki, her biri kendisine bir sevgili edinmiş. Kimi kadın, kimi erkek. Bazısı nefis, bazısı da heva. Kimi mal, kimisi de şöhret. Herkes o sevgiliyle ölüm anına kadar beraber olabilmiş, bazısı da kabrin başına kadar beraber bulunabilmiş, toprağa verilince ona veda etmiş. Herkes sevgilisini karanlık bir kuytuya bırakıp geri dönüyor. Düşündüm. Kendime öyle bir sevgili bulayım ki, hayatımda ve vefatımda benimle beraber olsun. Salih amelden başkasını bulamazdım. Yüce Allah'ın rızasını kendime sevgili edindim.

Kûfe'de tek başına bir evde yaşamaya devam ederken halk beni meczup sayıyordu. Cuma namazı için şehirdeki camiye giderken çocuklar peşime takılıp alay ediyordu. Beni zararlı bir meczup sanan Kûfe halkı, camiye gittiğimi bildikleri halde, beni çocuklara taşlatırlardı. Taş atan çocuklara kızmazdım. Onlara, "Şayet beni taşlamanız gerekiyorsa, namaza gitmeme engel olmamak için bacağımı kırmayacak kadar küçük taşlar atınız," derdim. Şehir halkı bana iyi gözle bakmıyordu. Yaptıkları eziyetlere rağmen sürekli onların iyiliği için dua ediyordum.

Her gece uyumadan önce şu duayı okurdum:

"Allahım! Çıplaklık veya açlık sebebiyle ölenlerden dolayı beni sorumlu tutma!"

Kûfe halkından birkaç kişi, şehre uzak yerdeki küçük ha yıkıldı ha yıkılacak vaziyetteki evime ziyarete geldiler:

"Ey Veysel, bu virane, yıkık dökük ev bir gün başına yıkılacak. Gel sana sağlam, güzel bir ev yapalım..."

"Şit Aleyhisselam bin sene yaşamıştır. Beş yüz yaşındayken diyorlar ki: 'Kaldığın yer rahat değil. Sana şöyle daha rahat bir yer hazırlayalım...' Diyor ki: 'Beş yüz sene ömrüm kalmış. Beş yüz sene için değer mi?' Diyorlar ki: 'Ahir zamanda öyle bir ümmet gelir ki, ömürleri elli altmış sene olur, ama bir ev yetmez. İki, üç, hatta köşkleri, sarayları olur.' Bunun üzerine Şit Aleyhisselam şöyle diyor: 'Öyle mi? O zaman desenize onların ömürleri gibi akılları da kıt olur. Teklifiniz için teşekkür ederim ancak insan, kendisine gerektiği kadar mal mülk edinmeli. Devamlı yurdu olan ahiret için hazırlanmalıdır.' "

Bir akşam Kûfe Mezarlığı'nda dolaşırken bir ruh benimle bağlantı kurdu. Ben daha bir şey demeden, "Yanıyorum," dedi.

"Niçin?" dedim.

"İşlediğim büyük bir günah yüzünden azap çekiyorum" dedi.

"Nasıl?" dedim.

"İçinde bulunduğum azabı siz dirilerin diliyle anlatamam. Sizin dünyanıza ait kelimelerle, cümlelerle tarif edilemez," dedi.

Ona dedim ki: "Öyle bir anlat ki bu dünyanın kelimeleriyle, senin o âlemdeki sıkıntını az da olsa hissedeyim."

Bana şöyle seslendi: "Ey Veysel, benim bu âlemde çektiğim azap, bir koyunun derisinin diri diri yüzülmesi gibi desem anlar mısın?"

Dedim ki: "Dünyada ne suç işledin de böyle azap çekiyorsun."

Derin bir, "Ah!" çekti ve ekledi: "Annem benden bir şey istediğinde suratımı ekşitir, sesimi yükseltir, hep onu incitirdim."

Gecelerimi ibadetle geçirmekten apayrı bir tat alıyordum. Bazen gözüm deve yününden yapılmış ince yatağa takılırdı. Yerde serili yatağa yaklaşır, ona dokunur ve, "Ey yatak, ne kadar yumuşaksın. Fakat cennetin döşeği senden çok daha yumuşaktır," der, namazıma devam ederdim.

Güzel ve taptaze bir bahar sabahıydı. Develerimi kuşların cıvıltısı altında, burcu burcu kokan vahanın billur billur akan deresine doğru götürürken, tatlı bir ahenk içindeki âlemi seyrettikçe Allah'a şükrediyordum.

"İlahi! Gecem ancak sana dua etmekle iyileşir. Gündüzüm ise ancak sana ibadet etmekle güzelleşir. Dünya, ancak sana şükretmekle hoştur. Ahiret ise ancak senin cemalini görme özlemiyle tatlılaşır..." diyordum.

Ömrüm boyunca kimseye düşmanlık beslemedim. Öfke nedir, tatmadım. Bazen kendi kendime sorardım, "Ben neden buğuz, kıskançlık ve öfke nedir yaşayamıyorum?" diye. Böyle düşündükçe aklıma şu ayet geliyordu:

"Muhakkak ki sizin Allah katında en şereflíniz takvaca en ileride olanınızdır" (Hucurat Suresi, 13. ayet).

Takvanın zehri, rızık korkusudur. Geçim derdi olanın, cennet kokusunu içine çekmesi zordur. Allah bizi bizden daha çok düşünürken, bu güzel nezaketi sorgulamak Allah'a karşı saygısızlık değil midir?

Peygamberimizin şu sözünü her sabah uyandığımda daima aklıma getirirdim: "*İnsanların ihtiyacını karşılayan kişiye Allah, sayısız iyilikler yazar, amel defterinden binlerce kötülüğünü siler ve üç cenneti önüne serer: Huld, Firdevs ve Aden cennetleri.*"

Şehre indiğimde yoksulların gönüllerini almaya çalışırdım. Cami önünde dağıtılan yardımı alır yetimi olan evlere götürürdüm. Hasta ve eli tutmayan kadınların evinde yıkanacak varsa kendim yıkar, yardım ederdim. Fırsat buldukça cenazelere iştirak ederdim. Yaşlı ve âmâ birisi vardı, evinden çıkamazdı. Cuma namazı öncesi ilk ona uğrar, başını ve elbiselerini yıkardım. Bazı geceler şehre iner karanlıkta fark edilmemek için gizlice ve sessizce kapılarının

önüne yiyecek bırakır, yine usulca evime gelirdim. Halife Ömer ve diğer halifeler sırası ile Osman ve Ali bana beytülmaldan maaş bağlamışlardı. Ben bir dirhemi bile kendime harcamazdım.

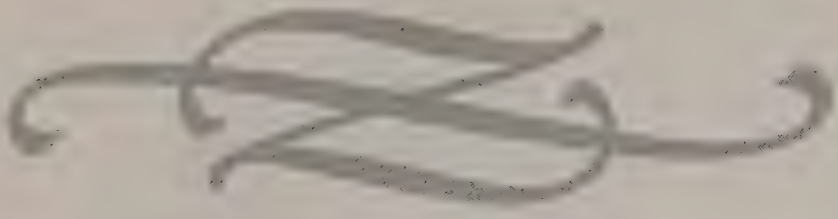
Sohbetime katılan gençler evime gelip bana yardım etmek istediklerinde kabul etmezdim. Tuluğa su doldurur, omzuma alıp kimsesiz tek başına yaşayanların evlerine taşırdım. Tanımamaları için onlarla hasbihal etmeden aradan uzaklaşırdım.

Dünyevi menfaat sağlayan kişilerden uzak dururdum. Bana, "Sen kimsin?" diye soranlara, "Ömrü azıcık kalmış bir hiçim. Ben, hiçbir şeyim, hiçbir şeyim..." derdim.

Kulluğumuzu Bilmek

Kuran-ı Kerim'e gözünle bakarsan yazıları görürsün,
Aklınla bakarsan ilmi görürsün,
Kalbinle bakarsan aşkı görürsün,
Ruhunla bakarsan Rabb'ini görürsün.

Yüce Allah, son peygamberiyle, efendim Hz. Muhammed aracılığıyla öyle güzel bir kitabı biz kullarına bahşetmişti ki, bunun değerini anlamak bir ömürden fazlası demekti.

İçinde barındırdığı O'nun mukaddes emirleri, yaşarken uygulamak, öldükten sonraki dünyamıza mutlak bir hazırlık demekti.

Kuran-ı Kerim...

Onu bilmek, Allah'ı bilmekti. Ne dediği her zaman açıktı. İnsanoğlu, ne zaman bir sıkıntı yaşasa, yüreğinde vesvese tohumları yeşerse, aklı yaşadıklarıyla alakalı bir hadisede takılı kalsa, ona yardım edecek tek varlık, yüce Allah'ın kitabında yer alan sözleri olmuştur ve olacaktır.

O kitap, öyle şeylerden bahseder ki, bizden önce yaşayan kavimleri anlatırken, yaptıklarımızdan ibret almamızı öğütler.

Sadece bunları anlatmakla kalmaz. Allah'ın emirlerini uygulamak neticesinde bize bahşedilecek cenneti, o mukaddes emirlere uyulmadığı takdirde yine bize bahşedilecek cehennemi anlatır.

Kûfe'de vaktimin çoğu uzlet ve ibadetle geçerken, namaz için şehre indiğimde de gençlere İslam'ı anlatmakla geçiyordu...

Cennetin bahşedilmesi belki anlaşılabilir, ama ya cehennemin bahşedilmesi? Bunu soran bir gence, şu cevabı vermiştim:

"Hayrın da şerrin de Allah'tan geldiğine iman ederken, O'nun yarattığı ne varsa bize bahşedilmiş olduğuna inanırken, neden cehennemin de insanlara bahşedildiği garibine gidiyor? Cenneti de

yaratan Allah'tır, cehennemi de... Sana işlediğin sevapların karşılığında cenneti vermiyor mu?"

"Evet..."

"O zaman, işlediğin günahların karşılığında da cehennemi veriyor. Sana zorla günah işle diyen yok... Ama işlersen, senin mükâfatın da cehennem olur!"

Şaşkınlıkla yüzüme bakıyordu. Sonra aklına başka bir soru daha geldi:

"Sen bütün bunları nasıl biliyorsun? Sen ki peygamber efendimizin yüzünü görmeden, hiç karşılaşmadan, ona tebliğ edilen ayetlerin hepsini nasıl oluyor da biliyorsun?"

Sakallarımın arasından, hafifçe tebessüm ettim. Anlattıklarımı ilk başta anlamaması garibime gitmemişti. Öyle güzel sorular soruyordu ki, ona verdiğim her cevapta onun kadar ben de mutlu oluyordum.

"Ben nasıl Müslüman oldum biliyor musun?"

"Şahadet ederek olmalı..."

"Evet delikanlı, orası zaten muhakkak... Ama bunun ötesinde ben birisinin yüze yüz aracılığıyla bu dine girmedim. Peygamberimiz efendimiz Hz. Muhammed, bir gece rüyama girdi. Beni bu mukaddes dine o iştirak ettirdi. Aslında o vakte kadar, kalbimde Allah'a dair çok güçlü inançlarım vardı ama Hz. Muhammed, bana yol gösterdi..."

"Sonra?"

"Sonra, bazı gecelerde sürekli görünür oldu. Bana Allah'ın kendine tebliğ ettiği emirlerini anlattı. Uyandığımda olanları hatırlamakla kalmıyor, bütün ayetlerin hepsinin aklıma kazınmış olduğunu anlıyordum. O sözleri bana Hz. Muhammed öğretiyordu. Onu göremediğim için sahabeden sayılmam ama onun ümmetine dahil olmak da benim hayattaki en büyük ödülüm oldu..."

İşte böyle olmuştu. O konuşmanın ardından delikanlılar günlük ziyaretlerini daha da sıklaştırmıştı. Benim ezberimden kendine aktardığım mukaddes ayetleri, büyük bir dikkatle dinleyerek, ezberlemeye çalışıyordu.

Kûfe'de samimi gençlerin oluşturduğu ihvan meclisine sohbet için davet ediliyordum. Bu meclisteki gençleri kendilerini görmeye ve tanımaya eremediğim "ashab-ı suffe"ye benzetiyordum. O nedenle cuma namazından sonra ya bir ağacın altında yahut da birisinin evinin avlusunda Kuran dersleri, tasavvuf sohbetleri yapıyorduk. Suallerine cevap verme şeklinde geçen sohbetlerime halktan bazı yetişkinler de katılıyordu. Bu sohbetlerden birisine ağzı sürekli kötü sözle nam salmış, karısını ve çocuklarını sürekli döven, cimri bir tüccar katılmıştı. O bana, "Tevekkül nedir?" diye sordu. Fırsatı yakalamıştım:

"Eğer bir lokman eksik olsa, bir buğday tanen gitse ya da bir isteğin kırılsa kıyametleri koparıyorsun! Öfkeni hanımını ve çocuklarını dövmekten, dinine ve peygamberine sövmekten çıkarıyorsun. Oysa murakabe ehlinden, akıllı ve uyanık biri olsaydın, Rabb'inin huzurunda olmayı gözetler, O'nun bütün fiillerinin senin hayrına olduğunu, onların, Rabb'inin sana birer nazarı olduğunu bilirdin. Yazık sana! Açların açlığını hatırla. Hatırla çıplakların çıplaklığını; hastaların hastalığını, mahpusların hapsini... Sana verilen bela sana az gelmiş. Kıyamet dehşeti içerisindeki kabir ehlini hatırla. Allah'ın senin hakkındaki hükmünü, O'nun sana baktığını, kaza ve kaderini hatırla ki, O'ndan utanasın. Eğer hayatın zorlaşırsa, günahlarını hatırla. *"Kim ki, Allah'a karşı takva sahibi olursa, O ona bir kurtuluş yolu gösterir, onu ummadığı yerden rızıklandırır. Allah'a tevekkül edene, O yeter" (Talak Suresi, 2-3. ayetler). "Allah kuluna yetmez mi?" (Zümer Suresi, 36. ayet).*

"Ama ben namazımı da kılıyorum, orucumu da tutuyorum. Karımı ve çocuklarımı dövmemin ibadetlerimle ne ilgisi var? Ben sana, 'Tevekkül nedir?' diye sordum, bir çuval azar işittim."

"Senin durumun gözleri bağlı olup da, değirmen taşı çeviren devenin durumuna benziyor. O fersahlarca yol aldığını zanneder de aslında yerinden ayrılmamıştır. Yazık sana! Namazında ayakta duruyorsun, oturuyorsun, namazında acıkıyorsun, susuyorsun... Zerrece ihlas ve tevhit olmayan namazın sana ne faydası olur? Eline yorgunluktan başka bir şey geçmez. Namaz kılıyorsun, oruç tutuyorsun ama kalp gözün insanların evlerinde, ceplerinde ve sofralarında! Onların sana hediyeler getirmesini bekliyorsun. İbadetini gösteriyorsun, orucunu ve mücahedeni bildiriyorsun!"

Gençlerden birisi sordu:

"Heves nedir, takva nedir?"

"Neyin varsa hepsi heves içinde heves. Allah onlara nazar etmez. Bu iş (tasavvuf) sadece beden amelleriyle başarılamaz. Bilakis o önce kalp amelleri, sonra da beden amelleriyle gerçekleşir. Hz. Peygamber kalbini işaret ederek şöyle buyurmuştur: 'Züht, işte buradadır! Takva, işte buradadır! İhlas, işte buradadır!' "

"Ey Veysel, neden sakınmamızı tavsiye edersin pekâlâ?"

"Ey gençler! Hakk'ı kaybetmekten sakının. O'nu kaybettiğiniz zaman her şeyi kaybetmişsinizdir. Allah-ü Teâlâ Hz. İsa'ya şöyle vahyetti: *'Ey İsa! Beni kaybetmekten sakın! Beni kaybedersen, her şeyi kaybetmişsindir!'* Hz. İsa da Rabb'ine münacatında şöyle dua etti: 'Ya Rabbi! Bana tavsiyede bulun.' Bunun üzerine Allah-ü Teâlâ şöyle buyurdu: *'Sana beni ve beni talep etmeni tavsiye ederim.'* Bu konuşma dört defa tekrar etti. Hz. İsa, her defasında böyle dua etti ve böyle cevap aldı. Ona, 'Dünyayı talep et, ahireti talep et,' diye buyurulmadı. Sanki ona Cenab-ı Hak şöyle buyuruyordu: *'Sana,*

bana itaat etmeni, bana isyan etmemeni tavsiye ederim. Yakınlığımı talep etmeni, tevhidimi talep etmeni, benim için amel işlemeni tavsiye ederim. Benden başka her şeyden yüz çevirmeni tavsiye ederim.' Uyanık, her şeye zahit olan, Rabb'inden başka hiçbir şeye değer vermeyendir. O, şöyle dua eder: 'İlahi! Ne istediğimi sen biliyorsun. Halk sofraları tercih etti. Ben ise senin kurbiyet sofrandan bir lokma istiyorum. Ben sana ait olandan istiyorum.' "

"Kurbiyet nedir?"

"Kurbiyet, Allah'tan Allah'ı talep edip o aşk üzere yakınlaşmaktır. Allah'ın ahlakıyla ahlaklanmaktır."

"Kurbiyete nasıl ulaşacağız?"

"Gözüne ve sözüne sahip çıkarak... Müminin üç gözü vardır. Birincisi baş gözü; onunla dünyaya bakar. İkincisi, kalp gözü; onunla ahirete bakar. Üçüncüsü, sır gözü; onunla da Allah'a bakar. Baş gözü dünyayla biter. Kalp gözü ahiretle biter. Sır gözü ise hem dünyada, hem ahirette Allah'la beraberdir. Çünkü o dünyada da, ahirette de O'na bakar..."

"Çok çalışıp çabalıyoruz ancak dediğiniz bakışa bir türlü gelemiyoruz. Kaderimiz mi kapalıdır acaba? Cahilliğimizin önü açılmayacak mıdır?"

"Kaderle çarpışıyorsunuz ama öldürücü darbeyi siz yiyorsunuz. Tehlikeye giriyorsunuz ama yazı değişmiyor. Sizin çabalamanızla kader ve hüküm nasıl değişir ki! Müslüman ve müsellem olun. Allah'ın, *'Onlar ki, ayetlerimize iman ettiler ve Müslüman oldular' (Zuhruf Suresi, 69. ayet)* buyruğunu işitmediniz mi? İslam'ın hakikati, istislamdır. Yani, kendini teslim etmeye çalışmaktır. Cahil kimdir? Cahil, ihtiyaçlarını Allah'tan isteyinceye kadar O'nu tanımayan kimsedir. Cahilin durumu, bir hükümdarın evinde bir işle meşgul olan bir adamın durumuna benzer; hükümdar ona bir iş

buyurur, o da o işi bırakır, hükümdarın komşularından birisinin kapısına gider."

"Biz genciz ve bazımız çok günahkârdır. Allah'ın tövbe kapısını bize açıklar mısın ey Veysel?"

"Tövbe kapısı her zaman ve her kişi için açıktır. Bir kimse ne kadar günahkâr bir kul olursa olsun büyük bir pişmanlık ve samimiyetle tövbe ederse Allah onun tövbesini kabul eder ve onu bağışlar. Kusursuz insan olmaz, onun için kusurunu bilmek tövbedir. Size yaşanmış bir olayla tövbe kapısının nasıl açıldığını anlatayım. Dikkatle dinleyin gençler...

Çok eski devirlerde Kifl adında bir adam vardı. Kifl, ahlaki ve insani değerlere önem vermeyen, para kazanmak için her yolu meşru gören çok zengin bir adamdı. Onun bu zenginliğinin sebebi faizdi.

Dara düşen, ihtiyacı olan kimse kendisine geliyor, o da yüksek bir faizle geri ödenmesi şartıyla onlara para veriyordu. Vadesi geldiği zaman kişi parasını ödeyemezse bu sefer faiz miktarını daha da artırıyordu. Şayet yine ödeyemez ise, adamları vasıtasıyla o kimsenin bütün varına yoğuna el koyuyordu. Bütün bunları bile bile ondan para istemek mi? Denize düşen, yılana sarılıyordu. Kendisi de insanlardan aldığı faiz için, zalim aklının uydurduğu bir sebebe inanıyordu:

'Para veriyorum. Kira alıyorum. Paramı kiralıyorum. Benden aldıkları parayla, para kazanıyorlar. Ben de paramla onların kazançlarına ortak oluyorum. Bunu bilerek alıyorlar hem. Ben kimseye zorla para vermiyorum ki!'

İşin aslı ise, hiç de öyle değildi. Dara düşeni, zora düşeni dirhem dirhem takip eder, sinsice avına yaklaşır ve en uygun anı kollardı. 'Darlık, yokluk zordur...' diye başlayan cümlesi, çaresiz olana o anda bir kurtuluş gibi görünürdü.

Bir gün, kapısına borç için bir kadın geldi. Bu kadın yakın zamanda kocasını kaybetmiş namuslu, kendisini çocuklarına adamış bir anneydi. Bir süre, kocasından kalan şeylerle evini idare etmeye çalışmıştı. Ancak artık evde para kalmamıştı. Bunun için çalışması gerekiyordu. Bir yerde iş bulmak istedi ama dışarısı dul bir kadın için çalışmaya müsait değildi. Etraftan rahatsız edilirim korkusunu yaşıyordu.

Neden sonra evde örgü yapıp onları yakın bir arkadaşı vasıtasıyla satmaya karar verdi. Bunun için bir dokuma tezgâhına ihtiyacı olacaktı. Tezgâhı alabilmek için de borç arayışına girdi. Yakın dost ve akrabalarına gitti ama kimsede para yoktu. Çok üzülmüştü. Çaresiz bir şekilde evine doğru giderken yolda istemeden iki kişi arasında geçen bir diyaloğa şahit oldu. Şehirde Kifl adında bir kişinin insanlara borç para verdiğini duydu. Hemen onun yanına gitmeye karar verdi.

Kifl kapıda kadını görünce çok beğendi. Onu elde etmek istedi. Kadın, Kifl'in karşılığını ödemek şartıyla borç para istedi. Kifl, kadının dul olduğunu da anlayınca ona ahlaksız bir teklifte bulundu. Kendisiyle beraber olması şartıyla vereceği parayı istemeyeceğini söyledi. Bu teklifi kadın şiddetle reddetti. Çok üzülmüştü. En çok da kendisine böylesi tekliflerin gelmesinden korkuyordu.

'Allahım bana yardım et,' diye dua etti.

Aradan birkaç gün daha geçmişti. Evde hiçbir şey kalmamıştı. Çocuklar açlıktan ağlıyordu. Onların ağlamasına kendisi de katılıyordu. Çaresiz kalmıştı. Kendisini Kifl'e teslim etmeye mecbur hissetti. Bu sırada da, 'Allahım! Ne olursun beni affet. Bir daha böyle bir günah işlemeyeceğim,' diye dua ediyordu.

Kadın, Kifl'in yanına gitti. Kifl'in yüzü gülüyordu. Ancak kadın bir yandan ağlıyor, bir yandan da titriyordu. Kifl, kadına bu

halinin sebebini sordu. Kadın, 'Buraya kendi isteğimle gelmedim. Daha önce böyle bir günah işlemedim. Onun için Allah'tan çok utanıyorum ve korkuyorum. Beni bu günaha sürükleyen fakirliğimdir,' dedi. Kifl, duyduklarına çok şaşırmıştı. O kaskatı kalbi bir anda yumuşayıverdi. İçini pişmanlık duyguları sarmıştı. O sırada ağzından şu ifadeler döküldü:

'Sen fakirliğin sebebiyle mecbur kaldığın bir günah işliyor ve bundan dolayı ağlıyorsun. Halbuki Allah bana bu kadar servet vermişken, ben günah işlemekten çekinmiyorum. Ben, Allah'tan utanmaya ve korkmaya senden daha layığım...'

Kifl, böylece pişmanlık hisleri içinde, yapacağı kötü işten vazgeçti. Kalbine apayrı bir huzur ve mutluluk geldi. Kadına bir miktar para verip onu gönderdi. Kadıncağız, sevinç ve kendisini harama girmekten koruyan Rabb'ine şükür içinde evine döndü.

Kifl, artık eski Kifl değildi. O güne kadar yapmış olduğu bütün günahlar için tövbe ediyordu. Erken olmasına rağmen dükkânın kapısını kapattı ve evine doğru yöneldi. Sabaha kadar Rabb'ine dua edip yalvardı ve affını diledi. O gece Kifl'in ecel vaktiydi. O hal üzere ruhunu Rahman'a teslim eyledi.

Sabah olmuştu. Kifl'in evinden çıkmadığını gören yakınları kapıyı açtıklarında Kifl'i ölü olarak buldular. Bu sırada kapısında herkesin okuyabileceği şekilde şöyle bir yazı vardı:

'Allah, Kifl'in günahlarını affetti.'

Halk, bu duruma şaşırdı kaldı. Allah, Kifl'in affedilmesine sebep olan bu olayı, o dönemin peygamberine vahiy yoluyla bildirdi. Böylece herkesin şaşkınlığı gitti ve insanlar bundan büyük bir ders aldılar. İnsanlar özür dileyen suçluyu affederler, Allah ise tövbe eden kulu affetmekle kalmayıp ödüllendirir. Kuran, günah işlemeyenlerden değil, günahına tövbe edenlerden örnek verir."

"Ey Veysel, bize biraz da cennetten bahset."

"Cennet, Allah'ın güzelliğinin tarifidir. Hz. Âdem'in kovulduğu cennet ahiret cenneti değil dünya cennetiydi; gerekçesi de şudur:

Şeytan ahiret cennetine giremez. Giremediği için de başkalarına şeytanlık yapmaz. Ahiret cennetine giren bir daha çıkmaz. Cennette günah işlenmez. Cennette ilahi teklif ve emir olmaz!"

"Cennet ve cehennemi dünyada yaşıyor muyuz?"

"Evet delikanlı. Cehennemi ve cenneti önce dünyada yaşıyoruz. Zaten bu dünyada cenneti bulamayan insan öbür dünyada da bulamayacaktır. Eğer sevgi hâkim gelirse her aşk Allah'a olan aşktır, bu sayede insanlar birbirlerini hoş görmeye başlar. İşte bu dünyada cenneti bulmak demektir. Cehennem ise bunun tersidir. Mesela çok sabırsız bir insanın sabırlı bir insanla aynı evde yaşaması onun cehennemidir. Bir kişi, 'Ben üstünüm, benden daha büyük yok!' diyorsa o kişiye cennet yoktur."

"Ey Yemenli! Ey Peygamber âşığı! Cahilleri nasıl terbiye etmeliyiz?"

"Cahillere karşı halim olmayı tercih edin. Sevgi ve yumuşaklık insanı Allah'a götüren tek yoldur. Nefsinizi terbiye edeceğiz diye mağdur bırakmayın, nefsin aşırı isteklerini birden kesmeyin. Yavaş yavaş terbiye edin, önce küçüklerden başlayın. Mesela en kolayı ne, yalan mı söylüyorsunuz? Önce onu bırakmaya başlayın arkası gelir. Kimseye beddua etmeyin. Çünkü beddua etmekle Allah'a akıl öğretmek gibi olursunuz. Dua edin. Duanın gerçek manası, 'Ben Allah'layım, Allah da benimle,' demektir. Kulluğunuzu unutmayın. Kulluk başkasına eziyet etmemektir. Kendinde üstünlük ve imtiyaz görmemektir. Aslında kulluk, sabah sokağa çıktığınızda herkesin sizden farklı olmadığını hissedebilmektir. Kulluk, ilahi kaderler karşısında Allah'ı sevip teslim olmaktır.

Allah kıyamet günü mümin kullarına şöyle hitap eder: 'Sizler ahiretinizi dünyanıza tercih ettiniz. Bana ibadet etmeyi, şehvetlerinize, istek ve arzularınıza tercih ettiniz. İzzetim ve celalime yemin ederim ki, cenneti sizden başkası için yaratmadım.'

İşte bu O'nun müminlere hitabıdır. Muhiplere hitabına gelince, o da şudur:

'Siz dünyaya, ahirete ve bütün yarattıklarıma karşı beni tercih ettiniz. Yani halkı kalbinizden çıkardınız, sırlarınızdan uzaklaştırdınız. İşte cemalim sizin için. Kurbiyetim sizin için. Ünsiyetim sizin için. Sizler gerçek kullarımsınız.' "

"Neden sürekli yalnızlığa ve açlığa sığınıyorsunuz? Hemen hemen her gün neredeyse oruçlusunuz, neden?"

"Açlık, Allah'ın yeryüzündeki yemeğidir. Sıddıkların karnı, onunla doyar. Ey fakirlikten korkanlar! Asıl fakirlik fakirlikten korkmaktır. Zenginlik ise, Allah ile O'nun dışındaki her şeyden zengin olmaktır. Dirhem ve dinar zenginliği zenginlik değildir... Evliyadan bazısı uykularında cennet yiyecekleri yer, cennet içecekleri içerler. Oradaki her şeyi görürler. Bazıları da yemeden içmeden kesilirler. Halktan soyutlanıp, perdelenerek yeryüzünde Hızır ve İlyas gibi ölümsüz yaşarlar. Allah'ın yeryüzünde böyle, halkın kendilerini görmediği ama kendilerinin halkı gördüğü gizli kulları pek çoktur. Onlar arasında 'veli' olanlar pek çoktur; 'âyan' olan ise az mı azdır. Her şey onlara gelir, onlara yaklaşır. Yeryüzü onlar vesilesiyle yeşerir; gökten yağmur onlar vesilesiyle yağar; halk üzerinden belalar onlar vesilesiyle uzaklaştırılır. Velilere dil uzatmayınız. Allah'ın rahmetinden uzaklaşmış insanların alameti, Allah'ın dostlarına dil uzatmalarıdır. Allah'a düşman olacak insanlar ilkönce Allah'ın dostlarına düşman olurlar."

Sohbete sürekli gelen gençlerden birisi şöyle konuştu:

"Ey Peygamber âşığı Veysel, bizlere nasihat ver, Kûfe'de senden nasiplenmesini bilmeyen o kadar çok kişi var ki."

"Nasiplerin peşinden koşmayın, bırakın onlar sizin peşinizden koşsun. Bu benim tecrübe ettiğim, gözlerimle gördüğüm bir şeydir. Bunu 'yol'a girmiş olan ve bu yolu deneyen benden başka kimseler de görmüştür. Acele etmeyin, nasiplerinizi kaybetmezsiniz. Hz. Peygamber'den şöyle rivayet olunmuştur: *'Hiç kimse rızkını tamamlamadan dünyadan göçmez. O halde Allah'a karşı takva sahibi olun ve isteklerinizi güzelleştirin.'* Yavaş olun, hırslanmayın, boşa yorulmayın, sebatlı olun. İsteklerinize karşı işte böyle olun. Bütün tasarruflarında, davranışlarında Kitap ve sünnetten fetva al. Eğer imanınla ilgili bir sıkıntıya düşersen, 'Ne dersin ey Kitap? Ne dersin ey sünnet? Ne dersiniz?' dersin. Eğer böyle yaparsan, müşkülün hallolur, zulmetin kaybolur. Zulmetmemeye çalışın. Hakları hak edene vermek uğrunda çabalayın. Aranızda hediyeleşin. Birbirinize merhamet edin. Birbirinize lanet okumayın. Birbirinize kahretmeyin.

Birbirinize güzellik ve hoşlukla muamele edin. Birbirinizin hatalarını affedin. İnsanları Allah'ın örtüsünün altına çağırın. Siz insanların hatalarını örtün ki, Allah da sizin hatalarınızı örtsün. Allah-ü Teâlâ, Settar ül-Üyub'dur. Yani, ayıpları örtendir. Bir günahı ortaya çıkararak, ifşa etmek, mümine yakışmaz. Bir insanı, hatasından dolayı ayıplamak doğru değildir. Kusur örtücü olmak bir fazilettir. Dünyada kusur örtenleri, ahirette Allah kusurlarını gizlemek suretiyle mükâfatlandıracaktır.

Hz. Ömer'e biri gelip, 'Ya Ömer, bir kızım var. Allah-ü Teâlâ'nın sınırlarından birini çiğnedi. Sonra kendini kesmek için bıçağı eline alıp canına kıymak istedi. Ben yetiştim ve tedavi ettim. Şimdi iyileşti. Güzelce tövbe etti. Şimdi kendisini isteyenler var. Daha önce yaptığı günahı söyleyeyim mi?' diye sorar.

Hz. Ömer adamın anlattıklarını dinledikten sonra, 'Onun halini söyleyerek Allah'ın gizlediğini açıklamak mı istiyorsun? Vallahi eğer onun durumunu herhangi bir kimseye söylersen, seni ibret için cezalandırırım. Onu namuslu bir kadın gibi evlendir!' diye cevaplar."

"Üveys bize biraz kendinden bahset."

"On yaşında Hanif, tek Allah inancına sahiptim. Elli iki yaşında Hz. Muhammed'i rüyamda görerek Müslüman oldum. O vakte kadar tarif edilmiş esaslara göre ibadetlerimi yapıyor, itikat üzerine yaşıyordum.

Rüyalarda Hz. Peygamber bana hikmeti öğretti. Ayetleri bana okurdu. İslam dininin bütün mesaj ve hükümlerinden haberdar olurdum. Kuru kuruya kulluk olmaz. Ben kulum demekle iş bitmiyor. 'Ben Allah'ı seviyorum,' sözü dudaktan bin kez aksa ne fayda? Kulluk aşk işidir. Söz işi ile aşk işini karıştırmayın. Ben ilmi insanlar ismimden bahsetsin diye değil hikmet için öğrendim. Hikmet Allah'ın kullarına ilimle hizmet etme sevgisidir.

Yetmiş iki yaşımda peygamberime ilk ziyaret yolculuğuna çıktım. Üç yıl sonra ikinci ziyaret için yoldaydım. Nasip olmadı Habibullah'ı görmek. Medine, Mekke derken şimdi buradayım. Doksanlı yaşlarıma rağmen hâlâ peygamberime doyamadığımın hasretindeyim. Aşk yolculuğundaki doksan yedi yılımı, Peygamber yolunda bir an kadar bile uzun görmüyorum."

"Büyük günahlar için ne dersin?"

"Hiçbir günah, Allah'ın rahmetinden daha büyük değildir. Allah'ın bağışlamasından ümidi kesmek ve insanları Allah'la korkutup ümitlerini yok etmek günahların en çirkinidir."

"Biz gençlerin en çok düştüğü hastalıklardan birisi de haset. Haset duymaktan nasıl kurtulabiliriz?"

"Haset, Allah'a, 'Sen kime ne vereceğini bilememişsin!' küstahlığında bulunmaktır. Kimseye haset duymazsan Allah seni sadece başkalarının şerrinden değil, senin kendi şerrinden de korur! Hasetten kurtulmanın tek yolu Allah'taki insan sevgisini kavramandır. Allah bizleri severken bize ne oluyor da insanları sevmiyoruz? Kuran en çok Allah'tan söz etse de, Kuran'ın konusu Allah değil insandır. Halinizden şikâyette bulunmayın. Sabredin. Feryat etmeyin. Doğruluk üzerine devam edin. Birbiriniz için duacı olun. Duada ellerimizi kullanmamızın sebebi bellidir: *Ya Rab! Elimden gelen her şeyi yaptım! Elimden gelmeyen için sana el açarım.*"

"İbadet ederken beklenti içerisine hiç girdiğiniz oldu mu?"

"Ben Allah'a bir işçi gibi ücret bekleyerek ibadet etmem!"

"Allah'ı unutanlara ne yapmalıdır?"

"İnsanın Allah'ı unutması felakettir, fakat daha büyük felaket, Allah'ın insana kendi kendisini unutturmasıdır. İnsan en çok ölümü unuttuğunda Allah'ı da unutmaya başlamış demektir.

Hz. Ömer'in yüzüğünde, 'Vaiz olarak ölüm sana yetişir' yazılıydı.

Müminin kelamı, taamı, siması şifadır. Yani müminin muhabbetle yüzüne bakmak insanın kalbine şifa verir. Mümin, Allah-ü Teâlâ'nın veli kuludur. O'nun sevdiği kuludur. O'na muhabbetle bakmak, O'na muhabbetle dua etmek, O'na muhabbetle yardım etmek Cenab-ı Hakk'ın rızasını kazandırır. Hepimiz bu dünyada bir gaye için yaratıldık. O da Allah-ü Teâlâ'nın rızasını kazanmak. O'nun rızasını kazanmak da O'nun kullarına iyilik etmekten geçer. O'nun kullarına vermekten geçer. O'nun kullarının duasını almaktan geçer. O'nun kullarını razı eden Cenab-ı Hakk'ı razı etmiş olur. Allah-ü Teâlâ'nın razı olması için önce kulların razı olması lazımdır. Mesela kim? Evvela anne baba, hoca, arkadaş... Yani kimin hakkı varsa öncelikle onların razı olması lazımdır.

Kabirleri ziyaret ediniz. Salih kimseleri de ziyaret ediniz. Hayırlı işler yapınız. Böyle yaparsanız her şeyiniz düzelir.

Kadınlara iftira atmaktan uzak durun. Onları fitne sebebi olarak görmeyin. Fitne kadının yüzünde değil, fitne erkeğin gözündedir. Kadınlarınıza iyi davranın. Onların da aziz bir can taşıdığını unutmayın. Onlar köleniz değil baş tacınızdır. Annenizin duasını, babanızın rızasını gözetin. Anne ve babasının iznini almayanın iki dünyada işleri rast gitmez. Et için evinizi zehir etmeyin. Her sabah onların yüzünü güldürmeden evden çıkmayın. Peygamberlerin çoğu babasız büyüdü. Ben babasız büyüdüm. Babasızlığın ne acı olduğunu bilemezsiniz. Onun kıymetini toprağın üstündeyken biliniz. Toprağın altına gönderdiğinizde de baba dostlarını ziyaret ediniz.

İman gönüldedir ve gönülde aklın farkında olmadığı nice güzel deliller vardır. İman adamı aklın kılıcını keremiyle kırandır."

Sohbete iştirak edenlere nasihatlerde bulunuyordum. Baktım ki birkaç kişi kendi aralarında fısıldaşarak ölüm konusunda hüküm yürütüyorlardı. Ölümü sürekli kötülüyorlardı. Dayanamadım, "Kaç kere öldünüz ki, ölüme suizan ediyorsunuz?" dedim. Fısıldaşmayı bıraktılar.

Gençler en çok aşkı merak eder, en çok ilgilerini aşk konusunun çektiğini biliyordum. Biraz da onları konuşturmak lazımdı. Sordum:

"Aşk yolu nedir?"

Sustular. İçlerinden hiçbiri konuşmak istemedi. Söz yine bana kalmıştı:

"Aşk yolu, gönüldür. Gitmek 'kendiliksiz' kendine gitmektir. Bilmek ve bulmaktır. Yani kendi hakikatimizi bileceğiz ve nihayet kendi hakikatimizi açıkça görüp buluşacağız, kayıtsız şartsız aşka

kavuşacağız; o halde aşkın yolu önce kendi içimizde aşkı sağlamaktan geçiyor. Kendi içimizde aşk ne demektir? Nefesimizle ruhumuz arasındaki kavgaya son vermek demektir.

Bir insanın ben dindarım, ben ahlaklıyım, ben mürşidim diyebilmesi için dahi kendisiyle olan kavgasını bitirebilmesi gerekir. Önce kendi birliği olmazsa başkalarında Allah'ı bulması çok zordur. Allah'la olan emniyeti sağlamış olan insanın sevilmiyorum duygusu olabilir mi? Allah sevgilileri insana en yakın dosttur, onların vefaları hiç bitmez. Bana gönül yolunu soruyorsunuz. Cevabı bizzat peygamber efendimiz vermiştir: *'Gönül evine Ali kapısından girin.'*

İşte gençler Hz. Ali'nin nuruyla aydınlanın ki kalbiniz gönül olsun. Gönlünüz aşk-ı Muhammed olsun. Aşk-ı Muhammed demek insanlarla ilişkileriniz güzel olsun demektir.

Ehlibeyte Allah, *'Ey Muhammed! Ümmetine söyle, sizi getirdiğim hakikat karşılığında bir ücret istemiyorum, sadece yakınlarımı sevmenizi ve onlara eziyet etmemenizi istiyorum' (Şûra Suresi, 23. ayet)* buyurmuştur. Ehlibeyti sevmek Allah ve resulünü sevmektir. Peygamberimiz buyurdu: *'Ehlibeytime muhabbet üzere, ölen şehittir. Allah o kimsenin kabrini meleklerin ziyaretgâhı yapar.'*

Mümin aşktan, aşk da müminden zuhur eder. Aklınızı başınıza almadan önce aşkınızı baş tacı edin. Akıl hile doludur, tuzak kurar. Aklın sermayesi korku ve şüphedir. Aşkta ise Allah'a yakınlık mertebesi doğar. Akıl, viran etmek için imar eder. Aşk, imar etmek için viran eder. Akıl, daima, 'Ben...' der. Aşk zahmeti, 'Bana ver!' der. Akıl bir şey kazanmak için başkasını tanır ve sever, 'Sevil de mesut ol!' der. Aşk kendinden verir ve, 'Kul ol da hür ol!' der.

Âşık olmak farz ve sünneti yaşamaktır. Farz Allah'a muhabbettir, sünnet ise dünyadan el çekmektir. Peygamberimiz şöyle buyur-

du: *'Ey Hıristiyanlar, ey Yahudiler! Musa ve İsa'yı tanımıyorsanız gelin beni görün ki onları tanıyabilesiniz.'* Oradakiler sordular: 'Ey Allah'ın elçisi, her peygamber kendinden önceki peygamberleri tanıttığına göre ve senden sonra peygamber gelmeyeceğine göre seni kim tanıtacak?' Peygamberimiz şöyle devam etti: *'Âşıklarım. Onlar benim aşk komşularım olan velilerdir.'* "

"Görüyoruz ki halk sizinle alay edip sizi küçümserken siz hiç kızmıyorsunuz? Siz bize iyiyi kötüden ayırmayı öğretiyorsunuz ama halkın kötülüğüne öfkelenmiyorsunuz. Neden?"

"Delikanlı haklısın. Bana yapılanlara dilimle itiraz etmem gerekirdi ama gönlüm her şeyi Allah'tan bilmeyi o kadar öğrendi ki dilim de ona uydu. Edep öyle bir şeydir ki dili bile zaman zaman susturur. 'La mevcude illallah', yani Allah'tan başka mevcut yoktur diyen gönül başkasının eziyetine dil çıkarmaz. İnsanı tevhide gitmekten alıkoyan üç şey vardır: ahmaklık, cimrilik ve kibir. Kibir, kendini kul olarak değil put olarak görmektir. Cimrilik ise aşkın bereketini bizzat aşktan kıskanıp saklamaya çalışmaktır. Ahmaklık, âciz olduğunu unutarak, sınırlı kıt aklınla utanmadan kalkıp Allah'a akıl vermeye çalışmaktır. Aşk ehli isen bunun üçünden uzak dur. İblis kibirdir. Firavun ahmaklıktır. Cimrilik Ebu Leheb'dir.

Hz. Ali diyor ki, kendisindeki ayıbın aynısıyla başkasına ayıplayana acırım. Allah'a âşık olanlar, Allah'ın kullarını ayıplayıp gönül kırıyorlarsa sakın ha aşktan bahsetmesinler. 'Allah büyüktür!' diyen birisi hiç kimseyi küçük görmesin ve kimseye hürmetsizlik etmesin."

"Ey Üveys, bize dua öğretir misin?"

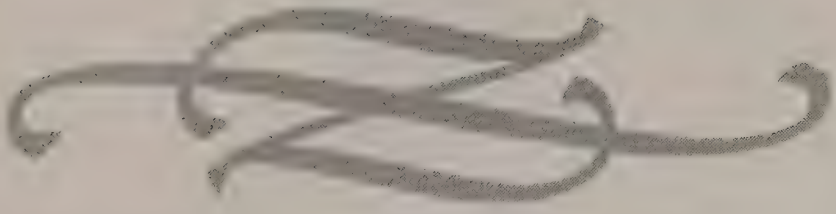
"Allah'a her halinizle dua edin. Hayatınız dua üzerine olsun. Her gece uyumadan önce şu duayı okurum. Siz de öyle yapın:

'Ey Rabbim! Ey nur, ey Kudüs! Ey ilklerin ilki ve sonların sonu!

Rabbim, iman perdesini yırtan günahlarımı affet. Senden başka günahlarımı bağışlayacak, suçlarımı örtecek kimse yok. Biliyorum ki ben nefsime zulmettim. Sana itaat etmedim. Bütün bunlara rağmen beni unutmadığından ve bana lütfettiğinden dolayı, kalbim sana kavuşma arzusuyla yanıyor. Rabbim biliyorum ki sen benim dostumsun. Her kötülüğümü örtersin. Rabbim görüyorsun ki, zincirlerim beni çökertti. Dünya beni aldattı. Gururum ve kayıtsızlığım kalbimi katılaştırdı. Rabbim biliyorum ki sen benim dostumsun. Affet beni ey Rabbim.' "

Samimiyet Safının Sıklaştırıldığı Savaş: Sıffin

Şehitlik yolu, ehlibeytten aktarılmıştır. Bu aktarılış, akraba bağıyla değil aşk bağıyladır... Aşk yolculuğuna çıkan her iman erinin yolu Ehli Beyte uğramıyorsa ziyandadır.

Habibullah, imanla tesisleştirdiği büyük bir emanet bırakmıştı: imamet.

İmametin özüne uyarak, hilafeti temsil eden Hz. Ebubekir ve Hz. Ömer dönemi, habibullah efendimizi aratmayacak şekilde, hak ve nizam içerisinde saadet dolu geçer. Ne olduysa her şey Hz. Osman devriyle başlar. Müminlerin birbiriyle savaşa gireceği o hazin günler başlamaktadır.

Kûfe'de halktan uzak, yalnız başıma yaşamama rağmen, Medine'de olup bitenler tez elden Kûfe'ye de ulaşıyordu. Kûfe erkekleri, kadınlardan daha çok dedikodu yapmayı seviyordu.

Cuma namazını kılmak için şehirdeki camiye gittiğimde, yapılan vaazlar, verilen hutbeler, namaz sonrası konuşulan konular hep Medine'deki olaylarla ilgiliydi.

Hz. Osman Kûfe'de pek sevilmiyordu. Özellikle devletin idaresini Mervan'a teslim etmesi, Mervan'ın liyakatsiz kişileri vali yapması, valilerin gittikleri şehirlerde halka zulmetmesi, rüşvet yemesi, içki meclisleri kurması ve kadın düşkünlükleri, insanların Hz. Osman'a karşı diş bilemesine neden oluyordu. Hz. Osman'ın bütün bu olanlardan haberi yoktu. Çünkü Mervan, halife ile halk arasında büyük bir uçurum açmıştı. Halkın istek ve şikâyetleri halifeye ulaşmıyordu. Hz. Osman'ın akrabalarına aşırı düşkünlüğü, valilerin yaptıkları icraatlarının ona mal edilmesine sebep oluyordu. Hz. Peygamber'in, "Ben öldükten sonra dahi Hakem bin Ebi'l As asla

Medine'ye ayak basmayacak!" demesine rağmen Mervan, babasının Medine'ye gelmesi için Hz. Osman'ı kandırmış, Hz. Osman da Hakem bin Ebi'l As'ı affedip, Medine'ye girmesine izin vermekle kalmamış, ona devletin hazinesinden yüklü bir bağış da yapmıştı. Bu olay Müslümanlar arasında büyük bir tepkiye yol açtı. Bunun yanı sıra aslen Yemenli bir Yahudi dönmesi olan Abdullah bin Sebe Müslümanlar arasında fitne çıkararak İslamiyet'ten intikam almak için Müslüman olmadığı halde Müslüman'mış gibi görünerek şehir şehir dolaşıyor, halkı Hz. Osman'a karşı kışkırtıyordu. Teşkilatını Kûfe'ye kurmuştu. Kûfe onun için bulunmaz bir nimetti. Zaten Kûfe, bir dedikodu kazanıydı. Yetiştirdiği adamlarıyla isyancı birliği kurdu ve Hz. Osman'ı şehit ettirmek için isyancıları Medine'ye saldı. Fitneciler amaçlarına ulaştılar. Kuran âşığı hayattayken cennetle müjdelenen biri olan, aynı zamanda iki kez peygamberimizin damadı olma şerefine erişen, bütün malını Allah yolunda harcayan Hz. Osman, şehit edilmişti...

Bu çirkin olay, bu durumla uzaktan yakından alakası olmayan Hz. Ali'ye mal edildi. Devlet imamsız kalmıştı. Fitneciler ortalığı iyice karıştırmak istiyorlardı. Halk ne yapacağını bilmiyordu. Mal ve can güvenliği artık tehlikedeydi. Hz. Peygamber'in emaneti olan o güzel toplum artık kan kaybediyordu. Sahabenin ısrarıyla Hz. Ali, bu karışık ve sıkıntılı dönemde halife oldu. Hz. Osman'ı şehit eden katiller, akıbetlerinin yakında başlarına geleceğini anladılar. O nedenle Hz. Ali'yi suçlayarak, kendi elleriyle öldürdükleri Hz. Osman'ın şahadetini kullanıp, Hz. Ali'ye karşı bir cephe oluşturdular. Saflarına müminlerin annesi Hz. Ayşe'yi de katmak istediler. Ve Cemel faciası meydana geldi...

Hz. Ayşe yaptığı yanlışlıktan dönerek Hz. Ali'ye biat etti. Ancak gözü dünya hırsıyla taşkın Muaviye, kendine ve ailesine krallık

kurmak istiyordu. O nedenle akrabası olduğu Hz. Osman'ın ölümünden sorumlu olan katillerin Hz. Ali tarafından himaye edildiğini öne sürerek, ona karşı bir ordu kurdu. Bu savaş imamet ve sultanlık arasındaki bir savaştı. Muaviye, Muhammed dinine karşı cahiliyenin zihniyetini yerleştirmek istiyordu. Onun amacı sultan olmak ve saltanatını büyütmekti. Bu haliyle Muaviye'nin Bizans İmparatorluğu'ndan, İran'ın Kisra'sından bir farkı yoktu...

Hz. Ali, hilafete geçtiğinde Abdullah el-Beceli'yi, Muaviye'ye elçi olarak gönderdi. Elçi, onun biat etmesini isteyecekti. Elçi, Şam'a gitti ve Muaviye'ye Hz. Ali'nin mesajını iletti. Muaviye, onu bir süre oyaladı ve bekletti. Şamlıların ileri gelenleri, Hz. Osman'ın katillerini ve bu olaya şöyle veya böyle katılanları öldürünceye kadar, kadınlarına dokunmamaya ve yataklarında uyumamaya yemin etmişlerdi. Şam, Müslüman ordularının karargâhıydı. Çünkü burası, Bizans ordusuyla karşı karşıya bulunan ve her an tehlike altında olan büyük bir hudut şehriydi. Bu yüzden İslam orduları, burada son derece hazırlıklı bulunuyordu. Uzak görüşlü siyasi bir lider olan Muaviye, uzun zaman onlarla beraber bulunmuştu. Onların kalplerini kazanmış ve kendine bağlamıştı. Böylesine büyük bir güç onun, Hz. Ali'ye biatı reddetmesini ve Hz. Osman'ın öldürülmesinde elinin bulunduğu ya da en azından onun katillerini ordusunda barındırıp kısas konusunda bunlara hiçbir şey yapmamak üzere himaye ettiği yolunda itham etmesini kolaylaştırmıştı...

Sıffin Savaşı, peygamberimizin emanet ettiği "Allah'ın emanet ettiği din" ile "sultanlığı isteyen insanların uydurduğu din" arasındaki bir savaştır. Ehlibeyt ehli Muhammed'dir. Allah'ı ve Peygamber'i sevenlerin ehlibeytin etrafında toplanmaları gerekir. Hz. Ali'nin bu mücadelesinde yanında olmak istedim. Elimde eğri büğrü asamdan başka bir şey yoktu. Şehre inip,

demirciye uğradım. Kendisine, "Bana bir kılıç vermen için, senin yanında kaç gün çalışmam lazım?" dedim. O da bana, "On gün çalışman yeterli..." dedi. On günün sonunda elimde kılıç, sırtımda peygamberimizin hırkasıyla Hz. Ali'nin karargâhına vardım. Selam verdim. Beni görünce çok sevindi. Birbirimize hasretle sarıldık. Benim elimi öpmeye çalıştı. Ben ondan önce davrandım, onun alnından öptüm. Halimi hatırımı sorduktan sonra, "Seni gördüğüme çok sevindim Üveys efendim. Seni buralara getiren şey nedir?" dedi.

"Sana katılmaya geldim Ali... Duydum ki Muaviye'ye karşı mücahit topluyormuşsun. Muaviye de büyük bir orduyla senin üzerine geliyormuş ve Müslümanlar seni yalnız bırakmış. Bir gece rüyamda Resulullah şöyle dedi: *'Ey kardeşim Üveys, Ali'mi yalnız koyma, nasibin olan şahadet şerbetini onun avuçlarından iç...'* "

Hz. Ali başını öne eğerek ağlamaya başladı. Güzel gözlerinden süzülen inci tanesi misali yaşlar, sanki benim yüreğime damla damla kor ateşler bırakıyordu.

"Keşke seninle birlikte o şerbeti içsek Üveys... Lakin ben böyle bir müjdenin tarafı olamadım. Bana da Resulullah şöyle buyurmuştu: *'Ey Ali, bu güzel mücadelende ashabımdan yanında sana inanan ancak bin kişiyi bulacaksın!'* Haftalar öncesinden benim yanıma gelenlerin sayısı dokuz yüz doksan dokuz olmuştu. Günlerdir bir kişi eksikti. Demek o sendin..."

"Ey Ali, gazamız mübarek ola. Ben senin yanında şahadet şerbetini içersem eğer sırtımdaki bu hırka da peygamberimin göz nuru, sekiz cennetin sultanı olan oğlun Hüseyin'e verilsin."

Hz. Ali'nin ordusu ile el-Cezire yoluyla Rakka'dan, Fırat'ı geçtik. Bizans surlarına vardığımızda, Muaviye'nin öncü birlikleriyle karşılaştık. Her iki grup arasında çok az mesafe kalmıştı. Böylece

iki taraf Sıffin Ovası'nda toplandı ve İslam orduları birbirlerinin karşısında yerlerini aldılar...

Hz. Ali, adamlarından Muaviye'yi itaate çağırmak üzere üç kişi seçti. Bunlardan Beşir bin Amr, Muaviye'ye şöyle konuştu:

"Ey Muaviye! Ömrünün son demlerine gelmişsin. Artık ahirete göçeceksin. Hiç kuşkusuz Allah seni, yaptığın işlerden dolayı hesaba çekecek ve bu dünyadaki amellerinle, sana karşılık verecektir. Bu ümmetin birliğini parçalamayasın ve kanını dökmeyesin diye sana Allah'ı hatırlatıyorum!"

Muaviye bu sözlere önce temkinli yaklaştı:

"Bunları dostun Ali'ye de tavsiye ettin mi?"

"Benim dostum, senin gibi değildir ki! O faziletçe, dince, Müslümanlıktaki önceliği itibariyle ve Hz. Peygamber'e yakınlığıyla hilafet makamına insanların hepsinden daha layık olanıdır..."

"Peki, Ali ne diyor?"

"Senin Allah'a itaat etmeni ve amcanın oğlunun seni hak namına davet etmiş olduğu şeyi kabullenmeni istiyor. Çünkü o, dünyada senin için en çok sulh isteyen ve işindeki başarı için en çok hayrı dokunacak olan kimsedir."

"Biz Osman'ın kanının diyetini istiyoruz! Ve söyle Ali'ye, onun istediğini ebediyen yapmayacağım!"

"Ey Muaviye! Senin reddettiğin şeyi ben iyice anlamış bulunuyorum. Yemin ederim ki, senin neyin peşinde olduğun ve ne istediğin bize gizli değil. Sen, halkı saptıracak, arzularına meylettirecek ve itaatlerini celp edecek söz olarak, 'İmamımız mazlum olarak öldürüldü, biz ise onun kanını istiyoruz!' sözünden başka bir şey bulamadın. Sana da bu hususta ayaktakımı, azgın kimseler itibar etmiştir. Biz iyice biliyoruz ki, sen ona yardım etmek istemedin. Şu arkasına düştüğün halifelik makamı yüzünden onun öldürül-

mesini istedin. Halbuki bir işi nice temenni edip isteyen vardır ki Allah, kudretiyle o istenen şeyi başkasına verir. Bazen de bir şeyi temenni eden kimseye arzularının üstünde şeyler verilir. Yemin ederim ki, bunlardan hiçbirinde senin için hayır bulunmamaktadır. Sen istediğin şeyi elde edemezsen, şu halde, bu hususta Arap'ın en kötüsüsün. Temenni ettiğin şeye kavuşuncaya kadar Allah da seni cehenneme atar... Ey Muaviye, Allah'tan kork, bu davandan vazgeç. İşe layık olan kimseyle çekişme!"

Bu sert konuşmanın karşısında Muaviye'nin cevabı, ancak sert bir ret cevabı ve çekilip gitmelerini istemekten ibaret oldu. Onlar da Ali'ye geldiler ve bildirdiler. Herkes, topyekûn bir savaşta ümmetin kırılmasından endişe ediyordu. Ancak savaş da kaçınılmazdı.

Savaş, mübareze tarzında küçük grupların çarpışması şeklinde başladı. Bir grup Hz. Ali ordusundan, buna karşılık aynı güçte bir grup da Muaviye ordusundan çıkarak savaşıyorlardı. Hicretten otuz altı yıl sonraki zilhicce ayına kadar durum bu şekilde cereyan etti.

Muharrem ayı girince her iki grup da sulh yapma isteğiyle çarpışmayı durdurdular. Birbirlerine elçiler gönderdiler. Hz. Ali, Adiy bin Hatem'i, Muaviye'nin huzuruna gönderdi. Huzura çıktığında Adiy söze başladı ve şunları söyledi:

"Biz seni, yüce Allah'ın, sözümüzü ve ümmetimizi birleştirecek, kan dökülmesini durduracak, şahısların arasını düzeltecek olan emrine itaate çağırıyoruz. Hz. Peygamber'in oğlu yerinde olan Hz. Ali, bizim en faziletlimiz, en önce Müslüman olan, İslam'ı tatbik etmede en iyimiz olan bir zattır. İnsanlar onun lehine ittifak edip toplanmışlar ve Allah onları, halifeliğe layık gördükleri bu insanla en doğru yola ulaştırmıştır. Senden ve seninle beraber olanlardan başka hiçbir kimse kalmadı. Bu işten vazgeç ey Muaviye! Allah senin ve taraftarlarının başına Cemel günündeki felaketi vermesin."

Muaviye savaşın kendine verdiği gözü dönmüşlükle cevap verdi:

"Sen ara bulmak için değil de sanki tehdit etmek için gelmişsin. Heyhat, ey Adiy! Allah'a yemin ederim ki, savaş benim mesleğimdir. Harp etmekten zerre kadar korkum yok. Şüphesiz ki sen, Osman bin Affan'a hücum eden canilerdensin. Sen onun katillerindensin! Senin, Allah'ın ölümünü takdir ettiği kimselerden olmanı ne kadar isterdim, ama ne yazık ki değilsin. Sen daha güçlü olan reisinin derecesini küçülttün..."

"Biz sana, bizi ve seni ıslah edecek olan, davet ve nasihat konusunda geldik Muaviye. Sen ise önümüze misaller sürüp, lafebeliği yapıyorsun. Kendini haklı çıkartacak cinsten söz ve işi bırak! Bize de sana da fayda verecek olan sorumuza cevap ver! Hz. Ali'nin söylediklerini tebliğ etmek ve senden dinlediğim şeyleri de ona ulaştırmak için geldim. Allah'tan kork ve Ali'ye muhalefet etme. Allah şahidimizdir ki biz, ondan daha müttaki, daha çok züht sahibi, her çeşit hayır özelliklerini şahsında toplayan başka bir kimse katiyen görmedik!"

Muaviye'nin yanındaki birkaç adam elini kılıçlarına doğru götürüyorlardı ki onlara doğru seslendi:

"Kılıçlarınızı sokun kınlarına! Ali'nin ve ona biat edenlerin kanı bana helaldir. Savaş meydanına kadar sabredin... Nasılsa ecellerini biz tayin ederiz," diyerek, elçiye döndü. "Sana gelince Adiy... Git efendine söyle, vasiyetini hazırlasın! Mekke ululari artık benimle gurur duyacak. Ben yaşadığım sürece Ali ve ehline yaşamayı haram kılacağım. Ali'yi oldum olası sevmedim, sevemedim. Hilafete o geçene kadar Müslümanlar rezil rüsva olsun razıyım. Bu savaş nasılsa günün birinde olacaktı. Müslümanların dökülen kanlarını düşünecek vaktim yok! Şimdi defolun karşımdan!"

Muaviye'nin bu tutumu çöl sıcağında, soğuk bir hava estirmişti.

Bu adamın gözünü kan bürümüştü. Gözünü diktiği kan ise Müslüman kanıydı. Nasıl bir ruh haliydi bu? Aynı ayetleri okuyup, aynı secdeye baş koyan birisi nasıl böyle kandan, savaştan, ölümden rahatlıkla bahsedebiliyordu? İktidar hırsı buydu... Bu hırs bir insanı, acımadan, gözünün yaşına bile bakmadan kardeşinin canına kastettirebiliyordu demek.

"Ey Muaviye, Allah seni ıslah etsin!" diyerek oradan ayrılan elçi bütün olup biten konuşmaları Hz. Ali'ye bildirdi. Hz. Ali çok mahzundu. Ümmetin bu duruma gelmesine üzülüyordu. Artık savaşı neticelendirmekten başka çare kalmamıştı. Hz. Ali beni yanına çağırarak, "Ey Üveys, ordumuzu iki cenaha ayıracağız. Cenahın birinin komutası bende, diğeri sende olacak. Yanına yardımcı olarak Ammar bin Yasir ve Hüzeyme bin Sabit'i veriyorum. Hücum için benden haber bekleyin!" diye talimat verdi.

Muharrem ayı çıkınca Hz. Ali, tellallarına şu ilanı yaptırdı:

"Beni dinleyin! Müminlerin emiri sizlere der ki:

Hakk'a dönmeniz ve O'na yönelmeniz için, sizi teşvik etmek istedim. Size, Allah'ın kitabıyla delil getirdim ve sizi ona davet ettim. Siz ise taşkınlıktan, azgınlıktan vazgeçmediniz, Hakk'a icabet etmediniz. Ben de aynı şekilde size olan ahdi bozdum. Zira Allah, hainleri sevmez."

Ordunun safını düzenlerken bir yandan da dua ediyordum:

"Ey Habibullah! Ne Bedir'de, ne Uhud'da, ne Tebuk'ta yanı başında olabildim. Akan terini silemedim. Avuç avuç sana su getiremedim. Kırılan dişin olamadım. Kanayan yanağın olamadım. 'Hamza amcam! Hamza amcam!' diye ağlayan gözün olamadım. Kılıç tutan elin olamadım. 'Sakın ha müsle yapmayın!' diyen sözün olamadım. Olamadım. Olamadım...

Biliyorum, cennet yaptıklarımızın karşılığı değildir. Allah'ın

bağışıyla ölüp, Allah'ın bağışıyla diriliyoruz. Can ver bana ey Rabbim! Derman ver! Habibullah'ın yanında hiç olamadım. Bari peygamberimin emaneti, Ali'nin yanında olayım. Yanında öleyim. Öleyim de, 'Hamt olsun Kâbe'nin sahibine! Dünya denen zilletten kurtuldum!' diyeyim. Şahadeti sun Allahım. Bedir aşkına! Uhud hatırına! Allah adına! Habibullah'ın aşkına! Ehlibeyt yolunda kanını severek kumlara akıtan bir de ben olayım."

Komutamdaki müminlere ve yanı başımdaki yardımcılarıma seslendim:

"Ölümün saati gelip de ruhum özgürleşince, beni usulca kumların üzerine bırakın. Dağılayım. Toz olayım. Toprak olayım. Kendisini altın sanan her fani, akıbetinin toprak olacağını unutmasın!

Bir gariptim şu dünyada, artık gönlümün ağlama değil, İmam Ali'nin safında sırt sırta savaşarak şahadet şerbeti içme vakti gelmiştir. Biliyorsunuz ki sırtımdaki hırka peygamberimizin hediyesidir. Vasiyetimdir; benden sonra bu hırkayı Habibullah'ın göz nuru, Fatıma'nın can tanesi, sekiz cennetin incisi İmam Hüseyin'e veriniz. Gariplerin mezar taşı olmaz. Çölün koynuna gömün beni ve başucuma bir çalı dikin yeter."

Şahadete Kanat Çırpış

Ey dünya sen bir perdesin, ey nefis sen gönülden geridesin. Perdeyi yırttım, gönlü nefis taşına çaldım. Ey can sen sen ol, Rabb'imle aramıza girme!

Geçici sulhun sonrasında savaş kaldığı yerden bütün şiddetiyle başladı. Veysel Karani ilerleyen yaşına rağmen gençlere örnek olacak bir gayretle çarpışıyordu. En önde koşuyor, Muaviye ordusunun en kalabalık olduğu yöne doğru kılıcını elinde bir tırpan gibi kullanarak önüne geleni deviriyordu. Muaviye ordusunda kısa bir şaşkınlık oldu. Kimdi bu yaşlı adam? Sanki karşılarında Hz. Hamza savaşıyordu. Yoksa Hz. Hamza dirilmiş de karşılarına mı çıkmıştı? Elindeki kılıcını bir rüzgâr gibi kullanan, "Ey Bedir'in aslanları, ey Uhud kardeşlerim yanınıza geliyorum!" diye haykıran bu adamı nasıl durduracaklarını düşünüyorlardı.

Ammar ise gördüklerine inanamıyordu. Veysel elindeki kılıçla kalabalığı yararak Muaviye'nin çadırına doğru ilerliyordu. Yolunda önüne çıkan kim varsa, kılıcının şiddetiyle, tırpan yemiş ot misali yere düşüyordu. Yaşından beklenmeyecek bir ataklıkla düşmana saldırıyordu. Aklındaki tek düşünce, Müslümanların arasına bu fitneyi sokan adamı ortadan kaldırmaktı. İslam'ın bekası için bu şarttı. Yılanın kafası kopmadıkça bu iş bitmeyecekti.

Kılıcını havaya her kaldırışında, "Ya Allah!" diyordu. Arada bir ardından gelenlere sesleniyordu: "Haydi kardeşlerim! Peygamberimiz bize şahadeti müjdeliyor!"

Sırtındaki hırka bir sağa bir sola doğru kanat gibi açılıyordu. Ammar, ona doğru seslenerek, "Allah aslanı biraz yavaş ol da sana yetişelim! Tuzağa dikkat et! Okçulara yaklaşıyorsun!" dedi.

Veysel'in, Muaviye'nin bulunduğu çadıra doğru attığı her adım, önüne daha fazla düşmanı getiriyordu. Korkuyu ve çekilmeyi aklından silmişti. Sonra bir an o kargaşadan çıkan sesler bir anda kesildi. Sanki etrafında kimse kalmamıştı. İnce bir ses duydu.

Bir an... Çok kısa bir an, ona şahadet kapısını ardına kadar aralayan okun kara, sivri ucunu gördü...

Havada ıslık gibi sesi gittikçe artan bir ok...

Ok Veysel'in kalbine saplandı. Önce sağ elindeki kılıç düştü yere. Sonra sol elindeki asası. Hâlâ ayaktaydı. Nefes almak istedi ama okun acısı buna müsaade etmedi. Nefesini kullanabildiği kadar, bir ömür yaşadığı aşkın sahibinin adını söyleyebildi:

"Allah!"

İkinci bir ok boğazına saplanmıştı. Dizüstü kuma çöktü. Gözü kılıcına ilişti. Ağır hareketlerle, kılıcın kabzasını kavradı.

"Allah bana bu kılıcı tekrar kavramamı bahşetti... Daha savaş bitmedi," diyerek, kılıcını bir baston gibi kullanarak ucunu kuma sapladı. Nefesi hırlıyordu. Boğazından, ağzına dolan kanı tükürdü. Sarığı düşmüştü. Elini alnına götürdü, biriken terleri sildi. Kılıcının ucu yere saplanmış halde, destek alarak kalkmak istedi. Olmuyordu... Sanki canı yavaş yavaş çekiliyordu.

Kıble sağ yanında kalmıştı. O tarafa doğru döndü. Boğazına saplı oku kırarak, peygamberimizin emanet ettiği hırkayı sırtından yavaşça çıkarıp seccade şeklinde serdi. Birkaç damla kan aktı hırkanın üzerine.

Titreyen sesiyle mırıldanarak secdeye kapanıyordu:

"Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhü ve resulühü."

Ellerini kuma, alnını hırkaya dayayarak secde vaziyetine devam ederken sırtına bir ok daha geldi. Derken bir ok daha... Bir

ok daha... Saplanan oklardan neredeyse sırtı görünmez olmuştu...

Kana boyanmış dudaklarından son cümlesi düştü hırkanın üzerine:

"Esselamü aleyke ya resulullah..."

Bir şehit! Ne de güzel bir şehit! Görüyor musunuz, ne kadar tatlı, ne kadar huzur içinde ölüyor? Doksan yedi yıllık ömür, Allah yolunda savaşırken, şahadetle son buldu... Âşık, maşuğuna kavuşmuştu artık!

Yol göster ey şahadet anları. Ey bütün zamanların çıldırtan gözyaşları! Şimdi sağanak sağanak dua. Hilalin sureti düşüyor suya. İşte yeşil sancak, işte Ali. Ey aşka hep yalınayak koşanlar. Ey Peygamber garipleri. Her yanda rahmet rahmet şehitlerin gölgesi var. Bakın gökte yıldız yıldız akıyor esma-i hüsna. Bir tek damla şahadet kanıyla tufandır yüreğimiz. Şimdi kıyam. Şimdi aşk. Şimdi şahadet vaktidir.

KAYNAKÇA

1. Ahmed bin Hanbel, *el-Müsned*
2. Altan, Mehtap, http//www.edebiyatdefteri.com
3. Aziz Mahmud Hüdayi, *Vakıat*
4. Bektaş, Hüseyin, *Veysel Karani*, İstanbul, 1985
5. Buhari, Muhammed B. İsmail, *Tarih ül-Kebir*
6. Celaleddin es-Süyuti, *el-Cami üs-Sağir*
7. Cemâlnur, Sargut, *Kenan Rifâî ile Aşka Yolculuk*, Sufi Yayınları
8. Coşan, M. Esad, *Tarihi ve Tasavvufi Şahsiyetler*, Server Yayınları
9. Ebu Nuaym Ahmed el-Isfahani, *Hilyet ül-Evliya*
10. Eyüp Sabri Paşa, *Mir'at-ı Mekke*, 1. cilt, İstanbul, 1885
11. Gazzali, Ebu Hamid, *İhyau Ulumiddin*, 3. cilt
12. Gülen, M. Fethullah, *Cemre Beklentisi*, Nil Yayınları
13. Hakim en-Nisaburi, *el-Müstedrek*, 4. cilt
14. İslamoğlu, Mustafa, *Özlü Sözler*, Düşün Yayınları
15. Köprülü, Haşim, *Hırka-i Şerif ve Veysel Karani*, İstanbul, 1960
16. Kuşeyri, *Risalet ül-Kuşeyriyye*, yayımlayan: Abdulhamid Baltacı
17. Ocak, Ahmed Yaşar, *Veysel Karani ve Üveysilik*, Dergâh Yayınları
18. Özdamar, Mustafa, *Veysel Karani*, Kırk Kandil Yayınları
19. Semre, Abdülselam, *Kutbiyet Kübra: Veysel Karani Hazretleri*, Ankara, 1985
20. Şeriati, Ali, *Çöle İniş*, Fecr Yayınları
21. Şeyh Cemalullah, *Yemen İllerinde Veysel Karani*, İstanbul, 1960
22. Şimşek, Mehmet, *Yemenli Veysel Karani*, İstanbul, 1996
23. Taberi, İbn Cerir, *Tarhu er-Rusul ve el-Müluk*
24. Tansel, F. Abdullah, "Uveys Karani Hakkında Notlar ve Türk Edebiyatında Şiirler", *İslam İlimleri Enstitüsü Dergisi*, sayı: 2 (1975)
25. Uzgani, Ahmed, *Tezkire-i Üveysiyye*
26. *Veysel Karani Hikâyesi*, tashih eden: S. Tevfik, İstanbul, 1934
27. Zehebi, Şemseddin Muhammed, Mizan ül-İtidal Fi Nakdir-i Rical, 1. cilt, Kahire, 1909

Sinan Yağmur'dan Mart Ayında Üç Yeni Kitap

Mesneviden Hikmetler

Mevlana Güldestesi

Mevlana'dan İnciler

Hırka-î Şerif

Hz. Muhammed miraca çıkarken üzerinde bulunan hırkadır. Hz. Muhammed'in vasiyeti üzerine Hz. Ali ve Hz. Ömer tarafından Veysel Karani'ye verilmiştir.

"Bana, 'Sen kimsin?' diye sormayın. Ömrü azıcık kalmış bir HİÇ'im. Ben, hiçbir şeyim, hiçbir şeyim. Yürek vermediğiniz, ta içinize erişemez. İnsanlara baktım ki her biri kendisine bir sevgili edinmiş. Kimi kadın, kimi erkek. Bazısı nefis, bazısı da heva. Kimi mal, kimisi de şöhret. Herkes o sevgiliyle ölüm anına kadar beraber olabilmiş, bazısı da kabrin başına kadar beraber bulunabilmiş, toprağa verilince ona veda etmiş. Herkes sevgilisini karanlık bir kuytuya bırakıp geri dönüyor. Düşündüm. Kendime öyle bir sevgili bulayım ki, hayatımda ve vefatımda benimle beraber olsun. Ömrüm, özüm ve sözüm üç aşk üzerine örüldü: Allah aşkı, Peygamber aşkı ve Annem. Bana kendini üç kelimeyle anlat deseler; yetimlik, yalnızlık ve yolculuk derim... Babasız kalmanın acısını imanla doldurdum, yalnızlığımda Allah'a sığındım. Yolculuğumu Habibullah'ın aşkına adadım."

Veysel Karâni, ellerini kuma, alnını hırkaya dayayarak secde vaziyetine devam ederken sırtına bir ok daha geldi. Derken bir ok daha... Bir ok daha... Saplanan oklardan neredeyse sırtı görünmez olmuştu...

Kana boyanmış dudaklarından son cümlesi düştü hırkanın üzerine: *"Esselamü aleyke ya resulullah..."*

Bir şehit! Ne de güzel bir şehit! Görüyor musunuz, ne kadar tatlı, ne kadar huzur içinde ölüyor? Doksan yedi yıllık ömür, Allah yolunda savaşırken, şahadetle son buldu... Âşık, maşuğuna kavuşmuştu artık!

Ey bütün zamanların çıldırtan gözyaşları! Şimdi sağanak sağanak dua. Hilâlin sureti düşüyor suya. Ey aşka hep yalınayak koşanlar. Bakın gökte yıldız yıldız akıyor Esma-ül Hüsna. Bir tek damla şahadet kanıyla tufandır yüreğimiz. Şimdi aşk. Şimdi şahadet vaktidir.

Derdin nedir? Derdim 'Aşk'a Y
dudağınızda derman kelimesi hi
olsun ki bin dermana değişmeyesiniz.

KN-762-848

15 TL
www.destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
DESTEK
ISBN: 978-605-4607-06-8
9 786054 607068